

JEN LÁSKA MŮŽE ZPŮSOBIT ZÁZRAK

MAHESH CHAVDA a JOHN BLATTNER

PŘÍBĚH MAHESHE CHAVDY

Věnování

„Vraťte se a řekněte..., co vidíte a slyšíte: Slepí dostávají zrak, chromí chodí, malomocní jsou uzdravováni, hluší slyší, mrtví vstávají a chudým je zvěstována dobrá zpráva." Matouš 11,4-5

Tato kniha je věnována prameni všech dobrých zpráv – Pánu Ježíši Kristu.

Only Love Can Make a Miracle.

**POUZE PRO NEZIŠTNÉ INTERNETOVÉ PROVOZOVÁNÍ. VŠECHNA OSTATNÍ PRÁVA VÝROBCE A
VLASTNÍKŮ AUTORSKÝCH PRÁV K DÍLU JSOU VYHRAZENA.**

OBSAH

Předmluva vydavatele

1. Náměstí Kasavubu
2. Synové králů
3. Hledání pravdy
4. Základní otázka
5. „Můj bratříčku“
6. Návštěva anděla
7. „Můžeš uzdravit mou matku?“
8. Škola Ducha
9. Modlitbou a postem
10. V tajné službě Ducha svatého
11. Má žena Bonnie — Boží volba
12. Postgraduální kurs uzdravování
13. Kultovní strom
14. Vzkříšení Katshinyiho
15. „Osvobod' národy" *Rozhovor s Maheshem Chavdou místo doslovu*

Předmluva k českému vydání

Milý čtenáři,

v ruce držíš podivuhodnou knížku, která tě asi chytne za srdce. Ve Spojených státech vyšla v několika vydáních a byla přeložena do řady jazyků. Může se stát, že si s tímto dramatickým, čtenářsky neobyčejně vědeckým, a přesto v podstatě prostým popisem prožitků a životních křížovatek Američana indo-afrického původu nebudeš tak docela vědět rady. Proč“?

O autentičnosti toho, co tak zblízka popisuje, těžko pochybovat. Postoje i poselství Maheshe Chavdy přináší skutečnou naději. Ano, život má smysl, protože Bůh miluje jednotlivce i národy! Možná právě to působí dnes, v době nejistoty a přiznejme si, že i dezorientace, nezvykle. Z Maheshových úst však tato slova nejsou frázi. Říká je člověk plný víry a lásky, který se nenechal zkazit svými úspěchy.

Je zvyklý mluvit k desetitisícovým zástupům. Když navštívil Prahu (byl zde zatím třikrát -ještě za totality v roce 1989, a pak v letech 1990 a 1991), kázal na zimním stadiónu a v házenkářské hale v Edenu. Jako tlumočnick jsem se mohl zúčastnit toho, když se v soukromí modlil za dvanáctiletého chlapce v posledním stadiu rakoviny, kterého za ním k hotelu přivezli zoufalí rodiče. Mahesh nechtěl modlitbu odbýt v autě. Modlil se za chlapce ve svém pokoji. Modlitbě v neformální atmosféře předcházela dobře půlhodinový výklad, proč se za nemocné modlí a jak přichází Boží uzdravení. Nic nesliboval, neholedbal se svými úspěchy. Způsob a zdůvodnění své modlitby i povzbuzení k víře založil na tom, co říká Bible. Neučinil rozdíl mezi službou jednotlivci a službou zástupům. Jeho soucit s nemocným i s rodiči na mě hluboce zapůsobil. (Rodiče dítěte se mi pak už neozvali, nevím, zda chlapec byl či nebyl uzdraven.)

Pokud tě, milý čtenáři, zajímá, s jakými výsledky se Mahesh modlil za nemocné na veřejných shromážděních v Praze, mohu ti poskytnout několik čísel. Na shromážděních v roce 1990 na zimním stadiónu v Edenu jsme ve dnech 14. -16. června zaznamenali na 200 okamžitých uzdravení. Na shromážděních 23. - 25. května 1991 v házenkářské hale v Edenu jsme okamžitých uzdravení zaznamenali na 90 (hala má podstatně menší kapacitu než stadión). Všechny 200 uzdravených z roku 90 jsme po devíti měsících obeslali dotazníky, které nám potvrdily, že u většiny z nich uzdravení nebo zlepšení zdravotního stavu trvá.

Uzdravení byli lidé z artrózy (jedna žena byla uzdravena po 20 letech této bolestivé nemoci), ochrnutí (např. jeden čtrnáctiletý chlapec byl uzdraven z ochrnutí po dětské obrně), strabismu, krátkozrakosti, hluchoty (tříletý chlapec z Trenčína a jedenáctiletá dívka z Břeclavi, oba hluší od narození), chronického zánětu středního ucha, zánětu čelních dutin, zánětu žaludeční sliznice, bolesti páteře (skolióza, M. Scheuermann qj.), rakoviny a z dalších nemocí.

Ještě jednu věc chci v rámci českého úvodu k této cizokrajné knížce zmínit. Možná jsi, milý čtenáři, viděl v lednu '91 v televizi v pořadu Psychotronika právě záběry Maheshe Chavdy, jak se v hale v Edenu modlí za nemocné. Zde došlo ze strany autorů pořadu k hrubému porušení podmínek, za kterých Křesťanská misijní společnost (organizátor shromáždění) umožnila záběry natočit. Mahesh Chavda se od okultních praktik psychotroniku, biotroniku, hypnotizérů a podobných léčitelů (u nás známe např. Mikoláška, Ferdu, Paseku,

Pfeiffera, Kašpirovského, Sirjajeva a další) několikrát příkře distancoval. Zatímco okultisté působí „energií“ těžko určitelného původu, Mahesh Chavda zdůrazňuje, že žádnou energii neprodukuje, pouze se modlí, a uzdravení je působeno mocí svatého Ducha. Na jednom ze shromáždění v roce 1991 Mahesh Chavda vyslovil toto poselství:

„Pokud se jako národ obrátíte k Ježíši, obohatí vás. Pokud se obrátíte k věštcům - okultistům, chci vám jako Boží služebník říci, že otevřete dveře chudobě a prokletí. Tyto dveře se musí zavřít! Modlím se, abyste jako národ tyto dveře zavřeli a abyste se obrátili k Ježíši Kristu. Dnes je úžasná doba příležitostí.“

Závěrem Ti, milý čtenáři, chci popřát, aby Ti četba této knížky o lásce a o zázracích přinesla naději a povzbuzení. Budu rád, když mi napišeš svoje dojmy.

Ing arch. Tomáš Dittrich šéfredaktor Života víry

KAPITOLA PRVNÍ **NÁMĚSTÍ KASAVUBU**

BYLO POLEDNE. Právě jsem skončil kázání. Mými posluchači bylo asi třicet tisíc lidí, kteří se shromáždili na náměstí Kasavubu v centru Kinshasy. Je hlavním městem Zaire a leží v srdci Afriky. Byl třetí den týdenní evangelizace, neboť Kinshasa se v létě roku 1985 neočekávaně stala jednou z mých zastávek na dvouměsíční návštěvě Afriky. Zaire je moderní název státu, který lidé na Západě obvykle znají jako „Belgické Kongo“. Ačkoli tato země oplývá přírodními krásami, většina jejích obyvatel žije v nesmírné chudobě. Nezaměstnanost je závratná. Duchovně je Zaire dosud sevřeno kouzelnickými a šamanskými praktikami, které Afriku ovládají již po staletí. Kinshasa a její okolí jsou domovem asi tří milionů lidí. Neměl jsem tušení, kolik z nich projeví zájem vyslechnout křesťanského evangelistu s indickým jménem, který přiletěl ze Spojených států amerických.

Před několika měsíci jsem obdržel pozvání od místního pastora. Odepsal jsem, že je přijímám, a oznámil datum příjezdu na neděli 9. června. Tím naše korespondence skončila. Mohl jsem pouze doufat, že mě hostitel bude na letišti očekávat.

Čekal. Cestou do města jsem se vyptával na program.

„Zařadil jste do rozvrhu ranní semináře?“

„Ano, pane,“ odpověděl.

„A připravil jste veřejná večerní shromáždění?“

„Ano, pane.“

„Kolik lidí tam tak může přijít?“ Doufal jsem, že by jich mohlo být alespoň pět set.

„Kolem padesáti tisíc, pane.“

Vyrazilo mi to dech. „Padesát tisíc!“ zvolal jsem.

„Ano, pane,“ vypadal téměř omluvně, „jsou totiž v pracovní dny. O víkendu mohou být shromáždění větší.“

Pán pro mě v Zaire zjevně přichystal víc, než jsem tušil.

Jak se brzy ukázalo, byla to pravda. V pondělí ráno přišly na první seminář asi dva tisíce lidí. Když jsem domluvil, uslyšel jsem Ducha svatého. Říkal mi, abych pozval dopředu ženu, která umírá na rakovinu. Vzápětí po mé výzvě přicházela uličkou starší paní s tělem pokrytým nádory. Sotva se přiblížila k pódiu, sestoupila na ni moc Ducha svatého a ona padla na zem jako podřátá.

Než jsem se k ní dostal, nádory zmizely. Vstala a odcházela, tančíc radostí. Pán ji uzdravil.

Zprávy o tomto zázraku se rozšířily jako požár. Týž večer přišlo místo očekávaných padesáti tisíc téměř sto tisíc lidí. Byli mezi nimi chromí, malomocní, nakažení AIDS. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Některé nemocné přivezli na trakařích, kde seděli ve vlastních výkalech.

Ten večer bylo uzdraveno mnoho chromých, včetně řady malých dětí. Stěží vyličím ten ohromný pocit, který se mě zmocnil, když jsem viděl ty maličké chodit bez holí či berlí, poprvé po mnoha letech a možná poprvé v životě. Boží moc působila s takovou silou, že se káli i zapřísažené čarodějnice a šamani a přijímali Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. Udělat tento radikální krok veřejně, bylo pro ně přímo duchovní zemětřesení.

Zástupy bez přestání rostly. Ve středu bylo jen na ranním semináři třicet tisíc lidí. Připadalo nám, že jsme vstoupili do nové dimenze působení Ducha svatého.

Shromáždění začalo zpěvem a uctíváním o půl desáté dopoledne. O hodinu později jsem začal kázat. Přesně v poledne jsem skončil a ve chvíli, kdy jsem podešel od mikrofonu, jsem si uvědomil, že ke mně

mluví Duch svatý. Navzdory množství lidí kolem mi náhle připadlo, že celý svět ztichl, že se zastavil čas. Přestal jsem vidět, slyšet, cítit. Vnímal jsem pouze tichý, jemný hlas Ducha svatého: „*Je tady muž, jehož syn dnes ráno zemřel. Pozvi ho dopředu. Chci pro něho učinit zázrak.*”

Od chvíle, kdy ke mně Pán mluvil tímto způsobem poprvé, uplynula dlouhá léta. V jejich průběhu jsem mu naslouchal nejednou: někdy uprostřed velkých zástupů, jako byl tento, jindy v ústraní, kde byl jen trpící a já. Duch svatý sám volil způsob, jak mi dát najevo svůj záměr. Naučil jsem se v takových chvílích neklást otázky, nic nerozebírat, ale prostě poslechnout. Vrátil jsem se k mikrofonu a řekl, co mi Pán ukázal.

Zástup nedočkavě šuměl. Ti, kteří se zúčastnili našich dřívějších shromáždění, již viděli několik zázračných uzdravení ve jménu Pána Ježíše. I oni však cítili, že pro tuto chvíli připravil Duch svatý něco mimořádného.

Uplynulo několik sekund. Poté se rozběhl k pódiu muž. Proplétal se zástupem, mával a křičel: „To být já! To být já!” Pozoroval jsem ho. Byl vysoký, atletické postavy. V jeho očích jsem uviděl směs naděje a strachu, víry i pochybností. Na nic jsem se ho neptal, dokonce ani na jméno ne. Položil jsem mu ruce na hlavu a začal se modlit. „Pane Ježíši, ve tvém jménu svazuji síly temnoty a smrti, které drží syna tohoto muže. Prosím tě, pošli svého Ducha, aby ho vzkřísil opět k životu.” Skončil jsem a muž se na mě chvíli upřeně díval. Potom —jakoby na znamení díky— kývl hlavou a odběhl. Lidé mu dělali cestu.

Během několika příštích dnů jsem se s ním nesetkal, ani jsem o něm neslyšel. Až na začátku jednoho večerního shromáždění se k nám donesly ohromující zprávy. Ten muž se jmenoval Mulamba Maniakai a měl šestiletého syna Katshinyie. Onoho dne brzy ráno lékaři na klinice Mikondo v Kinshase prohlásili, že chlapec zemřel. Tělo převezli do nemocnice Mama Yemo. V poledne 12. června 1985, když jsem se modlil před třiceti tisíci lidmi na náměstí Kasavubu za Katshinyiova otce, chlapec náhle ožil. Pán ho vzkřísil z mrtvých.

Představil jsem si Mulambu, kličkujícího zástupem, a vzpomněl si na jiné slovo, které mi před rokem řekl Duch svatý právě tady, na africkém kontinentu.

SÍMĚ VĚRNOSTI NESE OVOCE

Sloužil jsem tehdy daleko v buši severozápadní Zambie. Sešli se tam lidé z několika set vesnic celého kraje a Pán podivuhodně jednal.

Jednou pozdě v noci jsem zaslechl klepání na dveře. Přišel jeden z misionářů, kteří sponzorovali náš pobyt. „Právě jsme dostali zprávu, že v jedné vesnici umírá malé dítě na mozkovou malárii,” řekl. „Možná už zemřelo. Ale tamní lidé slyšeli o vaší službě; chtějí vědět, zda přijedete a budete se za toto dítě modlit.”

Bez meškání jsme tam jeli. Věděl jsem o mozkové malárii dost, abych si uvědomoval vážnost situace. Vysoká horečka poškozuje mozek a bez léčení může zabít během 48 hodin.

Když jsme přijeli do vesnice, byl chlapec již asi hodinu mrtev. Jeho tělíčko bylo chladné a ztuhlé. Vzal jsem ho do náruče a přivinul k sobě. Sedl jsem si do rohu rodinné chatrče a modlil se. Déle než hodinu jsem prosil Pána, aby ho vzkřísil, ale nic se nestalo. Nikdy nezapomenu na nesmírný zármutek, který se mě zmocnil, když jsem vracel mrtvé tělíčko matce. Po tvářích jí stékaly veliké slzy. Vzhledla k nebi a měkce promluvila v nářečí lunda: „Ježíši, vezmi ho do své laskavé náruče.” Obrátila se ke mně. „Už ke mně nepoběží. Ale já jednou půjdu za ním.” Dlouho jsem tam před onou chatrčí stál. Tolik unavený a osamělý. Pohladil mě lehký vánek a uvědomil jsem si přítomnost Ducha svatého. Řekl mi: „*Protože jsi byl věrný, spatříš veliké věci.*”

Ted' jsem stál v Zaire před třiceti tisíci lidmi a přemýšlel o Pánově slibu „učinit zázrak” pro muže, jehož syn ráno zemřel. Vzpomněl jsem si na zaslíbení, že „spatřím veliké věci”. Má to být jedna z nich? Pomazání na našich shromážděních v Kinshase přesahovalo všechno, co jsem kdy zažil. Připadalo mi, jako bych jel na hřbetě přílivové vlny Boží moci. Když mi Pán řekl, abych zavolal dopředu muže, jehož syn toho rána zemřel, bylo mi jasné, že nejlépe bude bez váhání poslechnout. Hlavou mi táhly vzpomínky na situace, kdy ke mně Pán mluvil a já ho viděl jednat v moci. Na to, jak mého vlastního syna dělily v nemocnici na Floridě od smrti pouhé hodiny a Pán ho zázračně zachránil. Na to, jak mě Pán poprvé poučil o své uzdravující lásce ve škole na pláních západního Texasu, ve škole plné dětí, které svět zdravých vyloučil ze svého středu. Na to, jak jsem se - indický chlapec, sirotek bez otce, vyrůstající v hinduistické čtvrti Mombasy v Keni - setkal tváří v tvář se samotným Pánem Ježíšem, cítil na rameni jeho ruku a slyšel jeho slova „Můj bratříčku”.

Ať Pán učiní v této chvíli cokoliv, už mě to nepřekvapí.

KAPITOLA DRUHÁ SYNOVÉ KRÁLŮ

VŽDYCKY BUDU CTÍT ODKAZ své rodiny. Když jsem vyrůstal, matka mi říkala: „Nežij jako šváb! Být naživu samo o sobě nic neznamená. Švábi a ještěrky jedí, dýchají a umírají. Záleží na tom, jak žiješ. Musíš svůj život zhodnotit!"

Můj otec, Keshavlal Ladhubahai Chavda, zemřel, když jsem byl ještě malý chlapec. Přesto mě silně ovlivnil: žily u nás jeho myšlenky, názory a postoje a já je přijímal. Způsob, jímž spojoval roli vůdce společenství s obhajobou utlačovaných, utvářel můj duševní a duchovní život. Byl to okouzlující muž s bohatými černými vlasy a mohutným knírem. Na Inda byl vysoký, měřil pět stop a deset palců (175 cm) a vypadal ještě vyšší díky velkolepému turbanu, který nosil při zvláštních příležitostech jako symbol hrdých předků naší rodiny.

MUŽ ČESTNÝ, VĚRNÝ A MILUJÍCÍ

Otec se narodil 12. prosince 1893 v Dhoraji v Indii a v sedmadvaceti letech se přestěhoval do Mombasy v Keni. Stejně jako Indie, i Keňa byla tehdy součástí Britského impéria. Můj otec získal v britské koloniální vládě místo civilního úředníka pro vzdělání. Po čase byl povýšen na ředitele střední školy Allidina Visram High School v Mombase, což představovalo velice významné postavení. Dostávali tam „patričné" britské vzdělání indičtí, arabští a afričtí chlapci, jejichž rodiče byli britskými občany.

Mombasa byla fascinující město na pobřeží Indického oceánu jižně od rovníku. Leží na ostrově v jihovýchodním cípu země a tvoří přirozený námořní přístav. Starý přístav na východní straně ostrova byl po léta hlavní křižovatkou Britského impéria. Plynulo odtud zboží z Afriky i do Afriky a setkávaly se tady civilizace Východu a Západu, aby spolu obchodovaly. Počátkem 20. století byl na jižní straně ostrova poblíž Kilindini vybudován nový, hlubší přístav a starý přístav zůstal arabským námořním lodím zvaným *dhow*, které nadále obchodovaly s ovocem, sušenými rybami a zbožím z Indie a dalších zemí Perského zálivu. Jak to u přístavních měst bývá, postupně Mombasu osídlovali lidé, kteří tudy v téměř nekonečné řadě během staletí procházeli. Afričany, kteří město založili, si ve středověku podrobili Arabové a v koloniálním období různé evropské země. První přišli Portugalci a později Angličané, kteří obsadili obchodní a vládní místa úředníky a civilními zaměstnanci ze všech koutů impéria. Jedním z nich byl i můj otec. Ve 40. letech byla Mombasa ohromující mozaikou ras, národností, kultur, náboženství a jazyků.

Otec se oženil ve třiceti letech. Jeho nevěstě, Laxmiben Prag-jibhai Solanki, bylo patnáct; to byl věk, v němž byly mladé ženy obvykle provdávány. Podle tehdejších zvyklostí byl její sňatek sjednán příbuznými o několik let dříve. V roce 1923 připlul Ke-shavlal do Laxmibenina domova, Jamnagaru v Indii, aby požádal o její ruku a odvezl si ji s sebou do Keni. Naše rodina žila v Mombase ve čtvrti Kibokoni, převážně indické a hinduistické enklávě, situované pouze několik set yardů od starého přístavu. Tady Keshavlal a Laxmiben vychovávali rodinu s osmi dětmi. Narodilo se jim pět dcer — Vasanti, Rama, Indu, Mala a Sheila — a tři synové - Vinod, Krišna a já. Byl jsem druhý nejmladší v rodině a přišel jsem na svět 14. ledna 1946. Moji rodiče mě pojmenovali „Ma-hesh", což je odvozeno z „Mahaishvar" neboli „Pán pánů". Doslova to znamená „oddaný Bohu".

V Kibokoni bylo málo skutečných ulic. K úhledným zděným domům s plechovými střechami vedla spleť úzkých přeplněných uliček. Náš dům byl díky významnému společenskému postavení mého otce jeden z nejkrásnějších v celé čtvrti. V přízemí byly dvě ložnice a obývací pokoj, tři koupelny, velká kuchyň, kde jsme také jedli, a zastřešená veranda, kde za dlouhých horkých odpolední sedávala moje matka a připravovala jídlo k večeři. Stěny byly omítnuté a obílené, podlahy terasové. Nahoře byly tři ložnice, z nichž jedna sloužila jako rodinná svatyně a ve druhé jsem v pozdějších letech měl knihy a rádio; každý večer jsem na něm poslouchal zpravodajství BBC. V domě byla elektřina a tekoucí voda. Nedaleko stála stará vojenská pevnůstka s neobvyklým jménem Fort Jesus, postavená v roce 1593 Portugalci na ochranu přístavu před nájezdy Arabů. Bratr Krišna mě tam brávil a já si v ní velice rád hrál, přelézal děla z první světové války a snil o bitvách, jejichž dějištěm se během staletí pevnost stala.

Od oceánu vála tropická mořská bríza, nesla ostrou vůni soli a ryb a jako magnet nás přitahovala do nitra starého přístavu. Doky, jimiž jsme se s přáteli potulovali na cestě za dobrodružstvím, byly obklopeny krámky a tržišti pod širým nebem, které nabízely nekonečný sortiment zboží. Takové toulky mou matku lekaly; slyšela totiž, že kapitáni lodí *dhow* rádi chytají malé děti a prodávají je do otroctví ve vzdálených zemích. Nestarali jsme se o to. Věděli jsme, jak se vyhnout divokým zvířatům, která občas zabloudila z okolní krajiny do města, i jak se vyhnout čtvrtím plným zlodějů a násilí. Měli jsme ve starém přístavu své cesty a cítili jsme se tam bezpeční.

Můj otec byl jedním z představitelů indické komunity v Mombase, a to díky svému profesionálnímu postavení, vzdělání — četl a mluvil devíti jazyky včetně perštiny a hebrejštiny — a síle charakteru. Byl přirozený vůdce a jeho lidé ho považovali za zkušeného politika. Například ve 40. letech našeho století bylo v Mombase — vlastně v celé Keni — období politických nepokojů.

Silné partyzánské oddíly Mau Mau vedly guerilovou válku za nezávislost a po celé zemi zasévaly do srdcí lidí strach. Nervy byly napjaté, snadno vzplály vášně. Potíže narůstaly a při sebemenší provokaci mohly davy vyrazit do ulic. Jednou se neklid rozšířil až do naší čtvrti Kibokoni. Keshavlal vykročil do středu shromažďujícího se davu a křičel v místním nářečí, svahilštině: „Klid! Klid! Vraťte se domů!“ To stačilo. Lidé se upokojili a během chvilky se začali rozcházet. Potencionální povstání bylo odvráceno.

Otec — nazýval jsem ho *Bapuji*, což znamená „ctěný otec“ — pocházel z indické královské kasty *Rajputů*. *Rajputové*, doslova „synové králů“, byli obávaní bojovníci, v mnoha ohledech podobní rytířům, jejichž řády se rozšířily ve středověké Evropě. Za svoji svatou povinnost považovali bránit vlast a ochraňovat chudé, slabé a bezbranné. Motto a válečný pokřik *Rajputů* byly jednoduché, ale hluboké myšlenkou: „Jedno slovo — Jedna žena — Jeden meč“. Jedno slovo — dal-li *Rajput* své slovo, dodržel ho. Zachoval si čest i za cenu vlastního života. Jedna žena — to znamenalo, že *Rajput* si vybral jednu ženu a byl jí věrný celý život. Jeden meč — *Rajput* nikdy lehkomyšlně nevyhledával boj, ale pokud meč vytáhl, ne-schoval ho do pochvy, dokud ho nezbarvil krví.

Vychovávali mě vyprávěním příběhů o hrdinských činech mých *rajputských* předků. Například během 15. a 16. století, kdy začaly vpády islámských hord do Indie, vedli hnutí odporu právě *Rajputové*. Tehdejší Indii tvořila roztržštěná nezávislá království a mnohá z nich byla snadnou kořistí početnějších muslimů. Když se zmocnili nějakého města, shromáždili veškeré obyvatelstvo a násilím ho „obrátili“ na islám. Přinutili seřazené lidi otevřít ústa, a muslimští vojáci procházeli kolem, plivající do jejich hrdel. Alternativou bylo okamžité useknutí hlavy. *Rajputové* raději vzdorně položili svůj život, než by přijali hanbu porážky a zradili svoji hinduistickou víru.

Můj otec byl nejen vůdcem komunity, ale též ochráncem a dobrodincem lidí méně-šťastných. Vždy se osobně zajímal o životní úroveň Afričanů a Indů, kteří s ním nebo pro něho pracovali. Povzbuzoval je, aby získali vzdělání, postupovali v zaměstnání, oženili se a měli děti. Během let se v tichosti stal živitelem chudých a strádajících. Jeho soucit s lidmi méně šťastnými než on sám neměl hranic. Po jeho smrti jsme objevili seznamy vdov a sirotek v Kibokoni a celé Mombase, které Keshavlal z vlastních příjmů podporoval za druhé světové války v letech Velké krize — ano, její vliv pocítila i Východní Afrika. I to bylo součástí života *Rajputů*.

Začátkem roku 1951 otce ranila mrtvice. V hodinách bdění spočívalo jeho mocné tělo v posteli nebo na židli na verandě. Kdysi silný hlas, který uklidnil davy v ulicích, nyní pouze šeptal. 18. července téhož roku mě brzy ráno probudil ruch v domě. *Bapuji* zavolal mou sestru *Ramu* a požádal ji o něco k pití. Když vešla do pokoje, našla ho v posteli bezvládného. Ihned jsme zavolali lékaře, ale bylo pozdě. Otec byl mrtev.

Bylo mi tehdy pět let. Události kolem jeho smrti jsou dnes pro mě jako vzdálený sen — matka a sestry obřadně umývající tělo; matka, celá v bílém, na pohřbu; kvílení a nářek, když plameny stravovaly pohřební hranici. Keňský parlament vyhlásil na počest Keshavlála *Ladhubahaie Chavdy* den národního smutku.

Bapujiho štědrost, jež byla za jeho života požehnáním pro tolik lidí, se pro nás stala po jeho smrti velkým břemenem. Na předčasnou smrt nikdy, ani nepomyslel, a tak utratil veškerý mimořádný příjem ve prospěch druhých, nikdy ho nenapadlo, že by měl zajistit budoucnost vlastní rodiny. V útlém věku jsem si plně neuvědomoval, co to všechno znamená pro matku, sourozence i pro mě. Někjaký čas jsem nepocítil plně dopad toho, že jsem bez otce. Zanechalo to však v mém srdci prázdnotu a strávil jsem léta hledáním něčeho — nebo někoho — kdo by ji vyplnil.

UČÍM SE BÝT SYNEM KRÁLŮ

Přestože jsme spolu byli jen krátce, dal mi otec mnoho. Dal mi život. Dal mi jméno a osud. Svým příkladem mě naučil, že není důležité jen to, že žijeme, ale podstatné je, jak žijeme. Jeho odkaz ve mně vzbudil odvalu a smysl pro čest a povinnost, pramenící z toho, že jsem potomek *Rajputů*, „Synů králů“. Tímto dědictvím jsem byl natolik fascinován, že se ve mně zrodil silný cit pro právo - což mě občas přivádělo do nesnází.

Arabští chlapci měli ve zvyku hlídkovat ulicemi Mombasy a slídit po menších dětech, aby je okradli. Když šly naše děti samy, tito mladiství gangsteři je vypátrali, zahnali někam do kouta a obrali o všechno, co měly.

Jednou odpoledne jsem šel ze školy domů, zatočil za roh a uviděl stát na ulici dva malé, plačící chlapce. Trápil je gang čtyř asi

patnáctiletých Arabů. Byl jsem mladší a menší než oni, ale *rajputská* tradice mi velela jednat. Vstoupil jsem doprostřed rvačky a hlasitě se dotázal: „Co se to tady děje? To nesmíte!“ Ti čtyři se na mě pobaveně podívali. „Vážně?“ zeptali se. „A co s tím chceš dělat?“ Na mé straně nebylo ani množství, ani velikost, ani síla. Jedinou zbraní byl pro mě moment překvapení. Bleskurychle jsem popadl za ruku nejbližšího chlapce a mrštil jím o chodník. Sklouzl po špinavém šterku a odřel si kolena. Jeho zranění téměř nestálo za řeč, ale způsobil jsem, že tekla krev. Ostatní byli tak překvapeni mým náhlým pohybem, že se otočili a utekli. Oba malí chlapci byli stále příliš vystrašení; potichu zadrmolili: „Děkujeme“, a odběhli.

Ještě jsem stál uprostřed ulice, spokojený sám se sebou, neboť jsem splnil svou povinnost, když se ti čtyři výrostkové vrátili — i s posilami! Ocitl jsem se uprostřed tlupy chlapců — bylo jich jistě dvacet — nesoucích pálky a řetězy.

„Co chcete?“ zeptal jsem se, ačkoli jsem měl nepříjemný pocit, že to vím.

„Dáme ti lekci!“ ušklíbl se jejich vůdce.

„Všichni?“ zeptal jsem se. Kterýkoli z nich vypadal na to, že by mě mohl naučit víc, než jsem v té chvíli potřeboval.

„Pustíme ti červenou, jako ty našemu kámošovi!“ vykřikl jeden

z nich. Zjevně měli na mysli víc než pár odřených kolen. Jak jsem

stál mezi nimi, protáhl se jeden, co stál za mnou, dopředu a udeřil mě pálkou. Kdybych se otočil tváří k útočníkovi, vyběhl by za

mými zády další a praštil mě do zad nebo do hlavy.

Naštěstí všechno teprve začalo, když se náhodou objevil jeden z mých učitelů. Byli s ním někteří místní obchodníci, neboť je křik vyrušil. Zatímco se majitelé krámků a členové gangu vzrušeně dohadovali o problémech pouliční spravedlnosti, učitel mě odvedl stranou. „Myslím, že by bylo moudré,“ řekl, „kdybys odtud zmizel, jak nejrychleji dovedeš.“ Začínal jsem chápat, že rozvaha by opravdu mohla být sestrou udatnosti. Bez otálení jsem uháněl domů.

Během let jsem při konfrontaci se zlem zmoudřel. Ale nikdy jsem nepochyboval o tom, že existuje boj mezi dobrem a zlem, a o tom, na kterou stranu se mám přidat. Začínal jsem si vytvářet obraz světa, v němž není neutrální území, v němž se ti, kdo uzavřou kompromis se zlem, stanou jeho otroky. Byla to lekce o duchovním boji, která mně mnohokrát v příštích letech poskytla výhodu.

Všechny tyto události způsobily v mém životě velkou změnu, když jsem se stal synem Krále králů, Ježíše Krista.

KAPITOLA TŘETÍ **HLEDÁNÍ PRAVDY**

MOJE MATKA LAXMIBEN byla malé postavy, oplývala však nevyčerpatelnou energií, jež tryskala ze zářícího obličej, třpytivých očí a zvonivého smíchu, k němuž neměla nikdy daleko. Ba-pujiho předčasná smrt ji postavila před na pohled nemožný úkol – zaopatřit rodinu. Otcova malá penze od britské vlády pomáhala, ale nepokryla naše potřeby. Nejstarší bratr Vinod se oženil a odstěhoval. Kdyby nebylo prostředního bratra Krišny, který skončil školu v sedmnácti, aby nás živil, téměř jistě bychom strádali,

I tak to byly těžké časy. Někdy Krišna nemohl najít práci a museli jsme vyjít z té trošky peněz, které se matce podařilo dát stranou. Pamatuji se, jak jsem mnohokrát viděl v jejích očích bolest, když jsem jí řekl, že mám hlad - rostoucí chlapci jsou téměř stále hladoví - a jí nezbyvalo, než mi říci, že nemáme nic k jídlu. Škola, kde jsem se učil, byla asi čtyři míle (šest kilometrů) daleko a chodíval jsem tam ve starých botách, zpevněných měděným drátem, který jsem našel. Říkal jsem jim mé „krokodýlí boty“ kvůli tomu, jak podrážky a svršky při chůzi pleskaly.

SMYSL PRO RODINNOU TRADICI

Matka lpěla na hodnotách Rajputů, jichž si otec tak cenil, ještě silněji. Záleželo jí na tom, aby udržela rodinnou tradici, totiž být štedrý a laskavý bez ohledu na naši obtížnou finanční situaci. Od útlého dětství mi tyto vlastnosti vštěpovala - zvláště při jedné památné příležitosti.

Diwali neboli „Slavnost světél“ je jedna z nejbarvitějších a nejpůsobivějších událostí v hinduistickém kalendáři. Těšili jsme se na ni stejně jako děti na Západě na vánoční svátky. Celé dny předem se chystaly nejrůznější vzácné pochoutky. Jednotlivé rodiny vynikaly v přípravě určitých jídel: koláčů, cukroví, drůbků nebo pikantních mís, ochucených kari a dalším kořením. Speciality se dávaly jako dárky přátelům a sousedům, a tak mohl každý nabídnout svým hostům bohatou sbírku dobrot. V předvečer svátku shromáždila každá rodina všechny nádoby, které našla, naplnila je olejem a připevnila k nim knoty. Večer, když se stmívalo, rozmístili lidé tyto lampy kolem domů a zažehli je. S houstnoucí (mou se každý dům rozzářil stovkami světél a celá čtvrť hřála teplým, měkkým plamenem. Nejlepší však byly bouchací žabky. Brzy ráno děti vyskočily z postelí, dychtivě rozmístit žabky, které pro tuto příležitost nashromáždily. Ale nezbavily se všech naráz, protože byly vzácné, a bylo důležité, aby vydržely co nejdéle.

Navzdory naší chudobě našla matka vždy způsob, jak *Diwali* oslavit. Jednou, to mi bylo asi sedm let, podnikla mimořádný krok a prodala některé ze svých šperků, abychom mohli mít tradiční jídla a abych mohl mít na hraní malý sáček žabek. Jak jsem je opatroval! Pečlivě jsem je schoval a denně je kontroloval, abych se ujistil, že jsou v pořádku. Rozbřesklo se sváteční jitro, ostatní děti začaly rozmísťovat své žabky, ale já čekal. Přišlo poledne, potom odpoledne. Čekal jsem dál. Očekával jsem na soumrak, abych si svůj malý sáček žabek vychutnal co nejlépe.

Pozdě odpoledne, když byly chutné dárky rozděleny a rozproudily se návštěvy, zastavila se u nás rodina vzdálených příbuzných. Byli vcelku zámožní a jejich děti byly, upřímně řečeno, dost rozmazlené. Mimořádné problémy působil jejich devítiletý syn. Sobecký, soustředěný sám na sebe a naprosto neukázněný běhal po našem domě, rozbíjel věci, dělal rámus a úplně kazil oslavu všem ostatním. Jeho matku synovo chování očividně nezajímalo a činila pouze povrchní pokusy ho usměrnit. Moji matku by ani ve snu nenapadlo domlouvat dítěti nebo dospělým. Hosté byli v hinduistických domech přijímáni s nejvyšší laskavostí; káznit je nebo dokonce odmítnout jejich sebemenší přání bylo nepředstavitelnou urážkou, která by hostitele uvrhla do hanby. Stalo se nevyhnutelné. Uprostřed horečné aktivity padly oči malého hosta na drobný sáček, který jsem tak pečlivě schovával. Nakoukl dovnitř.

„Mami, mami!“ zakřičel. „Podívej, žabky! Chci s nimi bouchat! Řekni o ně, mami. Prosím, řekni mi o ně!“

Jeho matka se ke mně obrátila a usmála se. „Chce oslavit *Diwali* jako ostatní. Jsem si jistá, že ti to nebude vadit.“

Moje matka nezaváhala ani na okamžik. Přikývla hostu a po-tom se obrátila ke mně. „Dáš mu své žabky, vid', synku?“

Byl jsem příliš ohromen, než abych protestoval — což by stejně bylo nemyslitelným vzdorem. Pomalu a mlčky jsem podal žabky svému příbuznému. Ten vyběhl ven, aby je vyplýtlval. Měly pro něho malou cenu, ale pro mě byly tak vzácné! Ztráta toho malého sáčku žabek byla v dětství takovým traumatem, jako kdyby dítě na Západě přišlo o všechny vánoční dárky. Stěží jsem zadržoval slzy. Později, když všichni hosté odešli, mě matka objala a její náruč byla plná soucitu.

„Maheshi“, šeptala skrze svou bolest, „je Svátek světél, smutek dnes nemá místo.“

Pochopil jsem. Čest naší rodiny, důstojnost našeho dědictví i povinnost ukázat patřičné pohostinství měly mnohem větší hod-notu než plná hrst žabek.

„Ne, maminko,“ řekl jsem smířlivě. „Nemá.“ Matka byla cele oddána nám, rajputské tradici a hinduistické-mu náboženství. I nás vychovávala tak, abychom je přijali za své. Každé ráno vstávala v pět hodin a zahajovala den osobním uctíváním. Začínalo ceremoniálním omýváním, představujícím touhu po očištění od zlého. Potom se modlila v rodinné svatyni. Byl to ve skutečnosti velký otevřený kabinet, umístěný v největším pokoji v prvním patře. Jeho jednotlivé části byly vyzdobeny spodobněním různých hinduistických božstev jako Ramy a Šivy, obrazy hinduistických svatých mužů a kopiemi posvátných knih. Studium těchto knih, uctíváním bohů a následováním svatých mužů měl člověk dosáhnout ctností, které učili a představovali. O zvláštních svátcích matka shromáždřovala ve svatyni celou rodinu a vedla nás ke zpěvu předepsaných písní a hymnů. Byly v sanskrtu, starobylém náboženském jazyku Indie. Poté četla úryvky ze svatých knih: *Védy*, *Mahabharaty*, *Bhagavad-Gity*, *Ra-majany*. To jsou základní svaté texty hinduismu a vyprávějí příběhy o jeho svaté trojici : stvořiteli Brahmovi, ochránci Višnuovi a ničiteli Šivovi. Hovoří také o Krišnovi, jenž byl avatarem neboli ztělesněním boha Višnu a bojoval ve velkých válkách dobra a zla.

Matčino porozumění svatým písmům bylo nevšední. V hinduistické komunitě v Mombase se stala uznávanou učitelkou. Často nás navštěvovali různí lidé, aby diskutovali o svatých knihách a naslouchali matčinu vyučování. Na ženu dosáhla

Neobyčejného vzdělání a přijali ji za členku Theosofické společnosti. Bylo ji dokonce uděleno vzácné privilegium — číst a učit veřejně. Hinduistická kultura většinou svěřuje ženám úkoly jako je vaření, udržování domácnosti a péče o manžela a rodinu. Veřejně učit byla pocta i pro muže; u ženy to bylo vskutku mimořádné.

Nikde nebrala matka svou odpovědnost učitelky náboženství vážněji než ve vlastní rodině. Hovory kolem jídelního stolu se často soustředily na hinduistické náboženství nebo na vyučování theosofie. (Theosofie je volné spojení Západních a Východních náboženství s rostoucím sklonem k hinduismu; nachází tak rychle svůj pravý domov v Indii přesto, že vyšla z New Yorku.) Matka pečlivě dbala na to, aby mi vštípila zvláštní smysl loajality k hinduistické tradici, k dědictví *Rajputů* a k příkladu mého otce. Pojmenovala mě Mahesh — „oddaný Bohu“ — a brala to vážně. Doufala, že její vyučování a vedení ze mne jednou učiní uznávaného politika komunity, stejného, jakým byl můj otec.

MOJE BEZMOCNÉ HLEDÁNÍ PRAVDY

Jedna z věcí, kterou jsem zdědil po obou rodičích, byla láska ke studiu. Stal jsem se nenasytným čtenářem. Zatímco ostatní chlapci hráli venku fotbal, utíkal jsem každé odpoledne domů, ukryl se nahoře ve svém pokoji a zabořil nos do knihy. Brzy se u nás začalo na toto téma žertovat. Po vyslechnutí večerního zpravodajství BBC jsem v sedm hodin sešel dolů a sestry mě obřadně vítaly, jako bych byl vzácná návštěva. „O, dokonce k nám hovoří!“ volaly.

Stařenka ze sousedství mě jednou zkusila z této vášně pro četbu a studium „vyléčit“. Bylo to během festivalu *Holi*. Je to svátek poněkud podobný Halloweenu (americký svátek, předvečer Všech svatých, připadající na 31. října, spojený s různými taškařicemi, hlavně mládeže — pozn. překl.). V tento den lidé celí rozjaření pobíhali, navzájem po sobě malovali, chodili ode dveří ke dveřím a prosili o dříví na velkou hranici, která měla hořet té noci v chrámu. Pokud je někde odmítli, byl návštěvník povinen provést domácím nějakou rošťárnu. Mohl pomalovat dům nebo odnést jako náhradu za odepřené dříví domovní dveře! Jednoho roku se u nás zastavila sousedka — drobná staruška, takový věchýtek, jistě víc jak sedmdesátiletá. Když každého povinně pomalovala, všimla si, že tam nejsem.

„Kde je Mahesh?“ zeptala se.

„Však ho znáte,“ odpověděla matka. „Je nahoře a čte jako obvykle.“

„Čte!“ zvolala stařenka. „Když je *Holi*?“ Otočila se a kvapně vyšla ze dveří. Proklouzla k zadní části domu a dostala se na balkon mého pokoje. Tiše se ke mně přiblížila a otřela mi své barvou pokryté ruce o vlasy a obličej.

„Tak,“ prohlásila triumfálně, „a teď už slavit *musíš!*“

Rezignovaně jsem povzdechl a přidal se k festivalovému veselí.

Vyrostl jsem, stal se ze mě mladík a vášnivě jsem hledal pravdu. Poháněla mě bezpochyby řada věcí: stále připomínky rodičů, abych svůj život zhodnotil, touha naplnit prázdnotu způsobenou smrtí mého otce, příklad nábožné matky a její trpělivé, hluboké vyučování, které rodině poskytovala, od dětství slýchané příběhy o hinduistických svatých mužích, kteří opustili své rodiny, odřekli se veškerého osobního pohodlí a místo toho se skryli v Himálaji, meditovali a hledali pravdu. Říkalo se, že ji nikdy nenašli na univerzitách nebo v ašramech (hinduistický ekvivalent kláštera či společenství modlitebníků), ale prožili ji jako dokonalé světlo, které spojovalo veškerý život ve věčnou podstatu. Východní mysl chápe „pravdu“ poněkud odlišně od myslí Západní; pro člověka z Východu není pravda jednoduše série faktů, jejichž přesnost lze testovat vědeckými experimenty. Není něco, co prostě *víte*. Je něčím, co *prožíváte*. Je cosi věčného a neměnného. Přesahuje věci našeho pomíjivého světa. Je to *podstata*. Víte, když ji nemáte, a když ji naleznete, víte to též.

Moje hledání pravdy začalo přirozeně u hinduismu, který mi matka tak vytrvale vštěpovala. Většina mých vrstevníků zašla do chrámu zřídkakdy. Hinduistické uctívání se odehrává doma, na úrovni rodiny nebo jedince spíše než na úrovni veřejné nebo kongregační, a tak je oficiální důvod k návštěvě chrámu vzácný. Já tam však chodil pravidelně třikrát týdně, abych se klaněl obrazům, páčil kadidlo a rozmlouval s kněžími. Přesto, čím hlouběji jsem se nořil do hinduismu, tím více jsem poznával, že jeho pravda je jako dým: něco, co je, dokud se nenatáhnete a nezkusíte se toho zmocnit. Potom jednoduše zmizí. Byl zajímavý intelektuálně, ale viděl jsem, že mu schází to *podstatné*.

Matka se snažila být tolerantní a chápavá, ale mé rostoucí rozčarování hinduismem ji trápilo. Někdy to mezi námi vedlo i k určitému napětí. Její čestné postavení učitelky náboženství bylo důvodem častých návštěv některých svatých mužů, přicházejících do Mombasy. Čím dál tím víc mi vadily složité přípravy a nákladná jídla, která jsme museli — ačkoli jsme s penězi tak tak vycházeli - těmto „božím mužům“ podávat. Nejhorší byl však zvyk uctívat je na uvítanou tím, že jsme se klaněli a dotýkali se jejich nohou. Začal jsem proti těmto zvyklostem protestovat.

„Maminko, nemohu to dělat," říkal jsem. „Nemohu se těmto mužům klanět."

„Proč ne?" ptala se. „Jsou to svatí muži a mnohému nás naučí. Kromě toho se neklaníme jim, ale ideám, které reprezentují."

„Pro mě však nepředstavují myšlenky, kterým učí. Ty jsou velké a vznešené. Navzdory tomu oni budou pokaždé jíst naše jídlo a žádat velké dary. Takové muže nemohu respektovat."

Nakonec mě úpěnlivě prosila: „Synku, udělej to pro mě. Pokud jim nevzdáme patřičnou čest, zneuctí to naši rodinu."

Když svatí muži přijeli, udělal jsem, co matka žádala — kvůli ní a kvůli cti naší rodiny, ne proto, že bych byl přesvědčen o správnosti takového počínání. Poklonil jsem se a dotkl se jejich nohou, ačkoli ve mně všechno křičelo: „Je to zlé!" Po splnění své povinnosti jsem tiše opustil pokoj a stýkal se s nimi co nejméně.

Díky neustálému čtení a učení jsem velmi úspěšně studoval. Na střední škole mě dvakrát vyznamenali — na téže škole, kde před mnoha lety působil jako ředitel můj otec. Toto vyznamenání [head perfect — vzorný student) byla nejvyšší pocta, jakou mohl žák získat, a já byl v celé sedmdesátileté historii školy jediný, kdo ji dostal dva roky po sobě. Byl jsem mluvčím diskusního týmu, pracoval jsem v dramatickém kroužku, získal jsem řadu cen za eseje a novely. Lidé proto soudili, že půjdu ve stopách svého otce a stanu se jedním z vůdců společenství. Přesto jsem však postrádal smysl života. Toužil jsem po pravdě. Hledal jsem ji všude, kde mě napadlo, ale nenašel jsem ji. Nebyla v akademickém studiu. Nebyla ve filosofii. Nebyla ve způsobu života následovníka Rajputů. A zcela jistě nebyla v hinduismu. Jednou jsem vyšel z chrámu naposled. Nechal jsem za sebou pomalu zaklapnout dveře, podíval jsem se vzhůru na oblohu a řekl: „Bože, věřím, že jsi. Každá částička mé bytosti mi říká, že jsi skutečný a jsi někde tady. Nejsi však v tomto chrámu. Vím to. Už se do něho nikdy nevrátím. Chci tě najít. Ale kde?"

Netušil jsem, jak brzy Bůh na mou otázku odpoví.

KAPITOLA ČTVRTÁ ZÁKLADNÍ OTÁZKA

KDYŽ MI BYLO ASI TRINÁCT LET, začalo se u mě projevovat něco zvláštního. Mluvou mého dětství bylo indické nářečí *gujarati*. Tímto jazykem jsme hovořili doma, bavil jsem se tak s přáteli, lidé ho užívali v běžném, každodenním životě. Otec ovládal mnoho řečí, setkávali jsme se i s nimi, zvláště s angličtinou — ta byla součástí mého vzdělání v britské škole. Přesto mojí mateřštinou zůstávalo *gujarati*. Postupně však docházelo ke změně. Schopnost plynule hovořit jazykem *gujarati* jsem začal záhadně ztrácet. Náhle jsem se snáz vyjadřoval anglicky. Zanedlouho jsem zjistil, že myslím a dokonce i sním anglicky. V průběhu rozhovoru jsem si občas musel rozmyslet to, co jsem chtěl říci, anglicky, a potom to přeložit do *gujarati*. Bylo to dost trapné, ale moje mateřština se mi stala až „druhým jazykem"! Tehdy jsem si neuvědomoval, že mě k tomu vede Bůh — proto, abych mohl číst něco velice důležitého, co pro mě připravil právě v angličtině.

Jednou odpoledne jsem s překvapením našel svoji sedmiletou neteř Rajesh, jak stojí u našich domovních dveří v doprovodu ženy, kterou jsem nikdy předtím neviděl. Její bledá pleť prozrazovala cizinku.

„Promiňte, že vás obtěžuji," řekla. „Venku je strašné horko; Rajesh byla tak hodná a pozvala mě sem, abych se mohla napít..."

„Ale ovšem, samozřejmě," odpověděl jsem. „Vítám vás v našem domě. Sedněte si, prosím. Přinesu vám trochu vody." Hinduistická tradice velela pohostinně přijmout každého návštěvníka.

Když jsem se vrátil, představila se. „Jmenuji se Sid Pierceová. Vedu setkání s dětmi v ulicích Kibokoni. Obvykle se za mnou odpoledne staví a já jim vyprávím příběhy. Rajesh mi dnes naslouchala a trvala na tom, abych se u vás občerstvila. Promiňte, že jsem přišla bez ohlášení."

„To nevádí," usmál jsem se. „Jaké příběhy vyprávujete?"

„Manžel a já jsme misionáři," vysvětlila, „křesťanští misionáři z Ameriky. Přišli jsme do Mombasy, abychom se o svou víru podělili s ostatními. Vyprávuji dětem příběhy z Bible."

Jako všichni hinduisté i já si hluboce vážil každého, kdo svůj život věnoval duchovním věcem. Imponovalo mi, že se někdo vzdá rodiny a pohodlí domova a odstěhuje se do cizí země, aby sdílel svou víru. Paní Pierceová, vidouce můj zájem, pokračovala.

„Říkáme dětem, že Bůh stvořil lidi proto, aby ho poznali a těšili se ze života. Jenže jsme proti Bohu zhřešili a ztratili s ním obecenství. Proto poslal Bůh svého Syna, Ježíše Krista, aby se stal člověkem, zemřel smrtí zločince, a tím zaplatil cenu za naše hříchy. Každý, kdo uvěří v Ježíše Krista, získá odpuštění hříchů a raduje se z obecenství s Bohem.“

V tomto okamžiku jsem nabyl dojmu, že tato žena dělá víc, než jen vypravuje o své práci s dětmi. Kázala. Vůbec jsem neměl chut poslouchat, co říká. Bohové hinduismu pro mě ztratili význam, a nechtěl jsem si tímto západním Bohem komplikovat život. Odporovat hostu bylo u nás nemyslitelné, tak jsem prostě, ale pevně udělal tečku.

„Plně chápu,“ řekl jsem. „Vážím si toho, co říkáte. Také hledám pravdu. Každý musí pro sebe hledat pravdu.“

Paní Pierceová strávila mezi hinduisty dost času, aby poznala, že tím její posluchač říká: „Slyšel jsem dost“. Poděkovala mi za vodu a zvedla se k odchodu. Sáhla přitom do tašky a vytáhla brožovanou knihu. „Prosím“, řekla. „Vezměte si to ode mne, jako výraz vděčnosti za vaši pohostinnost.“ Mrkl jsem na název. *Nový zákon*, stálo tam, *Nová anglická Bible*. „Hledáte-li pravdu,“ dodala, „najdete ji v této knize“.

„Děkuji,“ řekl jsem, když vycházela ze dveří. „Děkuji vám za laskavost. Vaše návštěva byla pro nás ctí.“

Bylo to zvláštní. Přestože jsem absolvoval britské školy, nikdy jsem Bibli nečetl. V kině jsem viděl „Desatero přikázání“ Cecila B. DeMillea a „Ben Hura“. Tím moje znalost biblických příběhů končila. Křesťanství jsem znal velice málo. Věděl jsem, že v našem okolí je několik křesťanů, ale nic víc. Nedaleko byla také katolická farnost zvaná Sbor Svatého ducha. Neměl jsem představu, kdo to Svatý duch je. Jako malý chlapec jsem se tomu s kamarády smával: „Co to je za sbor? Uctívají tam duchy? Nebo je to sbor pro duchy?“ Jednou, to jsem byl trochu starší, jsem vešel dovnitř. Viděl jsem kněží v talárech pálit kadidlo a lidi, kteří se klaněli a recitovali modlitby ve zvláštní řeči. Pokud jsem mohl říci, křesťanské uctívání se nelišilo od toho, co se odehrávalo v hinduistickém chrámu! Veškerá pravda, uvažoval jsem, jistě vede ke zdroji pravdy a všechna náboženství k jedinému pravému Bohu. Jaký je v tom rozdíl, nazývají-li ho lidé Višnu nebo Alláh nebo Ježíš?

Když paní Pierceová odešla, prolistoval jsem v darované Bibli několik stran. Převracel jsem ji v rukou — nelišila se od ostatních knih, které jsem dosud viděl. Přesto mi v mysli zněla misionářčina slova: „*Hledáte-li pravdu, najdete ji v této knize.*“ Rozhodl jsem se z ní něco přečíst. Začal jsem na první straně, evangeliem podle Matouše, potom jsem přečetl ještě evangelia Marka a Lukáše. Ježíš Kristus mě fascinoval. Nejvíce na mě zapůsobil jeho zjevný soucit s chudými a utlačovanými. Jaký rozdíl proti tomu, co jsem poznal v hinduismu! Hinduismus věří v reinkarnaci (převtělování) a v koncepci nazvanou *karma*. *Karmou* rozumí druh duchovní síly, jejímž zdrojem jsou lidské myšlenky, slova a činy. Vaše *karma* určuje, v jaké formě se vrátíte v příštím životě. Dobrá *karma* vede k tomu, že se vrátíte jako člověk moudrý nebo bohatý či svatý. Špatná *karma* vede k tomu, že se vrátíte jako příslušník některé nižší kasty — nebo dokonce jako tvor nižší než člověk. Kdybyste si v minulém životě nevedli příliš dobře, mohli byste se vrátit jako pes. Kdybyste to opravdu zpackali, mohli byste se vrátit jako psí blecha. Neexistuje způsob, kterým by mohly být vaše hříchy odstraněny nebo odpuštěny. Před *karmou* není úniku. Proto hinduističtí svatí muži přistupují k trpícím v souladu s tím, že tito lidé zkrátka prožívají svou *karmu* a nelze — a není správné — pro ně něco dělat. Můžete je litovat, ale oni pouze platí pokutu, kterou na sebe uvalili. Utrpení je pro ně dobré, neboť jim snad umožní získat pro příští život lepší *karmu*. Někteří dokonce míní, že pomáhat jim by znamenalo narušovat božské dílo.

Naproti tomu Ježíš se trpících nestránil. Staral se o ně. Soucítit s nimi. Uzdravoval jejich nemoci. Jednal v lásce. Dokonce za ně *zemřel*. Dosud jsem nikdy o kříži neslyšel. Věděl jsem o mučení, o utrpení, které mohou vládcí způsobit ostatním. Žil jsem v kolonii a nespravedlnost jsem viděl kolem sebe každý den. Ježíš snášel utrpení dobrovolně, aby tak projevil svou lásku. Zachoval si svůj soucit i během trýznění: utěšoval svou matku, mluvil uctivě o těch, kdo ho odsoudili k smrti, dokonce prosil za odpuštění pro své katy. S takovým náboženským vůdcem jsem se nikdy nesetkal. Janovo evangelium mě obzvlášť upoutalo. Poznal jsem, že Bible je nejpodivuhodnější kniha. Jedině v ní se vám autor při čtení naklání přes rameno a mluví k vám. Prožíval jsem to právě při četbě Janova evangelia. Jednotlivá slova a věty vyskakovaly, jako by byly živé. Hned od první kapitoly Jan zřetelně a otevřeně nazývá Ježíše Bohem. To bylo pro mě nové. Pokud jsem do té doby o Ježíši vůbec něco slyšel, pak to bylo to, že to byl svatý muž, mudrc, vynikající Boží služebník — ale nikoli Bůh sám. A tu jsem v osmé kapitole četl místo, kde Ježíš říká: „Potom poznáte pravdu a pravda vás osvobodí“ (J 8,32). Pomyslel jsem si: „Tento muž mluví právě o tom, co hledám. O Pravdě. O Pravdě, která mě osvobodí. Osvobodí od *karmy*, od těžkého břemene stálého úsilí zalíbit se bohům a stálého selhávání.“ Ve čtrnácté kapitole jsem objevil něco, co mi opravdu vyrazilo dech. Ježíš řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život“

(6. verš). Slova „*Já jsem ta pravda*“ se mi vpálila do duše. Jako by mi spadly z očí šupiny. Celý život jsem hledal pravdu, ale vždy jsem ji chápal jako něco abstraktního a neosobního. Teď mi došlo, že pravda může být bytost, bytost jménem Ježíš Kristus.

Základní otázkou podle mého mínění bylo, zda Ježíš mluvil pravdu či nikoli, zda byl čestný. Již jsem o něm přečetl dost, abych věděl, že neznal polovičatost. Vše bylo buď černé nebo bílé. Buď musím Ježíše uznat za toho, kým se prohlašoval, nebo ho považovat za naprostého lháře. Znovu jsem promýšlel všechno, co jsem o něm četl: jeho život, učení, zázraky, soucit, jeho smrt. Náhle jsem věděl nade vší pochybnost: jestliže kdy na zemi žil alespoň jeden čestný člověk, byl to Ježíš Kristus. Jestliže kdy žil člověk nanejvýš pravdivý, byl to on. Zapamatoval jsem si i tato Ježíšova slova: „V domě mého otce je mnoho příbytků, *kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to*“ (J 14,2). Uvažoval jsem: „Jistě, mluví jen o tom, co je. Kdyby tomu bylo jinak, řekl by nám to. Nevedl by nás na scestí.“ Náhle jsem si připadal jako Pilát. Vzpomněl jsem si na jeho ironická slova. „Pravda? Co je to pravda?“ Nemohlo tomu být tak, že pravda — základní pravda, zdroj veškeré pravdy — stála ve chvíli, kdy vyslovil svou otázku, před ním? Stálo totéž zosobnění pravdy nyní skrze slova Janova evangelia přede mnou? Když mi podávala Bibli paní Pierceová řekla: „*Hle-dáte-li pravdu, najdete ji v této knize.*“ Opravdu jsem v osobě Ježíše Krista našel to, co jsem tak dlouho hledal?

Jakmile se ve mně tyto myšlenky zrodily, jako by hluboko v mém nitru cosi povstalo a křičelo: „Ne!“ Náhle přede mnou vyvstal hrdý odkaz mé rodiny a lidu, léta, kdy jsem studoval hinduismus a naslouchal svatým mužům... hodiny, které jsem strávil v rodinné svatyni, u jídelního stolu, při matčině vyučování, v chrámu... Jako by mi cosi říkalo: „*nepotřebuješ jít tudy. K Bohu vede mnoho cest. Máš svou vlastní. Nepotřebuješ novou cestu.*“ „Ale já vím, že jsem nenašel pravdu v hinduismu,“ odporoval jsem. „A vím, že Ježíš je pravda.“ „*Budeš zrádce*“ popichoval ten vnitřní hlas. „*Budeš zrádcem svého lidu, své víry, své rodiny.*“ To byla pravda a nemohl jsem to popřít. Mnoho lidí do mě vložilo své naděje, tolik ode mě očekávali. Ve škole jsem byl nejlepší, právě ze mě měl vyrůst vůdce společenství, podobný tomu, jakým kdysi byl můj otec. Kdybych si zvolil Ježíše Krista, byl bych první v rodině, kdo se zřekl hinduismu - a svůj rodokmen jsem mohl sledovat víc než osm století nazpět. Obrátil bych se zády ke svým předkům. K dědictví Rajputů, obránců víry. K vlastnímu otci a matce!

Byl jsem rozpolcen. Volba přede mnou byla bolestně jasná: buď přijmu toho, o němž jsem nyní věřil, že je ztělesněná pravda, a ztratím to, co pro mě bylo tak cenné, nebo budu věrný svému dědictví a Ježíše zavrhnou. Trápil jsem se celé měsíce. Jednoho večera jsem se rozhodl, že nadešel čas definitivně si zvolit cestu.

KAPITOLA PÁTÁ MŮJ BRATRÍČKU

NAKONEC JSEM SE ROZHODL, že prostě nemohu všechno odhodit: rodinu, výchovu, tradici. Polovinou své bytosti jsem toužil po Ježíši, ale nemohl jsem se přimět, abych zaplatil požadovanou cenu. Tato rozpolcenost byla nesnesitelná. Celé měsíce jsem žil v jakési agónii. Četl jsem evangelia a Ježíš mě tolik přitahoval, že se další krok - cele se mu vydat - zdál zřejmý a snadný. Ale jen jsem pomyslel na bolest, kterou bych způsobil rodině a přátelům, táhlo mě to na stranu opačnou. Nakonec jsem to už nevydržel. Byl jsem pozdě večer ve své ložnici a četl Bibli jako obvykle. Seděl jsem u psacího stolu, prostěradlo ovinuté kolem těla, přetažené přes hlavu a upevněné přes obličej tak, aby mi vykukovaly jen oči. Chránil jsem se tak před moskyty, kteří se rojili kolem. V této části Afriky jich bylo plno, a tehdy jsme neměli okna s moskytiéry nebo rozprašovače repelentů.

Nadešel okamžik rozhodnutí. „Konec,“ řekl jsem. „Mám toho dost. Už nikdy nebudu přemýšlet o Ježíši Kristu.“ Při pomýšlení, že opouštím toho, kdo mě -jak jsem věděl - tolik miluje, jsem byl zoufalý. Ale nezakolísal jsem. Pomalu, pevně jsem zavřel Bibli. „Už nikdy nebudu číst tuto knihu,“ prohlásil jsem. „Už jsem se rozhodl.“

A bylo to. Aspoň jsem si to myslel.

Dále si pamatuji, že jsem slyšel, jak moje hlava udeřila o stůl. Opravdu, *slyšel* jsem to, jako by se to stalo někomu jinému. *Bum.* Upadl jsem do jakéhosi polospánku: nebyl jsem zcela vzhůru, ale uvědomoval jsem si, co se děje. Vzpomínám si, že jsem uslyšel tu ránu a pomyslel si: „Moje hlava uhodila o stůl.“

Znenadání jsem se ocitl na zvláštním a nádherném místě. Moje tělo bylo stále za stolem, ale ve svém duchu jsem byl na neznámém, překrásném místě. Do mého vědomí jasně a zřetelně pronikla myšlenka: „Jsem v nebi.“

Dosud jsem znal z Nového zákona jen evangelia. Tolik jsem se do Ježíše zamiloval, že jsem je četl znovu a znovu. Ani jsem nenahlédl do Skutků apoštolů, Zjevení nebo kteréhokoli z Pavlových dopisů. Kdybych je četl, našel bych v Pavlově druhé epištole Korintským pasáž, která by mi otevřela oči. Pavel v ní o sobě píše:

Vím o člověku v Kristu, který byl před čtrnácti lety přenesen až do třetího nebe; zda to bylo v těle či mimo tělo, nevím - Bůh to ví. A vím o tomto člověku, že byl přenesen do ráje - zda v těle či mimo tělo, nevím, Bůh to ví - a uslyšel nevypravitelná slova, jež není člověku dovoleno vyslovit. (2. K 12,2-4)

Nevím, zda jsem prožil přesně to, co Pavel. Vím však, že to, co jsem prožil já, byla skutečnost. Dodnes mi Pán připomíná věci, které jsem oné noci poznal, a vnímám je stejně reálně jako tehdy. Nejprve jsem si všiml, že jdu po ulici nebo jakémisi chodníku, který byl jakoby z čistého zlata. Lišil se však od veškerého zlata, které jsem kdy viděl - vypadal jako průzračný. Téměř jsem skrze něj viděl. O mnoho let později jsem četl, že zlato po přečištění atomovými částicemi zprůsvitní. Právě takové bylo to zlato na chodníku. Vedle něho rostla nádherná tráva, byla jako silná příkrývka, jen si lehnout a spát. Tyčily se tam stromy a kvetly květiny všech velikostí, tvarů a fantastických barev: žluté, zelené, zlaté, modré, růžové — víc barev a odstínů, než jsem si uměl představit. Kvalitou se lišily ode všech, které jsem kdy viděl. Na zemi světlo dopadá na předměty zvenčí, ony, v závislosti na své molekulové struktuře, odrážejí určitou část spektra zpět a naše oči to vnímají jako různé barvy. Tyto barvy byly jiné. Vycházely zevnitř. Světlo se od nich neodráželo, ale pulsovalo - absolutně čisté - z jejich nitra. Dodnes mi barvy na zemi, i ty nejjasnější, připadají mdlé a vybledlé. Uvědomil jsem si, že slyším hudbu. Alespoň se to to podobalo hudbě víc než čemukoli jinému, co jsem kdy poznal. Jako by hrál největší symfonický orchestr a zpíval nejskvělejší sbor — i když jsem nerozeznával jednotlivé nástroje či hlasy. Bylo to velkolepé. Celá moje bytost tančila v souladu s touto hudbou, souzněly s ní všechny moje smysly. Byl jsem vlastně celý v úplné harmonii, dokonalosti, beze zbytku integrován do všeho kolem — rostlinstva, světla, barev, hudby. Přestože jsem je mohl vzájemně odlišit, tvořily spolu současně nejvyšší jednotu. Stal jsem se jejich součástí: součástí nádhery, harmonie, dokonalosti. Díval jsem se, naslouchal, číchal... a zároveň byl do toho včleněn. Prožíval jsem radost, lásku, čistotu a harmonii, a přitom se stal jejich součástí a ony mou. Cítil jsem, že jsem *doma*. Chtěl jsem tady být; tady jsem *měl* být. Proto jsem byl stvořen. Všiml jsem si jakési řeky plynoucí podél chodníku, po němž jsem šel. Říkám "jakési řeky", protože to vypadalo jako řeka, ale mezi břehy proudilo cosi jiného, než jsem viděl kdy dřív. Zdálo se mi, jako by voda byla živá. Potom jsem pochopil, že ta „voda“ je sám život. Byla to doslova řeka života. Ačkoli jsem to tehdy nevěděl, Bible takovou řeku popisuje. Během svého úžasného vidění nebe apoštol Jan píše: „A ukázal mi řeku živé vody, čiré jako křišťál, která vyvěrala u trůnu Božího a Beránkova. Uprostřed města na náměstí, z obou stran řeky, bylo stromoví života“ (Zj 22,1-2).

VIDĚL JSEM JEŽÍŠE

Náhle jsem si uvědomil, že se blíží zářící bílé světlo. Otočil jsem se a uviděl, jak ke mně přichází muž. Okamžitě jsem věděl, kdo to je. Byl to Ježíš.

Nezapomínejte, že jsem jeho obraz nikdy neviděl. Většina lidí, kteří vyrostli na Západě, se setkala s mnoha uměleckými představami o Ježíšovi. Některé z nich jsou založeny na útržcích dochovaných historických záznamů, jiné, myslím, vycházejí především z malířovy či sochařovy fantazie. Já jsem taková spodobnění Ježíše nikdy neviděl. V přirozené rovině jsem vůbec netušil, jak vypadá. Přesto ve mně nebyl ani stín pochybností: muž kráčející ke mně byl On. Na první pohled vypadal jako obyčejná lidská bytost. Průměrná výška. Průměrná postava. Šel po stejné cestě jako já, oblečený do dlouhé řízy, dost podobné těm, v nichž jsem v Mombase mnohokrát viděl Araby. A přece... Byl jsem téměř oslepen světlem, které z něho vyzařovalo. Bylo jasné, čisté a živé, jako by obsahovalo plnost nebeské slávy. Sotva jsem se na něho mohl dívat. Vzpomněl jsem si, jak jsem v evangeliích četl, že Ježíš vzal Petra, Jakuba a Jana na horu, aby se modlili. Marek píše: „(Ježíš) byl proměněn před jejich očima. Jeho šat byl zářivě bílý, jak by jej žádný bělič na zemi nedovedl vybělit“ (Mk 9,2-3). Všechny popisy se zvlášť zmiňují o oslepujícím světle. Matouš o Ježíšovi říká: „Jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý“ (Mt 17,2). Lukáš píše: „...jeho roucho bělostně zářilo“ (L 9,29) a pokračuje, že — hledíce na Ježíše — jeho učedníci „spatřili jeho slávu“ (v. 32). Přesně jsem věděl, o čem pisatelé evangelií mluví.

Jak se Ježíš blížil, viděl jsem, že se usmívá. Byl to stejný úsměv, který spatříte na obličejích rodiče, když obejmeme své děťátko, úsměv nekonečné lásky a radosti. Cítil jsem se jako můra přitahovaná plamenem — v příštím okamžiku budu pohlcen čistou láskou. Přišel ještě blíž a spatřil jsem jeho oči. Nikdy na ně nezapomenu. Poznám jsem, že prožily každou bolest, každé zranění, které kdy na zemi byly. Prolily každou slzu, která kdy tekla. Navzdory tomu nebyly smutné či melancholické. Byly to oči vítězoslavné, jako by říkaly: „Ano znám bolest, vím, co je zlomené srdce a slzy. To vše jsem vzal na sebe, když jsem umíral na kříži. Ale

zvítězil jsem. I ty můžeš zvítězit." Stál jsem tam a upřeně se mu díval do očí. Vztáhl ruku, položil mi ji na rameno a řekl prostě: „Můj bratříčku.“

Tak náhle, jak to začalo, všechno skončilo. Byl jsem znovu v prvním patře našeho domu, s prostěradlem omotaným kolem obličeje a s hlavou spočívající na Bibli. Stalo se však něco zvláštního. Na začátku, když mi hlava klesla dopředu na stůl, byla Bible zavřená. Právě jsem se rozhodl, že ji už nikdy neotevřu. Nyní byla otevřená. Podíval jsem se do ní. Předě mnou byla osmnáctá kapitola Lukášova evangelia, příběh o bohatém mladém knížeti. Ihned jsem si uvědomil, jak se tomuto anonymnímu mladíkovi podobám. Jako on i já jsem měl být vůdcem svého lidu. Jako on i já jsem horlivě hledal pravdu. Jako jeho i mne během tohoto hledání přivedli k Ježíši a já se ho na ni zeptal. Jako on i já jsem stál Ježíši tváří v tvář.

Viděl jsem, jak se na mě láskyplně dívá. Slyšel jsem, jak mi říká, abych ho následoval. Konec příběhu jsem znal. Mladík odešel od Ježíše s nepopsatelným smutkem v srdci, protože nedokázal zaplatit cenu za to, být jeho učedníkem. Slyšel jsem, jak v mém nitru nějaký hlas říká: „Odvrátíš se ode mne stejně jako on? “ „Ne, pane,“ řekl jsem. Potom jsem udělal něco, co — pokud vím — nikdy neučinil žádný z mých předků, co si nikdo za celých osm set let naší rodinné historie nedokázal ani představit. Klekl jsem si a řekl: „Ježíši, odpusť mi. Lituji všeho zlého, co jsem kdy udělal. Toužím po tobě. Chci ti dát svůj život. Přijď, prosím, a žij v mém srdci.“ Vstal jsem a rozhlédl se. Když jsem zavřel Bibli a hlava mi klesla na stůl, bylo asi deset hodin večer. Teď byla venku sice ještě tma, ale připadalo mi, že uplynulo několik hodin. Asi za hodinu jsem zaslechl kokrhát kohouty, což znamenalo, že je kolem půl páté ráno. Uvědomil jsem si, že onen zážitek trval několik hodin. Nebyl jedním z těch, které občas míváme, kdy dlouhá řada událostí proletí myslí jako blesk. Zjevně jsem ho prožil v reálném čase a byl jsem „pryč“ několik hodin.

Po modlitbě jsem se cítil... jinak. Nevím, zda lidé, kteří vyrostli v západním světě, plně doceneňují převratnou povahu evangelia. Na každém rohu stojí kostely, v každém hotelovém pokoji leží Bible a v kalendářích jsou zaručeně křesťanské svátky. Křesťanství je součástí „kulturní nálepky“. Stěží chápeme, jak radikální proměnu může evangelium způsobit v životě člověka, který je v plné míře přijme. Věděl jsem, že jsem zcela proměněn. Trvalo nějaký čas, než jsem pochopil všechny důsledky této události. Téměř jsem nevěděl, co znamená být křesťanem, ale věděl jsem, že jsem vstoupil do věčného života. Věděl jsem, že jsem se znovu narodil.

Věděl jsem, že Bůh je můj Otec, Ježíš je můj Pán a nebe můj domov. A ze všeho nejvíc jsem věděl, že tíha mých hříchů, dosud tak citelná, je totálně pryč! Věděl jsem, že od této chvíle bude v mém životě všechno jinak. Jak - to budu poznávat po několika příštích měsících.

KAPITOLA ŠESTÁ NAVŠTÍVIL MĚ ANDĚL

TAKOVÝ DÉŠŤ JSEM NIKDY NEVIDĚL

Bylo devět hodin večer. Vracel jsem se domů z knihovny Texaské technické university v Lubbocku, kam jsem se zapsal na postgraduální studium anglické literatury. Brzy jsem měl odevzdat důležitou odbornou práci, a proto jsem se ve studovně učil již od devíti hodin ráno.

Můj byt byl od ní vzdálen asi šest bloků. „Byt“ je však lichotivý výraz. Byl to spíš jakýsi kumbál: jeden větší pokoj s pohovkou a televizorem na jednom konci a s postelí a toaletním stolem na konci druhém, malý kuchyňský kout a koupelnička. To vše v jedné z nejzchátralejších čtvrtí města, v němž nebyla o sešlé domy nouze. Když na to dnes vzpomenu, bylo to tam pěkně pochmurné, ale víc jsem si nemohl dovolit a radoval jsem se, že mám střechu nad hlavou.

Když jsem šel onoho rána do knihovny, nadcházel další ze suchých, horkých dnů, které byly v květnu pro Lubbock typické. Potom se však počasí dramaticky změnilo. Náhlé bouře nebyly na západotexaských pláních neobvyklé. Často se bez nejmenšího varování od západu přihnuly mohutné kupy bouřkových mraků několik set metrů vysoké a valily se na východ, provázeny hustým lijákem a silným větrem. Potom zmizely tak náhle, jak se objevily. Tato bouře se z nějakého důvodu chovala jinak. Déšť lil hustěji, vítr vál prudčeji, vzduch ztěžkl. V mžiku jsem byl promočený skrz naskrz. Nemohl jsem se dočkat, až dorazím domů a lijavec tak uniknu.

Vyrůstal jsem v Keni a texaský Lubbock byl tehdy jedním z posledních koutů světa, kde bych si představoval žít. Neobyčejné setkání s Pánem tu noc v ložnici v Mombase a následné rozhodnutí vydat mu svůj život však v mnoha ohledech zcela nepředvídaně změnilo celý můj život. Ráno po setkání s Ježíšem jsem vzrušeně vyprávěl rodině, co se stalo. Můj zážitek zaujal jedině mladší sestru Sheila. Bylo nedělní ráno. Sheila, která stále navštěvovala biblické vyučování paní Pierceové, mi řekla, že právě v neděli mají misionáři

shromáždění. Šli jsme tam a já znovu navázal známost s Pierceovými. Nevěděli dost dobře, co si o mé příhodě myslet, ale radovali se ze zjevného zájmu o křesťanství. Pozvali mě, abych přišel znovu, a chodil jsem tam potom několik nedělí po sobě. Začal jsem se s nimi také scházet během týdne. Často jsme nadšeně diskutovali o Bibli a o nové víře, kterou jsem přijal. Dozvěděl jsem se, že pocházejí z Texasu a říkají si „baptisté“. Tehdy jsem poprvé zjistil, že se křesťané dělí do různých skupin. Nevěděl jsem pořádně, kdo to baptista je, znal jsem pouze Jana Křtitele (ang. John the Baptist) z evangelií. Misionáři mi vysvětlili nejen, kdo to jsou baptisté, ale též vše o křtu ve vodě, což — jak mi ukázali v Bibli — je nezbytná součást mého nového křesťanského života. Pro mou matku to byla poslední kapka. Tiše naslouchala vyprávění o nočním setkání s Ježíšem, ale nenaznačila sebemenší touhu slyšet víc. Myslím, že mé zjevné nadšení pro křesťanského Boha ji trápilo. Pokud však chtěla něco říci, aby mě z nastoupené cesty odvrátila, neřekla to. Teď, když jsem jí sdělil, že se chci dát pokřtít, byla zničená. Pochopila: ano, to je definitivní a nepochybné vnější znamení toho, že odmítám hinduismus a zaslibuji se západnímu Bohu; nebude cesty zpět. Věděli jsme to oba. Jenže matka byla moudrá a uvědomila si, že by nebylo dobré protestovat nebo se snažit mé rozhodnutí změnit. A tak jsem byl v dubnu 1962 pokřtěn ve vodách Indického oceánu, blízko mombaského starého přístavu, kde jsem si jako malý chlapec tak často hrával.

Končil jsem střední školu a byl čas, abych pomýšlel na budoucnost. Pokud mi paměť sahá, toužil jsem studovat na vysoké škole, snad na jedné z velkých anglických universit, o nichž jsem slyšel na střední škole Allidina Visram hovořit s takovou úctou. Misionáři, vidouce moji studijní povahu a intelektuální zvědavost ohledně křesťanství, na mě naléhali, abych přemýšlel o biblické škole. Do služby mě to netáhlo, ale toužil jsem se víc dozvědět o Ježíši a Bibli. Časem mě přesvědčili, abych se přihlásil na Wayland Baptist College v Plainview v Texasu. Nejenže mě přijali, ale dali mi plné stipendium. Doslechl se o mě baptistický sbor v Texasu a vybral tolik peněz, aby mi zaplatil letenku. V lednu 1964 jsem opustil Mombasu a zamířil do Spojených států.

Je mi do smíchu, když si vzpomenu, jak jsem musel vypadat v den svého příjezdu do New Yorku. Bylo to uprostřed zimy, ale nikdy dřív jsem zimu nezažil a o chladném počasí jsem nic nevěděl. Neměl jsem kabát. Neměl jsem téměř žádné peníze. A jak se ukázalo, neměl jsem ani letenku do Texasu. Letěl jsem z Mombasy do Londýna a potom přes Atlantik do New Yorku. Měl jsem stihnout linku do Dallasu, pokračovat do Lubbocku a dál do Plainview. Nějaký úředník aerolinií mi zřejmě cestou bezděky odtrhl z letenky naráz příliš mnoho kuponů. Ocítl jsem se na holičkách, ztracený na newyorském letišti se sedmi dolary v kapse. Neměl jsem nejmenší představu, kam jít nebo co udělat. Chvilí jsem chodil po obrovské příletové hale a potom jsem se rozhodl jít ven. Byl to šok! Hustě padal mokrý sníh a zima zalézala za nehty. Během několika hodin jsem se dostal z tropického podnebí na sever, a teď jsem stál venku v tenkém obleku a třásl se. Měl jsem se otočit a jít zpátky, ale stál jsem jako přikovaný pohledem na neuvěřitelné množství aut, která svištěla kolem. V Mombase jsem mohl stát na ulici celé hodiny a neviděl bych tolik aut, kolik se jich tady přehnal za pouhých deset minut. Nakonec jsem se vrátil dovnitř. Bylo mi bídně — promočený, zmrzlý, ztracený v New Yorku. Dočista opuštěný.

Právě tehdy se stalo něco pozoruhodného. Z ničeho nic se objevil muž - velký, v drahých šatech, na nohou pár lesklých kovbojských bot a na hlavě velký klobouk. Položil mi ruku kolem ramen a řekl:

„Poslyš, synku, vypadáš nějak ztraceně.“

„Máte pravdu,“ řekl jsem. „Vím, že jsem si koupil letenku, ale zaměstnanci letiště mi tvrdí, že žádnou nemám, a já nemám peníze a nevím, co dělat.“

„Kam máš namířeno?“

„Do Lubbocku v Texasu,“ řekl jsem. „Vlastně nejdřív do Dallasu.“

„Do Dallasu?“ zvolal. „Ale tam zrovna jedu. Počkej tady, poletíš se mnou.“

Rekl mi, že se jmenuje Jack. Šel k pokladně, koupil mi novou letenku a už jsem byl na cestě do Dallasu. Čekali mě tam pár lidí z university. Když je Jack uviděl, řekl prostě: „Buď opatrný, synku,“ a odkráčel. Už jsem ho nikdy nespátřil.

Město Plainview v Texasu mělo asi 50 000 obyvatel a nanejvýš přiléhavé jméno. Zapsal jsem se do zimního semestru na Waylandskou univerzitu, samozřejmě na studium Bible, dále na literaturu, filozofii a další předměty. Waylandská univerzita byla svým učením konzervativní a řádem dost puritánská, což mi oboje vyhovovalo.

OBJEVUJI AMERICKÉ KŘESŤANSTVÍ

Západní Texas, podobně jako mnohé další oblasti Spojených států, se v průběhu šedesátých let ocitl na křižovatce ohledně svých rasových postojů. Před infekcí předsudků ho neuchránil dokonce ani vliv horlivého puritánského konzervatismu. Jako Inda z Afriky mě považovali za cosi nového a do převážně bílé společnosti jsem vnikal poněkud obtížně. Rychle jsem ovšem zaznamenal, že totéž zdaleka nelze říci o obyvatelích černých. Jednou večer zaklepal starší černochoch na kuchyňské dveře restaurace, kde jsem na částečný úvazek pracoval.

„Pane, " požádal mě, „můžete mi obstarat něco k jídlu? Mám hlad."

Případalo mi to zvláštní. „Víte, tohle je restaurace," řekl jsem mu. „Proč jednoduše nejdete hlavním vchodem a neobjednáte si podle chuti?"

„To ne, pane," řekl. „Nechtěl bych způsobit nepříjemnosti."

Uvědomil jsem si jádro problému: tento starý černý gentleman by nebyl v restauraci vítán. „Tak pojdte dál," řekl jsem mu. „Sedněte si tady v kuchyni. Udělám vám ten nejlepší steak, jaký jste kdy jedl." A také jsem to splnil. Měl jsem, myslím, štěstí, že to vedoucí nikdy nezjistil. Asi by mě vyhodil. V Keni žili lidé všech ras a nejrůznějšího původu: Indové, Afričané, Arabové a jiní z celého obrovského Britského impéria. Různé skupiny měly pochopitelně vlastní kulturu a často vlastní čtvrti. Jaksi jsem předpokládal, že ve „svobodné zemi" to bude jiné.

Brzy jsem zjistil, že rasové předsudky existují dokonce i na universitě. Můj přítel, černý mladík, dostal zprávu, že jeho matka umírá. Pochopitelně ho to silně rozrušilo. Jeho přátelé pospíchali podpořit ho a upokojit. Jedním z lidí, kteří mu pomáhali, byla mladá žena z jeho třídy. Běloška. Skutečnost, že se začali přátelit, naneštěstí vyvolala pozornost jistého člena studentské samosprávy, jenž také byl Božím služebníkem. Zavolał si mého přítele k sobě do kanceláře a on se za chvíli vrátil v slzách.

„Co se stalo?" zeptal jsem se. Obával jsem se, že mu oznámili matčinu smrt.

„Varovali mě, abych se nemotal kolem bílé dívky, jinak riskuji ztrátu stipendia," odpověděl. Nevěřil jsem vlastním uším. Moje povaha Rajputů vzplála. Vpochodoval jsem přímo do kanceláře onoho muže.

„Myslel jsem, že jste křesťané," křičel jsem na něho. „Tomu chudákovi umírá matka. On se tak tak drží. A vy - *Boží služebníci* - s ním zacházíte takhle? Jak můžete něco takového udělat?"

„Dovolte, abych vám něco vysvětlil," řekl. „Nesnášíme jakékoliv potíže. Vy sám jste stipendista. Ještě jeden podobný výbuch a osobně dohlédnu na to, aby vaše stipendium zrušili. Od této chvíle se starejte o sebe."

Život církve v Americe se velice lišil od toho, co jsem viděl u misionářů v Africe. Tam jsem musel sedět vedle malomocných a slepých a dětí tak chudých, že neměly ani boty. Přesto všichni Ježíše milovali a ze srdce rádi ho zpěvem chválili. Nyní jsem seděl vedle lidí, kteří nosili pěkné šaty a úsměvy, narodili se a vyrostli v církvi a jistě věděli — alespoň jsem si to myslel — co to znamená být křesťan. Jak jsem viděl, představovali si, že život křesťana je zasmušilý a vážný. Zpívali jsme vážné písně, modlili se vážné modlitby, naslouchali vážným kázáním, uspořádali velice vážnou sbírku a než jsme se rozešli, vážně jsme si ve dveřích podali ruce. V nitru jsem volal: „Ne, ne, jste vedle! Ježíš je úžasný! Je slavný! Je živý! Nevzrušuje vás to?" Několikrát jsem vyprávěl své svědectví a říkal, jakým zklamáním pro mě je neživotnost, kterou ve sboru kolem sebe vidím. Lidé mě jen pohládali po hlavě a řekli: „Nu, jsi tady nový. Časem se usadíš."

Když jsem končil studium — hlavní předmět angličtina, vedlejší dějepis — byl jsem církvi pořádně rozčarován. Ježíše jsem stále miloval a uctíval ho jako svého Pána, ale o křesťanství, jak jsem ho znal, jsem neměl nejmenší iluze. Jednu chvíli jsem se zapojil do politiky — hledal jsem něco, čemu bych se mohl věnovat. Jenže v srdci jsem věděl, že politika choroby světa nikdy nevyлéčí. Po absolvování Waylandské univerzity jsem se přihlásil na texaskou Technickou universitu v Lubbocku, vzdáleném asi šedesát mil. Mým cílem bylo získat doktorát z anglické literatury. Problémem byly jako vždy peníze. Pracoval jsem na částečný úvazek na různých místech, dokud jsem si nemohl dovolit zaplatit pár lekcí. Potom jsem jeden semestr omezil práci a snažil se získat několik hodin na úvěr. Byl to vyčerpávající a úmorný život. Během jednoho takového období jsem se pozdě večer unaveně vlekl z knihovny domů. Zuřila prudká bouře.

OKO BOUŘE

Byl jsem šťastný, že jsem se dostal dovnitř, pryč z toho hrozivého počasí. Plášť do deště a knihy jsem hodil na zem a složil se na obylýskanou starou pohovku; byla pro mě nejdůležitějším kusem nábytku. Natáhl jsem se a zapnul malou přenosnou černobílou televizi. Právě vysílali mimořádnou relaci společnosti ABC nazvanou „Oko bouře". Byl jsem nesmírně unavený. Chtěl jsem se dívat jen pár minut, než uznám, že to byl den... Náhle všechna světla zhasla. Obrazovka i celý můj byt ztmavly.

„Hrůza," zamumlal jsem. „Teď nenajdu ani cestu do postele."

Rozhodl jsem se uložit na pohovce, alespoň do té doby, než obnoví dodávku proudu. Opřel jsem se a zavřel oči. Náhle mě vyburcovalo cosi, co znělo jako hlas.

„Vstaň,“ řekl.

Mám halucinace, pomyslel jsem si. Určitě jsem se učil příliš dlouho. Musel jsem usnout a zdálo se mi, že slyším hlas.

„Vstaň!“

S trhnutím jsem se posadil. Tentokrát jsem určitě nespál. Ale kdo...? Ohlédl jsem se přes jedno rameno, potom přes druhé. Touto dobou si moje oči už na tmou zvykly, ale nikdo u mě nebyl -alespoň nikdo, koho bych viděl. Po třetí. Velice jasný a klidný hlas ke mě hovořil ze tmy. Opět ten naléhavý příkaz:

„Vstaň!“

Náhle jsem cítil, jak mě něco - někdo? - začíná vystrkovat z pohovky. Byl jsem dokonale vzhůru! Co se to, u všech všudy, děje? Zkusil jsem se vzepřít, ale nemělo to smysl. Cítil jsem, jak mě to strká, dokud jsem se neocítil na podlaze. Ležel jsem tam, držel se opěradla pohovky a snažil se dostat zpátky, vstát, ale nešlo to. Potom se to stalo. Uslyšel jsem zvuk, jako by se dvorkem s řevem řítila stovka nákladních vlaků, nato hlasitě třesnutí a náhle jsem ucítil bodavou bolest v levé ruce.

Vražedné tornádo, které udeřilo 11. května na Lubbock, usmrtilo dvacet šest lidí a dvě stě zranilo - mnohé právě v té čtvrti, kde jsem bydlel. Byl to prý jeden z nejhroznějších dnů v historii Texasu. Ranní světlo odhalilo scény naprosté zkázy. Tornádo zkosilo pás jeden a půl míle široký a osm mil dlouhý. Na zemi ležely stovky rozdrcených aut. Stovky domů byly zdemolovány a tisíce poškozeny; řada lidí zůstala bez domova. Mnohá důvěrně známá místa byla teď pouze hromadou sutin. V jedné oblasti Lubbocku nazývané „Guadalupe“ našli dva policisté uprostřed trosk otevřenou Bibli. Vítr nalistoval Žalm 83: „... tak je postihni svou bouří, svou smrtí je vyděs, ať poznají, že ty jediný, jenž Hospodin máš jméno, jsi ten nejvyšší nad celou zemí!“ (Žalm 83,16,19). Ráno jsem zjistil, že tříštivý zvuk, který jsem slyšel, způsobila skleněná tabule vyražená z mých domovních dveří. Letěla pokojem jako děsivý disk. Ve zdi, přesně nad místem, kde jsem ležel na podlaze jsem našel zaražený veliký střep. Zřejmě sklouzl po opěradle pohovky a přitom mi poranil ruku. Zamrazilo mě, neboť jsem si uvědomil, že kdybych tam zůstal sedět, uřízla by mi ta skleněná deska hlavu. Přemýšlel jsem o tom tajemném hlasu, který mě varoval, a o neviditelné síle, která mě, třebaže jsem se vzpouzel a kopal, dostala do bezpečí. O andělech jsem mnoho neslyšel a nikdo mi neřekl, že se s nějakým mohu setkat. Přesto nebylo pochyb o tom, co se stalo. Dodnes mám jizvu vedle prvního kloubu levé ruky, kam mě zasáhl kus letícího skla. To sklo by mě zabilo, kdyby Pán neposlal svého anděla, aby mě ochránil. Je pravda, že tehdy jsem se víceméně vzdal církve, ale nikdy jsem se nevzdal Ježíše. Zjevně se ani on nevzdal mě.

KAPITOLA SEDMÁ **„MŮŽEŠ UZDRAVIT MOU MATKU?“**

V DOBĚ POSTGRADUÁLNÍHO STUDIA jsem často spolu s ostatními studenty žertoval, že vyšší vzdělání je převážně proces spočívající v tom, že se učíme čím dál tím více o stále menším počtu věcí. V mém případě to byla pravda; stal jsem se perfektním odborníkem na to, jak komplikovat jednoduché věci. Usiloval jsem o doktorát z anglické literatury. Stále jsem věřil v Ježíše, ale církev mě zklamala a nedovolil jsem, aby křesťanství hrálo v mém každodenním životě příliš velkou roli. Byl jsem tak zaměstnán studiem a sháněním peněz na živobytí, že mi na nic jiného nezbyval ani čas, ani energie.

TORNÁDO DUCHA

Za těchto okolností přišel od bratra Krišny dopis, který měl na mého ducha takový účinek, jako tornádo na město Lubbock. Stálo v něm, že naše matka umírá, zřejmě na nějaký druh rakoviny kostí.

Matka nyní bydlela v Londýně. Přestěhovala se tam se zbytkem rodiny v roce 1968, kdy život ve Východní Africe začal být vinou občanských nepokojů obtížný a nebezpečný. V těchto letech mnohé z bývalých evropských kolonií hledaly nezávislost. Ačkoli mí rodiče pocházeli z Indie, stali se oba britskými občany a měli britské pasy. Pro matku bylo těžké opustit známá místa a zvuky Mombasy, nemluvě o mnoha přátelích, které tam měla, ale stěhování do Londýna vypadalo jako nejmoudřejší řešení. Neviděl jsem ji léta, od svého příjezdu do Ameriky. Skoro jsme si netelefonovali, neboť to bylo příliš drahé. Občas jsme si psali. Dokonce i tato úroveň komunikace byla poněkud nucená, protože matka se dosud plně neshodla s myšlenkou, že jsem se vzdal svého dědictví, stal se křesťanem a sám odjel do Spojených států. Avšak pouta

mezi matkou a synem jsou silná a odolná. Stále jsem ji velice miloval a ona stále milovala mě. Nyní byla, podle bratrových slov, na smrt nemocná a chtěla mě ještě jednou vidět.

Problém byl v tom, že jsem neměl peníze. Od chvíle, kdy jsem přijel do Spojených států, jsem nikdy neměl víc než tolik, abych vystačil ze dne na den. Když jsem přiletěl do New Yorku, měl jsem v kapse sedm dolarů. Když jsem dostal bratrův dopis, měl jsem dvacet čtyři dolary. Za sedm let to není zrovna velký pokrok! Peníze, které jsem vydělal v téměř nekonečné šňůře svých vedlejších zaměstnání, padly na zaplacení studia a bytu. Jedl jsem tehdy hodně arašídový margarín a vejce. Vejce byla levná a zjistil jsem, že existují tucty způsobů, jak je připravit. S ohledem na mé životní podmínky byla koupě letenky do Londýna zcela vyloučená. Neměl jsem peníze a neměl jsem ani možnost, jak je v tak krátké době opatřit.

Málem mi to zlomilo srdce. Bez ustání jsem myslel na bratrův dopis a na matku, kterou jsem tolik let neviděl. V duchu jsem stál u jejího lůžka v Londýně a díval se na její nemocí vyhublé tělo. Představoval jsem si její rty, jak šeptají moje jméno a volají mě, s vědomím, že konec je blízko, a s touhou jen jedinkrát ještě spatřit svého nejmladšího chlapce. Celou svou bytostí jsem chtěl k ní, přiběhnout, pevně ji obejmout a říci, jak velice ji miluji. Tolik jsem si přál vyprávět jí o Tom, který ji miluje ještě víc, než dokážu já, o Tom, který i teď stojí po jejím boku a zve ji k sobě, touží po ní a nabízí, aby Jemu — milujícímu Pánu – odevzdala svůj život. Vzpomněl jsem si na Ježíšovu tvář, kterou jsem tak jasně viděl oné sobotní noci ve své ložnici v Keni, když se mi před mnoha lety Pán zjevil. Vzpomněl jsem si na jeho oči - oči, které vypadaly, jako by prolily každou slzu na zemi. Věděl jsem, že Ježíš s ní hluboce cítí.

Když jsem o tom všem přemýšlel, plakal jsem. Pořád jsem plakal. Seděl jsem ve třídě, profesor položil otázku a vyvolal mě. Vstal jsem a řekl: „To je, pane, to je tak...“, a náhle jsem propukl v pláč. Přemohl mě žal nad mou matkou, stud a frustrace, že nejsem schopen pro ni něco udělat nebo alespoň jít a být s ní. Cítil jsem, že jsem na pokraji sil, na konci rezerv, na konci sebe sama. Neměl jsem nic, co bych přivolal na pomoc, z čeho bych čerpal posilu - ani lidi, ani věci. Neuvědomil jsem si, že mě láme sám Bůh, aby mě mohl naplnit svou láskou.

DALŠÍ OCHUTNÁNÍ RÁJE

Trvalo to již tři dny. Na sklonku třetího dne jsem přišel domů, padl na postel a plakal, dokud jsem neusnul. Náhle jsem se ocitl na stejném místě, které jsem před tolika lety oné noci v Mombase „navštívil v Duchu“. Bylo naprosto totožné: cesta z průzračného zlata, živá řeka, úžasná hudba, zářivé barvy. Znovu jsem uviděl Ježíše. Tentokrát jsem před ním klečel se sepjatýma rukama a upřeně se díval vzhůru do jeho nekonečně soucitných, nekonečně radostných očí. Vztáhl obě paže a položil mi ruce na ramena. Jakmile to učinil, začal jsem zpívat. Nevěděl jsem, co zpívám, nepoznával jsem ani slova, ani melodii. Prostě jsem zpíval. Jaksi jsem věděl, že ten zpěv do mě vložil jeho dotek. Když jsem se probudil, ležel jsem na posteli s rukama sepjatýma a modlil se. V takové poloze jsem se nikdy dřív neprobudil.

Vstal jsem. Vzpomínka na setkání s Ježíšem byla v mé mysli dosud svěží. Cítil jsem, že se *musím* modlit. Začal jsem tedy: „Ježíši,..." Dál jsem se nedostal. Z čista jasna se dveře mého pokoje rozletěly a dovnitř vtrhl jakoby silný závan větru. Na okamžik jsem ztratil dech. Potom se v mém nitru začalo dít něco velice zvláštního. Začalo to jako jakési šimrání v žaludku - jako „motýlci“ při nervozitě nebo vzrušení - a přece se to lišilo. Jako by probublávala vzhůru voda, jako by hluboko ve mně byl nějaký skrytý pramen, který se probouzel k životu. Neustále sílil a zurčel jako potok. Bylo to neobyčejné, nádherné a strach nahánějící současně. Za několik okamžiků jsem cítil, jako by to, co klokotalo uvnitř mne — ať už to bylo cokoli — , chtělo vytrysknout *ven*. Snažil jsem se to zadržet, ale nemohl jsem. Kdybych to udělal, asi bych explodoval. Otevřel jsem ústa. Jakmile jsem to učinil, vyplynula ze mě píseň. Překrásná píseň, kterou jsem slyšel pouze jedenkrát, téže noci, ve chvíli, kdy jsem klečel před Ježíšem, díval se do jeho očí a cítil dotek jeho rukou na svých ramenou. Stále jsem nepoznával ani slova, ani nápěv. Nikdy jsem taková slova neslyšel, ačkoli jsem znal řadu jazyků. Uměl jsem anglicky; vyrostl jsem mluvě sva-hilsky, což je hlavní jazyk Východní Afriky, a řečí gujarati — to je indický dialekt užívaný hinduistickou částí Mombasy. Hovořil jsem také částečně hindsky, urdusky a dokonce trochu německy. Avšak slova, která jsem nyní zpíval, nepocházela ze žádného z těchto jazyků. Ať už byla ta řeč jakákoli, mluvil jsem jí zcela plynně! Vytékala ze mě. Zpíval jsem ze všech sil. Čím víc jsem zpíval, tím víc bublavý pocit rostl, a čím víc rostl, tím víc jsem chtěl zpívat.

Můj intelekt byl touto událostí zmaten. Já, dospělý muž, student postgraduální školy, blábolím jako malé dítě řečí, kterou ani neznám. Začal jsem se sám se sebou přít, jako bych byl dvěma různými osobami. „Je to výstřední,“ pomyslel jsem si. „*Ano, ale je při tom tak dobře.*“ „Co kdyby šel někdo kolem a slyšel, jak tady vyvádím? Pomyslel by si, že jsem se zbláznil.“ „*Nezajímá mě, co si kdo myslí. Je to úžasné. Nechci, aby to skončilo.*“ „Vážně s tím musím přestat.“ „*Dobrá, dobrá, budu zpívat ještě pět minut, a potom to už nikdy neudělám.*“ „Ještě pět minut,“ myslel jsem si. Když jsem se po chvíli podíval na hodinky, zjistil jsem, že jsem

zpíval z plných plíc hodinu a dvacet minut. Byl jsem v extázi. Miloval jsem Ježíše ještě víc než dřív. Byl jsem si jist, že je živý. Prostě jsem to *věděl*. Byl jsem z oné zkušenosti na rozpacích. Byla nádherná, ale co to vlastně bylo? Nikdy jsem nic takového neviděl, ani o tom neslyšel.

Na universitě se mnou chodila do třídy katolická jeptiška. Jmenovala se sestra Marsha. Snad mi pomůže pochopit, co se stalo. Druhý den jsem šel na vyučování zvlášť časně. Sestra Marsha tam již byla, seděla v lavici a četla knihu. Rozpačitě jsem se k ní přiblížil a zeptal se, zda bych s ní mohl chvilku mluvit. Začal jsem jí vysvětlovat, co jsem prožil: jak jsem viděl Ježíše klást ruce na svá ramena, zvláštní bublavý pocit, neovladatelný zpěv. Nakonec jsem řekl: „Tak tohle se stalo. Co myslíš, začínám bláznit?“

Oči sestry Marshy se při mém vyprávění zvolna rozšiřovaly. Potom vyskočila z lavice, začala poskakovat a vzrušeně tleskat. „O, chvála Pánu, chvála Pánu!“ volala. „Maheshi, byl jsi pokřtěn v Duchu svatém!“ Neměl jsem nejmenší ponětí, o čem mluví. Nikdy dřív jsem neslyšel, že by někdo použil výraz „pokřtěn v Duchu svatém“. O Duchu svatém jsem ovšem slyšel: věděl jsem, že je to jedna z osob Svaté trojice a že hrál důležitou roli při stvoření. Věděl jsem, že Ježíš o něm čas od času mluvil v evangeliích a že mocně změnil život učedníků po jeho smrti, vzkříšení a nanebevzetí. Ve druhé kapitole knihy Skutků apoštolských jsem četl příběh o letnicích: o zvuku mocného větru, o ohnivých jazycích, o mluvení zvláštními jazyky. Ale nikdy mě nenapadlo, že to, co se dělo tehdy, má něco společného s tím, čím jsem nyní procházel já. Vlastně důrazně mě učili, že tehdejší události se dnes *neopakují*. Přesto podle sestry Marshy *jsou*. Duch svatý dosud sestupuje na lidi jako ve Skutcích a s týmiž výsledky: čerstvou zkušeností Boží existence, novým vyjitím duchovní moci, zvláštní a zázračnou schopností „mluvit novými jazyky, jak Duch dává promlouvat“ (Sk 2,4). Jazyk, v němž jsem doma víc než hodinu tak mohutně zpíval, byl -jak říkala sestra Marsha - můj vlastní osobní modlitební jazyk, známý jen Bohu a mně.

Během několika příštích týdnů jsem začal navštěvovat noční modlitební shromáždění v celé oblasti Lubbocku a setkal jsem se na nich s tucty lidí, kteří prožili tutéž zkušenost „křtu v Duchu svatém“. Řekli mi více o letnicích a o *charismatech* neboli „darech Ducha“. Případal jsem si jako v nebi. Jedna z hlavních věcí, které jsem si všiml, byla, že mi ožila Bible. Již několik let jsem nebyl příliš důsledným čtenářem Písma, ale nyní jsem se ho nemohl nasytit. Slova přímo vyskakovala ze stránek a vpalovala se mi do vědomí. Jednou jsem četl epištolu Židům a dostal se ke třinácté kapitole. Mou pozornost upoutal osmý verš: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a navěky.“ Upřeně jsem na ta slova hleděl a stále znovu je v mysli obracel. Hluboko v nitru jsem cítil známé „bublání“. Co mi chce Duch svatý říci?

JEŽÍŠ MŮŽE UZDRAVOVAT A ČINÍ TO!

„Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a navěky.“ Uvědomil jsem si, že Ježíš, který žil před dvěma tisíci let, je živý i dnes a za celý ten čas se ani v nejmenším nezměnil. Všechno, co činil tehdy, činí i dnes: odpouští hříchy, pozdvihuje zdeptané, sytí hladoví“ a uzdravuje nemocné. *Uzdravuje nemocné*. Náhlá myšlenka mi vyrazila dech. Ježíš nemocné vždycky uzdravil, dokonce i ty, kteří již umírali. Jak evangelia dosvědčují, byly časy, kdy k němu vycházela celá města a přinášela všechny nemocné — a každý z nich byl uzdraven. Činí snad dnes Ježíš i toto? Bylo by možné, aby dokonce...? Namáhavě jsem polkl. „Pane,“ řekl jsem, „můžeš uzdravit... mou matku?“ Okamžitě jsem vnímal jeho odpověď -malý tichý hlas hluboko ve svém nitru: „Modli se za ni.“ Modlit se za ni? Ale jak? „Pane,“ řekl jsem, „jak se za ni mohu modlit? Ona je v Londýně a já v Texasu.“ A Pán jako by odpovídal: „V mém Duchu nehraje vzdálenost žádnou roli. Modli se za matku. Požádej mě, abych ji uzdravil.“ Nikdy dřív jsem něco podobného nedělal; nevěděl jsem, jak na to. Tak jsem prostě řekl: „Pane, prosím, uzdrav mou matku.“ Nebyla to právě nejvýmluvnější modlitba, ale v té chvíli mě nic víc nenapadlo. Ale Duchu svatému to zjevně stačilo. Asi za dva týdny přišel od bratra další dopis. Naše matka, psal, se úžasným způsobem uzdravila. Lékaři nenašli v jejím těle po chorobě ani stopu. To vše se událo v roce 1972. Matka je stále živa a zdráva a je jí už přes sedmdesát let.

Po celý ten čas netušila ani ona, ani ostatní členové rodiny, jak její pozoruhodné uzdravení vysvětlit —já však věděl, co se stalo. Pán ji uzdravil mocí svého Ducha a tuto moc uvolnila moje modlitba. Zanedlouho matka rovněž poznala Pána, který ji tak miloval, že ji uzdravil a zachránil jí život. Přijala Ježíše jako svého Spasitele a Pána.

Tím, že mě pokřtil v Duchu svatém a pobídl k modlitbě za matčino uzdravení, mě Pán probudil z jakési duchovní dřimoty. Ačkoli jsem si to tehdy neuvědomil, otevřel mi nové dveře. V následujících dnech mne jimi provedl do dimenze života v Duchu, který jsem si dosud neuměl ani představit.

KAPITOLA OSMÁ

ŠKOLA DUCHA

V ONĚCH DNECH, KDY MĚ PÁN POKŘTIL V DUCHU, jsem byl jako houba. Žíznil jsem po sebemenším kousku poučení,

kteřé jsem mohl získat o Duchu a jeho způsobu práce, a toužil jsem po každé příležitosti být tam, kde jednal. Sestra Marsha mě přivedla na několik charismatických modlitebních shromáždění v okolí Lubbocku a já je potom věrně navštěvoval. Znovu jsem se zapojil do života církve. Především jsem poznal, jak málo o Duchu svatém vím. Vždy pro mě byl poněkud neurčitou postavou. Zdálo se mi, že Ježíš dal klíč k pochopení role Ducha, když na svém prvním kázání citoval v nazaretské synagoze tato slova z proroka Izaiáše:

„Duch Páně nade mnou; proto mne pomazal, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati zkroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti soužené na svobodu. A zvěstovati léto Páně vzácné.“ (Lukáš 4,18-19)

Když k nám přijde Duch Páně, uvědomil jsem si, pomaže nás (dá nám autoritu), abychom šli a konali skutky Otce: kázali evangelium, uzdravovali nemocné, vysvobozovali uvězněné. Ale co to znamená pro mě? K čemu Pán pomazal mě? Kam posílá mě? Od-pověď, kterou jsem na modlitbách dostal, mě překvapila. Pravidelně jsem se Pána ptal: „Kam chceš, abych šel?“ Jednou ráno, bylo to v roce 1972, jsem se probudil ze spánku s jistotou, že mám jít pracovat do lubbocké Státní školy pro retardované děti. Něco takového jsem vůbec nečekal, ale čím víc jsem hledal Pána, aby osvětlil moje povolání, tím víc tato jistota sílila. Jako by Pán říkal: „*Já jsem otec těch, kdo nemají otce, a dávám ti pověření. Posílám tě jako svého velvyslance lásky k maličkým, na něž svět zapomněl.*“

Na jedno modlitební shromáždění jsem chodil zároveň se ženou, která v oné škole pracovala. Když jsem jí řekl, kam mě zřejmě Pán volá, byla nadšená a okamžitě mi tam domluvila schůzku. Státní škola v Lubbocku je situována několik mil od města. Prostředí je poněkud nevzhledné, stejně jako škola sama: shluk asi patnácti malých, příkrčených, škváro-betonových bloků, obklopených vysokým plotem s řetězem. Tu a tam rostlo několik keřů a jeden či dva stromky. Na první pohled to vypadalo jako vězení. Žily tam děti s tragickým osudem, některé se narodily matkám užívajícím heroin, jiné byly dětmi rodičů-alkoholiků, mnohé přišly na svět se strašlivými vrozenými vadami a všechny byly těžce opožděné. Vzpomínám si, že jsem viděl pětadvacetileté chlapce a děvčata, jejichž duševní věk nedosahoval ani jednoho roku. Někteří, navzdory své velikosti a věku, trávili veškerý čas v ohromných kolébkách, kde zůstanou po zbytek života. Na děti, které sem přicházely, svět opravdu zapomněl. Svěřenci státu. Často je rodiče prostě odvrhli. Mnohé z nich nikdy nikdo nenavštívil, ani v den jejich narozenin, ani na vánoce. Pán mi připomínal své slovo v Písmu:

„Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko a neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby snad zapomněla, já na tebe nezapomenu.“ (Izaiáš 49,15)

V den, kdy jsem podle domluvy přišel, mě provedli po celém zařízení. Představili mi také chlapečka, kterého rodina několik let držela zamčeného v kurníku. Byl to pro ně zřejmě jediný způsob, jak ho zvládnout. Malý se domníval, že je kuře, a obvykle chodil po pozemku, třepotal pažemi a kvokal jako slepice. Ukázali mi také práci „Fantóma mazače“, který hyzdil stěny budov tím, že je - když se nikdo nedíval - potíral výkaly. Každá budova-ložnice byla domovem pro třicet dětí, seskupených podle mentálního věku a zdatnosti. Z nějakého záhadného důvodu nesly jednotlivé ložnice jména květin. Nejvíce se mi vryly do paměti dvě, „Lilie“ a „Růže“. Žily v nich děti s mentálního věkem od jednoho a půl do tří let. Řada z nich téměř vůbec neovládala tělesné funkce a musely nosit plenky. V ložnicích byl neuvěřitelný zápach. Jsem na pachy dost citlivý a nemohl jsem se dočkat, až budeme venku. Té noci jsem se modlil modlitbu, která nebyla zvláště duchovní, ale tryskala přímo ze srdce: „Pane, vím, že mě posíláš do Státní školy. Poslechnu tě. Ale, Pane, neposílej mě, prosím, do Lilie nebo Růže. Ten zápach nesnesu. Pošli mě kamkoli, jenom ne tam.“

Musím vám říkat, jak to dopadlo? Druhého dne mi hlavní správce řekl: „Maheshi, viděli jsme vás u dětí, a tak pěkně to s nimi umíte. Myslíme si, že byste nám mohl pomoci v Lilii. „*Pěkně děkuji, Pane,*“ pomyslel jsem si. Začal jsem pracovat jako opatrovník a zároveň pokračoval ve studiu angličtiny. Brzy mě zařadili do skupiny pro psychologické úkoly, která se zabývala tak zvaným „instrumentálním podmiňováním“. Připravovali jsme jednoduché úkoly, kterým jsme chtěli děti naučit, rozdělovali je na drobné kroky a vštěpovali jim je.

Když si vedly dobře, používali jsme pozitivní posilování, takže se cítily odměněny. V průběhu několika měsíců jsme je tak naučili obléknout si košili nebo spodní prádlo nebo si dojít na záchod. Toto se odehrávalo na přirozené rovině. V duchovní oblasti to byla naprosto jiná záležitost. Začínal jsem si uvědomovat, že Státní škola je mou osobní „školou Ducha“. Byla pro mě přípravou na službu, biblickou školou, mým seminářem.

JEN LÁSKA MŮŽE ZPŮSOBIT ZÁZRAK

Je těžké to vysvětlit, ale Bůh mi dal k těmto dětem nesmírnou lásku. Jako by odlomil kousíček svého srdce a vložil ho do mě. Miloval jsem je, jako by byly moje vlastní. Zanedlouho mi zápach vůbec nevadil. Obvykle jsem pracoval devět hodin v Lili s pohyblivými dětmi, s těmi, které se dokázaly hýbat samy. Když jsem měl volno, chodíval jsem do oddělení s ležícími; jen tak, abych byl s nimi pohromadě. Tolik jsem je miloval. Pomyšlení, že musí zůstat do konce života v kolébkách, mi málem zlomilo srdce. Byl jsem si jist, že Bůh je také miluje a chce, aby skrze mne proudila jeho láska. Nevěděl jsem, co s nimi dělat, ani jak se za ně modlit. Jen jsem je choval a tiše se v Duchu modlil. Často jsem s některým z nich sedával celé hodiny v houpacím křesle, modlil se a zpíval v jazycích. Zvlášť jedno děvčátko mě dojímalo. Jmenovalo se Laura. Lauřina matka užívala během těhotenství tvrdé drogy a děvčátko se narodilo slepé a těžce retardované. Obvykle jsem různá oddělení s ležícími dětmi střídal, ale časem jsem víc a víc tíhl k malé Lauře. Byla mi tak drahá. Jednou se mi naskytla příležitost zajít během dne do jejího pokoje. Uplynulo již několik týdnů od chvíle, kdy jsem ji začal brát do náruče a modlit se s ní. Když jsem se přiblížil k její kolébce, otočila se ke mně a vztáhla ručičky, aby mě přivítala! Poblíž stálo několik dalších spolupracovníků. Zůstali celí ohromení a jeden druhému říkali: „Viděl jsi to?“ Až dosud Laura viditelně nereagovala na lidi, a dokonce ani na dotek. Nyní odpovídala přes celou místnost. Bylo by možné, že nabývá zrak? Bylo by možné, že ji Pán uzdravuje... skrze mé modlitby?

Zanedlouho jsem učinil podobnou zkušenost s chlapčkem, který se narodil s hroznou vadou - jeho páteř byla tak zdeformovaná, že se nemohl posadit. Poté, co jsem se s ním několik týdnů modlil, byl náhle schopen si sednout. Jeho páteř byla uzdravena!

Pokud si vzpomínám, nikdy jsem se zvlášť nemodlil za uzdravení dětí. Modlil jsem se tak za svou matku, protože mi to Pán řekl. Jinak nebyly modlitby za uzdravení něco, co bych byl zvyklý dělat. Když jsem byl s dětmi, prostě jsem je choval a modlil se, aby Pán jednal a ony mohly skrze mne prožívat jeho lásku. Zlepšováním jejich stavu jsem byl stejně překvapen jako všichni ostatní.

Ve své škole Ducha jsem se učil mnoha lekcím. Úvodní setkání se sestrou Marshou mi ukázalo, že Pán pracuje skrze muže a ženy z nejrůznějšího křesťanského prostředí. Kupříkladu já sám -hinduista, který se stal křesťanem pod vedením baptistických misionářů a který poznával věci Ducha prostřednictvím římskokatolické jeptišky! Od té doby jsem nikdy nepohrdal žádnou církví, ani jsem neměl problémy učit se o Pánu skrze kteroukoli z nich.

Zjišťoval jsem, že Boží moc je třeba hledat v Boží *lásce*. Když mě Pán poslal do Státní školy, neřekl: „Posílám tě jako svého velvyslance moci“ nebo „zázraků“. Řekl: „Posílám tě jako svého velvyslance *lásky*.“ Tak jsem se také na sebe díval a tak jsem se za děti modlil: aby jim Pán dal prožívat svou lásku. Uzdravení přicházela téměř jako něco vedlejšího. Naučil jsem se, že jediné láska může způsobit zázrak. I další lekce, kterou jsem přijal, měla pro mě v průběhu let veliký význam. Když jsem konfrontován s lidskou tragédií a utrpením, nikdy se Pána neptám: „Proč?“ Když jsem tam v houpacím křesle objímal osmileté dítě s vážnými tělesnými defekty a těžkým mentálním poškozením, bylo často velkým pokušením proti Bohu reptat. „Jak jsi to mohl dopustit? Co jsi to vlastně za Boha?“ Nahlédl jsem, že tento způsob uvažování vyplývá z humanismu, a nikoli z pravého poznání Boha. Kdo jsem já, abych dupal nohou a hrozil Bohu pěstí, jako by neodpovídal mým měřítkům? Byl jsem jeho velvyslancem, nic víc. Nebylo na mně, abych ho posuzoval.

Během dlouhých hodin modliteb mi Pán říkával: „Chval mě.“ Když jsem to dělal — tichou písní nebo modlitbou v jazycích — vedl mě k poznání, že tragédie a bolest okolo jsou dílem toho zlého, satana, a nikoli Pána. Satan je ten, kdo hledá, jak lidi zabíjet a ničit. Bůh touží, aby se měli dobře. My, jako Boží velvyslanci, jsme pověřeni nést jeho lásku do každé bolestné situace, aby Bůh zmařil d'áblovu dílo.

LEKCE STRÍZLIVOSTI

Stále jsem se musel mnoho učit. Neměl jsem na příklad zkušenosti v tom, jak naslouchat Duchu, jak se jím neustále nechat vést a řídit. Jedno mé selhání a zanedbání Boží výzvy mělo málem tragické následky. Byly dvě hodiny odpoledne. Šel jsem do jedné z chlapeckých ložnic v Lili. Při práci jsem si uvědomil, že v mém nitru mluví hlas: „*Vrať se do Růže*.“ Nejprve mě nenapadlo, co se děje. Neuvědomil jsem si, že ke mně mluví Duch svatý; domníval jsem se, že mi pouze bleskla hlavou náhodná myšlenka. Byl jsem v Růži dopoledne a neviděl jsem důvod, proč se tam vracet. Setřásl jsem to a pokračoval v práci. Za pár okamžiků

znovu: „*Vrat' se do Růže.*“ Tentokrát jsem již poznal, že to je hlas Pána. Nemám ve zvyku mu odmítnout, alespoň ne ve smyslu vzpoury, ale měl jsem spoustu práce a byl jsem trochu nervózní. Podráždilo mě to. „Pane,“ řekl jsem, „už jsem v Růži byl. Celé dopoledne. Potřebuji udělat pár věcí tady v Lilii.“ Odmlka. Potom jsem ho uslyšel znovu, velice naléhavě: „*Vrat' se do Růže - hned!*“ Okamžitě jsem všechno položil, omluvil se spolupracovníkům a rozběhl se přes pozemek do ložnice Růže. Naskytla se mi děsivá podívaná.

Škola měla program „pěstounských prarodičů“; v jeho rámci mohli manželé-důchodci, kteří žili v okolí, „adoptovat“ některé dítě a vzít ho pod svá ochranná křídla — navštěvovat ho, nosit mu dárky k narozeninám, atd. Jedno z děvčátek, obyvatelek Růže, trávilo s takovou babičkou odpoledne. Jmenovalo se Helena a bylo mu asi čtrnáct let. Nastal čas, aby babička odešla, přivedla proto Helenku zpět do ložnice a nechala ji tam. Problém byl v tom, že ji odvedla jinam. Nevšimla si, že pokoj, v němž děvče nechala, byla místnost, kterou jsme používali pro izolaci dětí, jejichž chování bylo nebezpečné nebo destruktivní. Tentokrát jsme museli izolovat starší dívku, víc jak dvacetiletou; měla negativní reakci na léky a ohrožovala ostatní. Helenka se s ní náhle ocitla sama. Starší dívka ji uviděla a začala zuřit. Helenka se vyděsila. Chtěla křičet, upozornit někoho, ale nemohla — byla hluchoněmá. Neuměla ani mluvit, ani křičet. Když jeden z opatrovníků přišel na rutinní kontrolu izolačního pokoje, našel starší dívku, jak divoce bije Helenku botou. Obličej děvčátka byl samá podlitina, rána a modřina. Po tvářích jí stékaly veliké slzy, plakala v agonii tiché hrůzy. Když jsem přišel ke dveřím, byla Helenka obklopena učiteli, opatrovníky a zdravotními sestrami; všichni se jí snažili ukonejšit a přikládali jí na obličej led, aby jí ulevili. Bodlo mě u srdce. Teď jsem věděl, proč mi Pán říkal, abych se „vrátil do Růže“. A já neposlouchal! Sedl jsem si na okraj Helenčina lůžka a díval se do jejích velkých, vyděšených očí. Od utržených ran měla celý obličej nachový a opuchlý. „Ahoj, Helenko,“ řekl jsem. „Mám tě rád. Víš to?“ Přemýšlel jsem: kdybych reagoval na Pánovu výzvu rychleji, mohl jsem tomuto neštěstí zabránit? „Opravdu tě miluji,“ pokračoval jsem. „A to není všechno, také Ježíš tě miluje.“

Ve chvíli, kdy jsem řekl tato slova, rozhostil se v ložnici nádherný mír. Jako by náhle přišel někdo neviditelný a přinesl pokoj. V pravé ruce jsem ucítil něco zvláštního — proudila z ní jakási síla nebo energie. Pokračoval jsem v modlitbě. Během několika sekund se začal Helenčin obličej měnit. Modrá a černá místa zrudla, potom zesvětlala, zrudověla a nakonec byla zcela normální. Netrvalo to déle než dvě minuty. Nikdy jsem neviděl Pána jednat tak okamžitě a dramaticky. Odstranil následky bití a uzdravil toto drahé děvčátko přímo před našima očima! Přihlízející sestry a opatrovníci byli ohromeni; stále znovu říkali jeden druhému: „Viděl jsi to? Viděl jsi to?“ Žasl jsem spolu s nimi, ale neříkal jsem nic, jen jsem tam chvíli tiše stál. Potom jsem se otočil a odešel; přemohly mě city. Pán mě naučil životně důležité lekci a v té chvíli jsem slíbil, že ji nikdy nezapomenu: už nikdy nebudu otálet, když mi Bůh řekne, abych něco udělal.

KAPITOLA DEVÁTÁ **MODLITBOU A POSTEM**

KDYŽ MĚ PÁN POSLAL PRACOVAT do Státní školy pro retardované děti, dal mi slovo ze Žalmu 27; ukazovalo mi, jak jsem měl podle jeho vůle v práci jednat. Jako by bylo modlitbou za děti v tomto ústavu, na niž chtěl Pán odpovědět: „*Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího, a smiluj se nade mnou i vyslyš mne. O tobě přemýšlí srdce mé, že velíš, řka: Hleďte tváři mé, a protože tváři tvé, Hospodine, hledati budu. Neskryvej tváři své přede mnou, aniž zamítej v hněve služebníka svého; spomožení mé býval jsi, neopouštěj mne, aniž se mne zhostíš, Bože spasení mého. Ačkoli otec můj a matka má mne opustili, Hospodin však mne k sobě přivine.*“ (Žalm 27,7-10) Připadalo mi, že tyto děti - ačkoli tomu zřejmě nemohly rozumět, ani to nějak vyjádřit — jakýmsi tajemným způsobem hledaly Boží tvář. Byly skutečně odmítnuté a opuštěné, možná víc, než kdo kdy věděl. Avšak navzdory těžkým postižením jako by hluboko v jejich nitru cosi instinktivně odpovídalo na Boží lásku, Jeho něhu a slitování. Čím víc jsem dovoloval Duchu svatému, aby skrze mě proudil, tím víc od Pána přijímaly. Často byly změny sotva patrné a objevovaly se pozvolna během dlouhého období. Jindy Pán jednal mnohem rychleji a dramatictěji. Někdy to až vzbuzovalo bázeň.

PŘÍPAD STEVIEHO

Jedním z nejbolestivějších případů v celé škole byl chlapec jménem Stevie. Trpěl extrémní formou Downova syndromu („mongolismu“). Fyzicky mu bylo šestnáct, ale mentálně necelé dva roky. Dětem jako

Stevie jsme říkali „bouchači“; v klinické terminologii to je člověk trpící automutilací. Così ho nutilo, aby se oběma rukama spojenýma v pěst divoce bil do hlavy a obličeje. Dělal to téměř neustále. Následkem dlouholetého bití měl celou tvář jeden obrovský mozol. Kůže byla silná a hrubá jako u hrocha. Uši byly groteskně zvětšené, oči uzavřené otoky, rty zčernalé a znetvořené. Požádali mě, abych pro Stevieho vytvořil speciální tréninkový program, aby se přestal zraňovat.

Co jsem mohl dělat? Jak jsem zjistil, ostatní již vyzkoušeli všechno možné, aby Stevieho abnormální chování změnili. Záznamy prozrazovaly, že ho podrobili i elektrošokové terapii. Je to extrémní forma negativního posilování. Stevie byl napojen na elektrody a kdykoli se udeřil, dostal elektrický šok. Cílem bylo, aby si časem uvědomil spojitost mezi nežádoucím chováním (bitím) a bolestivým následkem (elektrošokem) a s tímto chováním přestal. Nefungovalo to. Zápisy ukazovaly, že během půlroční terapie se jeho sebezraňování ještě zhoršilo. Léčba byla tedy přerušena. Ošetřovatelé nakonec v zoufalství přišli na primitivní, avšak účinný způsob, jak Steviemu v ranách zabránit. Připevnili mu paže k dlouhým tuhým dlahám, aby je měl neustále zcela natažené. Chodil po škole s pažemi trčícími do stran jako křídla letadla. Osvědčilo se to docela dobře až na jednu věc: netrvalo dlouho a některé z dětí si uvědomily, že takto svázaný je Stevie zcela bezbranný. Vyvinuly jakýsi druh hry: jeden z větších chlapců se za něho připlížil a strčil ho tak, že Stevie letěl dopředu. Protože nemohl dát ruce před sebe a pád zabrzdit, přistál obličejem na beton. Děti to považovaly za velikou legraci.

Opravdu jsem nevěděl, co si počít. Vyzkoušelo se a nakonec vždy selhalo tolik různých věcí; co mohu vymyslet já? Přesto jsem si u Stevieho - jako u tolika ostatních dětí - všiml téhož neobvyklého jevu: vypadalo to, že skrze mne prožívá něco z Boží lásky a přitahuje ho. Když byl u mě, zklidnil se a strašlivé trýznění sebe sama na chvíli ustoupilo. Nikdy se ale nezastavilo úplně; a když u mě nebyl, zhoršovalo se víc než dřív.

Jednou ke mně Stevie přiběhl po dalším kole kruté dětské „hry“. Někdo ho strčil obličejem na hřiště. Měl zlomený nos a roztržený dolní ret. Po obličeji mu tekla krev, slzy a špína. Vrhł se mi do náruče a neovladatelně vzlykal. Byl jsem zmaten a frustrován. „Pane,“ modlil jsem se, „poslal jsi mne sem, k těmto dětem, jako svého velvyslance lásky. Co dělat se Steviem? Takhle to prostě nemůže pokračovat. Jak mu mohu ukázat tvou lásku, aby mu přinesla *proměnu*?“ Ještě jsem neskončil, když jsem hluboko v nitru uslyšel hlas Ducha svatého. Řekl mi: „*Takový rod vyjde jen modlitbou a postem.*“ Ihned jsem věděl, odkud ta slova znám. V deváté kapitole Markova evangelia se Ježíš setkává s mužem, jehož syn je sužován zlým duchem. Chlapcův otec vysvětluje, že „kdykoli se ho démon zmocní, povalí ho na zem... A často ho srazil do ohně nebo do vody, aby ho zahubil“ (Mk 9,18,22). Ježíšovi učedníci se snažili démona vyhnat, ale bez úspěchu. Ježíš zlému duchu pohrozil: „Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji, vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej! Duch vykřikl, silně jím zalomcoval a vyšel“ (Mk 9,25-26). Později, když se učedníci ptali, proč bylo jejich úsilí marné, Ježíš vysvětluje: „*Takový rod nemůže vyjít jinak než modlitbou a postem*“ (Mk 9,29).

Nemohu říci, že by mě to nějak uklidnilo. Příběh z evangelia se opravdu v mnoha ohledech podobal situaci Stevieho. Stevie byl podobně jako onen chlapec spoután autoagresivitou (sebepoškození-váním). Podobně jako učedníci v příběhu i zde personál vyzkoušel všechno možné, aby mu pomohl, ale bezúspěšně. Jenže chlapec z evangelia nebyl nemocný nebo mentálně retardovaný. Neměl genetický defekt jakým je Downův syndrom. Byl sužován *zlým duchem*. Je tomu skutečně tak, že Stevie...?

SETKÁNÍ S PÁNEM ZLA

Zachvěl jsem se, neboť jsem si vzpomněl na jednu děsivou příhodu, kdy jsem věděl, že stojím tváří v tvář dílu toho Zlého. Došlo k ní před několika měsíci, když jsem pracoval jako zástupce provozního v jedné restauraci blízko university. Nebyl jsem tehdy pokřtěn v Duchu a realitu duchovního světa jsem si uvědomoval velice málo. Náš šéfkuchař Ken se mě zeptal, zda bych mohl na půl úvazku zaměstnat jeho syna, devatenáctiletého Tonyho. Věděl jsem, že s chlapcem jsou potíže, ale věděl jsem také, že jeho rodina prožívá těžké časy a příjem navíc by pro ni hodně znamenal. Přijal jsem ho na večerní směnu jako sběrače nádobí. Okamžitě nastaly problémy. Tony často chodil do práce pozdě, někdy se neobjevil vůbec. I jeho chování bylo divné. Nesl jídelnou ták s nádobím a náhle se, bez zjevného důvodu, zapotácel a všechno rozbil. Řekl jsem Kenovi, že pokud se Tonyho vystupování nezlepší, nezbude mi nic jiného, než ho propustit.

Jednou jsem přišel do kuchyně a našel Tonyho, jak chodí po místnosti a švihá do vzduchu velkým kuchyňským nožem. Zeptal jsem se, co to pro všechno na světě dělá; on se na mě podíval skelnýma očima a řekl, že se snaží zbavit much, které bzučí kolem jídla. To bylo příliš. Popadl jsem Tonyho za ramena, nůž mu vzal, posadil ho do nepoužívaného salóňku a šel do kanceláře zavolat jeho otci. Nestačil jsem ani dotočit číslo a uslyšel jsem, jak jedna ze servírek křičí: „*Hoří! Hoří!*“ Rozběhl jsem se do salóňku. Tony zhasl všechna světla a nastrkal židle a stoly k jedné straně. Potom vzal z přístěnku několik krabiček se zápalkami, vždy jich

uprostřed podlahy několik současně zapálil a nepřestával propěvovat: „Musím přinést oběť. Musím přinést oběť. Musím přinést oběť.“ Vpadl jsem doprostřed místnosti a začal oheň zašlapávat. Vtom Tony zakvokál podivným vysokým hlasem, jaký jsem nikdy dřív neslyšel: „Myslíš si, že máš sílu. Žádnou nemáš. Všechna síla je naše!“ S nepřijemným pocitem jsem si náhle uvědomil čísi přítomnost. Rozhlédl jsem se. Napůl udiveně, kdo by tam ještě mohl být, napůl se strachem, co zjistím. A pak jsem to spatřil: tmavou kvokající postavu, přízračně se rýsující v rohu ztemnělého sálku. Přejel mi mráz po zádech. Co se vlastně děje? Pach kouře a výkřiky servírky již přivolaly pozornost kuchaře z noční směny a jednoho z ostatních sběračů nádobí. Kuchař — silný, rozložitý muž -skočil jako ragbyový hráč na Tonyho, aby ho složil. Tony ho odhodil, jako by měl sílu deseti mužů. Druhý sběrač a já jsme stáli jako přimrazení. Celou dobu se Tony smál a nesmyslně vykřikoval cosi o „svém pánu“, který má „všechnu moc“. Zmínky o jeho „pánu“ mi připomněly, že mám také Pána. *„Když on volá svého pána, mohl bych zavolat i já svého.“* V podobné situaci jsem dosud nebyl. Nevěděl jsem, co říci, a byl jsem příliš vyžděšený, než abych vůbec něco nahlas řekl, tak jsem se v duchu modlil: „Pane Ježíši, požehnej Tonymu. Požehnej mu, Pane.“ Tony se začal trochu uklidňovat. Pomalu jsem se k němu blížil. Třásl jsem se jako list, takový jsem měl strach. Každým krokem směrem k Tonymu jsem se přibližoval k té děsivé ...věci v koutě. Neodvažoval jsem se na to pohlédnout, ale věděl jsem, že tam dosud je. *Cítil* jsem to. Konečně jsem se dostal tak blízko, že jsem natáhl ruku a položil ji chlapci na čelo. „Pane Ježíši, požehnej Tonymu...“ V tom okamžiku Tony pronikavě zaječel: „Dost! Dost! Sundej ten kříž z mé hlavy! Pálí mě! Pálí!“ „Nechci ti ublížit, Tony,“ řekl jsem. „To je jen má ruka.“ Pokračoval jsem v modlitbě. Tony se sesul na židli. Dlouze, hluboce vydechl. Znělo to, jako když vypustíte pneumatiku. Potom ztichl. Rychle jsem se podíval do kouta, kde jsem ještě před chvílí viděl tu tajemnou, děsivou postavu. Byla pryč.

Brzy přijel Tonyho otec a odvezl syna domů. Později jsem se dozvěděl, že Tony byl členem jakési satanistické skupiny. Tehdy jsem nechápal souvislost, nikdy jsem se neučil o satanu a démonech. Přesto jsem věděl, že v té místnosti bylo cosi velice zlého a velice skutečného, co Tonyho ovládalo.

JEŽÍŠ KRISTUS VÍTĚZÍ NAD TÍM ZLÝM

Je možné, že něco podobného sužuje Stevieho? Zahleděl jsem se na mozolnatý obličej plný modřin a krve, odpočívající na mém rameni. Přemýšlel jsem o slovech, která mi řekl Duch svatý: *„Takový rod nevyjde jinak než modlitbou a postem.“* Tímto způsobem se v evangeliu hovořilo o zlém duchu, takže smysl se zdál jasný: příčinou Stevieho problému je démon. Kdybych mu chtěl pomoci, musel bych se vypořádat s jeho působením. Ale jak? V Tonyho případě jsem se jednoduše modlil, aby mu Pán požehnal, a démon odešel. Se Steviem jsem se modlil stejným způsobem již týdný, ale jeho stav se neměnil. Cítil jsem, že odpověď leží ve slově „půst“. Nikdy jsem se o něm neučil, ale bylo mi jasné, že Pán chce, abych se postil. Chápal jsem půst tak, že nebudu jíst ani pít: po určitou dobu žádné jídlo a žádná voda. Přijal jsem to a řekl: „Pane, chceš-li, abych se postil, udělám to.“ Začal jsem téhož dne. Uběhl snadno; vyhlídka na to, co Pán učiní pro Stevieho mě tak vzrušovala, že jsem hlad a žízeň nevnímal. Druhý den byl těžší. Třetího dne jsem opravdu bojoval. Později jsem se dozvěděl, že není dobré zůstat delší čas bez vody. Tehdy jsem to netušil, postil jsem se tedy i od vody. Druhého dne postu jsem dostal hlad, před očima se mi objevovaly řízky a smažené brambůrky. Třetího dne se mě zmocnila taková žízeň, že jsem na hlad ani nepomyslel! Pamatuji se, jak jsem pozoroval jednoho z opatrovníků, když si myl ruce. Zurčení takového množství vody tekoucí z kohoutku přímo do výlevky mě trýznilo - pouhé pomýšlení, že voda jen tak odtéká. Rozzlobil jsem se. Znovu vidím ohromený výraz jeho tváře, když jsem vykřikl: „Co děláš? Nevíš, že bys ji mohl pít?“ Chudák, neměl zdání, co prožívám. Čtvrtého dne jsem cítil, jak mi Pán říká, že vodu pít mohu, ale v postu od jídla jsem pokračoval. Konečně, po čtrnácti dnech, mi Duch svatý řekl: „Teď jdi a modli se za Stevieho.“ Vzal jsem chlapce do malé kanceláře, kterou jsme někdy užívali pro schůze personálu. Seděl tam, paže rozepjaté do stran a bezvýrazně se na mě díval. „Stevie,“ začal jsem, „vím, že mi nerozumíš. Tvoje mysl toho není schopna, ale tvůj duch ano. Chci ti povědět, že jsem služebník Pána Ježíše Krista. Přicházím k tobě s dobrou zprávou: Ježíš přišel, aby propustil zajatce. Bůh tě miluje, Stevie. Poslal svého Syna, Ježíše, aby zemřel za hříchy celého světa a vysvobodil nás všechny z ďábových pout.“ Náhle jsem pocítil obrovský příval víry, autority a důvěry. Podíval jsem se na chlapce, jako bych hleděl přímo do jeho ducha a řekl: „Ve jménu Ježíše Krista, ty zlý duchu sebetrýznění, vyjdi z něho -hned!“ Jakmile jsem tato slova řekl, Stevieho tělo vylétlo ze židle a přistálo u zdi. Jako by někdo zvedl hadrovou panenku a mrštil jí přes místnost. Stevie chvíli seděl na podlaze a zády se opíral o zeď. Potom otevřel ústa a hlasitě vydechl. Znělo to, jako když se snaží vypravit ze sebe vzduch někdo, kdo se dusí. Trvalo to snad celou minutu. Kancelář se naplnila pachem zkažených vajec. Tak náhle, jak začal, vzdech skončil a pach se rozptýlil. Stevie seděl na podlaze a díval se na mě. Něco se však na něm změnilo; celá místnost byla jiná. Rozvázal jsem mu ruce. Pomalu je zvedl k obličejí. Jemně se dotýkal tváří,

očí, úst. Po lících se mu začaly kutálet veliké slzy. I já plakal. Uvědomil jsem si, že Stevie je poprvé schopen dotknout se svého obličej, aniž by si zasazoval rány.

Během několika příštích týdnů se chlapcův vzhled začal měnit. Modřiny a podlitiny se zhojily. Kožovitá pleť se proměnila v hladkou a hebkou. Zmizely otoky kolem očí a uší. Stevie už nikdy nemusel mít na ruce dlahy. Od onoho dne se u něho již nikdy neprojevovalo sebezbraňující chování, které ho tak dlouho sužovalo. Pán ho osvobodil.

Tato zkušenost mě hodně naučila. Poznal jsem, jak mohou být zlí duchové mocní a působit lidem nemoci a utrpení. Poznal jsem, oč mocnější je jméno Ježíš, které nás osvobozuje. Poznal jsem význam postu, jenž od té doby hraje v mém životě a službě životně důležitou roli.

KAPITOLA DESÁTÁ V TAJNÉ SLUŽBĚ DUCHA SVATÉHO

D ŮVĚRA V JEŽÍŠOVU UZDRAVUJÍCÍ LÁSKU

Čas, strávený ve škole, byl obdobím výcviku pro pozdější službu. Učil jsem se o Boží lásce a o tom, jak slaví vítězství nad hříchem, nemocí a lidským utrpením. Učil jsem se být vnímavý k hlasu Ducha svatého a poslouchat ho. Učil jsem se o skutcích satana a zlých duchů a o tom, jak nad nimi uplatňovat autoritu ve jménu Ježíš. Učil jsem se o mocné duchovní zbrani - postu.

Moji nadřízení se nepokrytě zajímali o každou změnu v životě dětí a ze všech pozitivních se velmi radovali. Samozřejmě jsem věděl, že k nim nedochází díky mým schopnostem a práci ve skupině pro psychologické úkoly; příčinou byla Boží láska a moc a já je mohl zprostředkovávat modlitbou a postem. Ačkoli jsem stále pilně pracoval, nepřestával jsem se modlit a postit za různé děti tak, jak mne Pán vedl. Dělal jsem to tiše a většinou ve svém volném čase. Připadalo mi, že jako zaměstnanec školy jsem povinen přijmout její standardy a hrát podle jejích pravidel. Cítil jsem se jako člen „tajné služby“ Ducha svatého. Nevytruboval jsem, co dělám, a nepřivlastňoval si zásluhy za výsledky. Když u některého z dětí nastal náhle jako odpověď na modlitbu neočekávaný průlom, radoval jsem se, ale neříkal nic. Věděl jsem, že to způsobil Pán a On to věděl též. Víc nebylo třeba. Přesto bylo nepochybnou skutečností, že mé modlitby měly výrazné pomazání. Nikdy nebylo mým cílem stát se „léčitelem“ nebo „mužem zázraků“. Nikdy jsem Pána o žádnou konkrétní službu neprosil. Nebyl jsem ani zvlášť výmluvným či dynamickým modlitebníkem. Prosil jsem jen Pána, aby určité osobě požehnal a dal jí poznat svou lásku. Všechny příznivé proměny, k nimž potom docházelo — uzdravení, vysvobození — mě překvapovaly a fascinovaly stejně jako ostatní. Moc jsem tomu nerozuměl, ale bylo to tak.

Občas mě zvali, abych se modlil za někoho, kdo byl nemocen. Jedna ze školních pečovatelek o mých modlitbách a postech za děti věděla a požádala mě, abych jel do metodistické nemocnice v Lubbocku a modlil se za malého chlapce z naší školy. Umíral. Později jsem se dověděl, že školní kaplan již objednal rakev; zdálo se totiž, že chlapeček zemře v nejbližším okamžiku. Šel jsem do nemocnice a dovolili mi vstoupit do jeho pokoje. Byl zpola při vědomí. Chvilu jsem se za něho tiše modlil a potom mu začal prostými slovy vyprávět o tom, že ho Ježíš miluje. Mluvil jsem několik minut. Bez zvláštní příčiny jsem se potom naklonil a zeptal se: „Můžeš říci Ježíš?“ Od nikoho jsem nevěděl, že je němý a neumí mluvit. Podíval se na mě, usmál se a řekl: „Ježíš“. Byl okamžitě uzdraven. Kaplan musel poslat rakev zpět do pohřebního ústavu; nebylo jí třeba.

V oněch dnech nastalo v celém západním Texasu ohromné vylití Ducha svatého. Všude vyrůstaly modlitební skupiny a po domech se konala shromáždění. Několika z nich jsem se pravidelně účastnil a dokonce jsem se zapojil do jejich vedení. Čím víc jsem si uvědomoval Boží moc, která uzdravuje a koná zázraky, tím víc jsem vyhledával každou příležitost být s lidmi, kteří prožívali působení Ducha svatého. Téměř každou noc, kdy jsem neměl službu ve škole, jsem byl někde v obývacím pokoji nebo kostelním sklepě, sdílel se o skutcích Páně a snažil se ho lépe poznat. Některá shromáždění vedli katolíci, jiná protestanti. Nezáleželo mi na tom. Toužil jsem po jediném: být s lidmi, kteří milují Ježíše. Ani zde jsem se nesoustředil na uzdravování nebo „svou službu“. Mluvil jsem o Boží lásce — a lidé byli uzdravováni. Začali mě zvat, abych sloužil na různých shromážděních. Většinou jsem pouze hovořil o Boží lásce a Bůh se přítomných v milosti dotýkal.

Tehdy ke mně přišel muž jménem Galen Carr, jehož jsem znal z jednoho modlitebního shromáždění, a vyprávěl mi o malém chlapci Drewu Hallovi. Drewovi rodiče patřili do místního metodistického sboru a Galen byl jeho starším. Chlapeček se narodil se srdeční vadou, která vyžadovala operaci na otevřeném srdci. Byly mu právě čtyři roky. Tento druh operací je dnes u malých dětí naprosto běžný, ale tenkrát to bylo něco zcela nového a velice riskantního. Nikdo nepředpokládal, že by hošík mohl přežít. Jeho rodiče se o mně

doslechli a prosili, zda bych byl ochoten se za jejich synka pomodlit. Nežádali, abych přišel osobně a modlil se s ním; chtěli jen, abych se modlil *za* něho. Přirozeně jsem Galeno-vi řekl, že se za jejich chlapečka pomodlím velice rád, a také jsem to na místě udělal. Sotva jsem se začal modlit, uviděl jsem Pána. Nebyla to pouhá duševní představa, oči jsem měl otevřené a viděl jsem ho právě tak, jako v minulosti již dvakrát. Nyní držel v náručí malé dítě. Mírně pokynul rukou, jako by někomu dával znamení. V kontextu onoho vidění jsem jaksi věděl, že to je výzva, aby začala hrát hudba. Potom se dal do tance. Přivinul chlapečka těsně k hrudi, tančil kolem dokola a vesele se smál. Viděl jsem, že i chlapeček se směje. Hudbu jsem neslyšel, ale viděl jsem je, jak spolu tančí a smějí se. Trvalo to snad několik minut. Potom vidění skončilo. Nebyl jsem z toho vůbec moudrý. Znamenalo to, že chlapeček bude uzdraven? Nebo to byl obraz Ježíše, jak ho vítá v nebi? Rozhodl jsem se, že se nebudu o výklad pokoušet; jen jsem Galenovi sdělil, co jsem viděl, a požádal ho, aby to vyprávěl Drewovým rodičům. To se stalo v úterý. Téhož týdne v pátek Drew Hall zemřel. Velice mě to rozesmutnilo; moje srdce bylo s rodiči dítěte. Hallovi mě pozvali na Drewův pohřeb. Tam jsme se poprvé setkali. Navzdory své ztrátě zářili. Objali mě a řekli: „Chceme, abys věděl, že právě tvé vidění je naší posilou.“ Příští týden mě pozvali na návštěvu, abych se setkal s několika jejich přáteli. Požádali mě, abych vyprávěl, co jsem viděl, když jsem se

za Drewa modlil. Vylíčil jsem ono vidění co nejvěrněji. Poté otec vstal. „Rád bych vám všem o něčem vyprávěl,“ řekl. „Protože se Drew narodil se srdeční vadou, nemohl žít jako ostatní děti; nemohl dělat to, co ony. Celý den ležel ve své postýlce a čekal, až přijde tatínek domů. Když jsem přišel, pustil jsem jeho oblíbenou muziku, zvedl ho z postýlky a tancoval s ním po pokoji. Drew se přitom smál a smál; měl tuto část dne nejraději. Já také. Nikdy jsem o tom s Maheshem nemluvil. Když měl ono vidění, okamžitě jsme si s manželkou uvědomili, co znamená. Věděli jsme, že až Drew odejde, Ježíš začne tam, kde jsme my přestali. To je také jediná příčina toho, že dokážeme procházet touto přetěžkou zkouškou tak, jak nás vidíte.“ V pokoji nezůstalo jediné oko suché! Tehdy mě Pán naučil další důležité lekci: když se modlíme za uzdravení, nemusíme pokaždé dostat takovou odpověď, jakou chceme. Avšak vždycky můžeme Ježíši věřit. Vše, co nás trápí, můžeme vložit do jeho rukou, neboť víme, že jeho moudrost a láska jsou nekonečně větší než naše.

NECHAT VEDENÍ PÁNU

Čas od času jsem prožíval, že mě Pán volá k různým konkrétním situacím. Nikdy jsem nezapomněl na onen den ve škole, kdy mi Duch několikrát řekl: „Vrať se do Růže,“ a já jeho hlas málem odmítl jako svou představu. Vedlo to téměř k tragédii. Od té doby jsem se zavázal naslouchat hlasu Pána, na nic se neptat a poslechnout, kdykoli ke mně promluví.

Jednoho dne jsem dělal svou běžnou práci, když mi Pán řekl: „*Jed' do Dallasu.*“ Nebyl to zrovna podrobný soubor instrukcí, ale chce-li Pán, abych jel do Dallasu, pojedu. Znal jsem tam jediného člověka, Skipa. Seznámil jsem se s ním během postgraduálního studia. Manželka opustila jeho i oba synky — tři a šest let — proto tehdy Skip odešel ze školy a odstěhoval se kvůli zaměstnání do Dallasu. Uplynuly téměř tři roky, ztratil jsem ho z očí, ale měl jsem dosud jeho telefonní číslo. Zavolaal jsem mu a řekl: „Budu pár dní v Dallasu: co říkáš, sejdeme se?“ Nabídl mi, abych u něho bydlel. Dosud jsem nevěděl, proč mě Pán do Dallasu posílá. Nedal mi žádné vysvětlení, žádné další pokyny. Řekl prostě: „*Jed' do Dallasu.*“ Věděl jsem, že Skip není křesťan, že odchod manželky ho úplně zdrtil, a jen jsem tušil, jak asi bojuje, aby — úplně sám - děti vychoval. Domýšlel jsem se, že Pán snad chce, abych Skipa navštívil a mluvil s ním o víře.

Ve čtvrtek odpoledne jsem po přednášce odešel na autobusové nádraží v Lubbocku a koupil si jízdenku do Dallasu. Byl to deprimující víkend. Skip se snažil udržet si dvě zaměstnání, aby vůbec vyšel, a zároveň usiloval být otcem svým dvěma chlapcům. V domě panoval naprostý chaos a Skip byl neustále vyčerpaný. Obě děti se naproti tomu neunavily nikdy. Čekal jsem na příležitost, kdy bych mohl promluvit se Skipem o Ježíši, ale žádná se ne-naskytla. Usoudil jsem, že sama od sebe nenastane, ale budu ji muset *vytvořit*. Bezprostředně po tomto rozhodnutí se vynořila další překážka - Pán mi nedal svobodu toto téma nastolit. Znovu a znovu jsem se Pána ptal: „Mám s ním mluvit teď?“ a Pán odpovídal: Ne, *ještě ne. Později.*“ Tak to pokračovalo celý páteční večer, celou sobotu, celou neděli. Nepřestával jsem se Pána ptát: „Ted?“ a On stále odpovídal: „*Ještě ne.*“ Deprimovalo mě to. Nastávalo již nedělní odpoledne a v pondělí v sedm ráno jsem musel stihnout autobus zpátky do Lubbocku. Kdy Skipovi o Ježíši povím? Proč mě vlastně Pán do Dallasu vytáhl?

V neděli nás pozvali k sobě na večeři manželé, kteří Skipovi přes týden hlídali děti. Oba chlapce jsme oblékli a jeli na druhý konec města. „*To je ohromné*“ říkal jsem si, „*prostě ohromné. Snažím se tomuhle chlapíkovi zvěstovat evangelium už celý víkend a ne a ne to vzít za správný konec. Ani u něj doma. Jak se mi*

to může podarit na večeři u jeho známých?" Mrzutě jsem očekával nudný večer, vyplněný společenskou konverzací s neznámým párem.

Jak jsem se mýlil. Když jsme zabočili na příjezdovou cestu, vyběhla z domovních dveří žena - předpokládám, že jde o naši hostitelku - a křičela: „Vražda! Můj muž! Vražda!“ Zmocňovala se jí hysterie. Skip i já jsme se hnali co nejrychleji dovnitř. Nikoho jsme neviděli. Na okamžik jsme nechápali, co se děje. Žena bez přestání volala: „Zastavte ho! Vraždí mi muže!“ Běželi jsme do kuchyně v zadní části domu. Naskytl se nám hrozný výjev.

Na dvorku byl muž. Domyslel jsem si, že to je její manžel. Opíral se o strom, neboť se téměř neudržel na nohou. Šaty měl roztrhané a zkrvavené. Na jedné paži zela od ramene k lokti strašlivá rána, otevřená až na kost. Byl na něj děsivý pohled. Pes, vzdálený jen několik stop, byl ještě hrůznější. Velký pes. Snad největší německý ovčák, jakého jsem kdy viděl. Určitě už nikdy žádného podobného vidět nechci. Hrozivě vrčel a cenil zuby. Nahrbil se a chystal se znovu zaútočit. Usilovně jsem přemýšlel, co dělat. Ani trochu jsem netoužil něco si s ním začít. Jenže manželka nepřestávala zoufale plakat a křičet a bylo zřejmé, že muž další útok vzteklého psa nepřežije. Rozhodl jsem se ve zlomku sekundy. Musel jsem něco udělat, abych mu pomohl, aspoň se pokusit zachránit mu život. Vyrázil jsem k vedlejšímu vchodu. Cestou jsem si všiml smetáku opřeného o zeď. Popadl jsem ho a zamířil dozadu na dvorek. V oploceném patiu byl rozestavěn skládací zahradní nábytek. Sáhl jsem po jedné židli. Vybavili se mi krotitelé lvů, které jsem viděl v cirkusech. Snad se mi podaří držet psa v šachu dostatečně dlouho, aby mohl muž zmizet. Pomalu jsem se přibližoval ke psu, smeták a židli před sebou. Náhle jsem uslyšel, jak mi Duch svatý říká: „Svaž to.“ Svaž to? Co to znamená? Jak mám něco „svázat“? A co mám svázat? Znovu: „Svaž to!“ Pes nyní obrátil pozornost na mě. Podíval jsem se do jeho šílených očí, na zuby nahánějící hrůzu. Aniž bych skutečně rozuměl tomu, co říkám a proč, pronesl jsem ostrým nervózním hlasem s pohledem upřeným na psa: „Svazuji tě ve jménu Ježíše!“

Rozhostil se ve mně úžasný klid a pokoj. Veškerý strach byl ten tam. Così v mém nitru jako by cítilo, že nebezpečí je už pryč, že je vše pod kontrolou. Muž se dosud opíral o strom, tak tak se držel, aby neupadl. Pomalu, opatrně jsem se k němu sunul, oči neustále u psa. Ten se jaksi změnil. Pořád cenil zuby, vrčel a chystal se ke skoku, ale jako by se nemohl hnout, jako by mu svaly ztuhly. Jako by chtěl skočit, ale nemohl. Jako by byl... *svázán*. Nakonec jsem se dostal ke stromu. Natáhl jsem se, abych muže podepřel, ale on omdlel a zhroutil se mi do náruče. Vyčerpán ho strach a ztráta krve. Hodil jsem smeták přes plot, sehnul se a naložil si ho na ramena. Nemohl jsem projít zpátky k domu, aniž bych musel kolem psa, zamířil jsem proto k plotu. Stoupl jsem si na židli a přešel na sousedův dvůr; muže jsem složil do trávy. Byl studený a velice bledý. Ztratil hodně krve a strašná rána na jeho paži dosud krvácela. Kdosi mi přinesl ručník. Z ručníku a násady smetáku jsem udělal turniket (aparát na stlačení cév — pozn. překl.) a pokusil se krvácení zastavit. Zaslechl jsem, jak před domem brzdí sanitka. Někoho ze sousedů, Skipa či manželku napadlo ji zavolat. Díky Bohu!

Okamžik radosti přehlušil náhlý záblesk paniky. Všiml jsem si, že muž nedýchá! Položil jsem mu ruku na hrudník a doufal, že ucítím alespoň slabé zvedání a klesání. Nic. Vzal jsem ho za ze pěstí a hmatal tep. Nic. „O, Pane, prosím,“ modlil jsem se v duchu, „přece to nedopustíš. Nemůžeš ho nechat jen tak zemřít. Začínal jsem tušit, proč mi Pán řekl, abych jel do Dallasu. „Nemohu věřit, že jsi mě sem přivedl, abych viděl, jak tento muž zemře. Brankou právě přicházeli zdravotníci. Znovu jsem zkoumal mužův hrudník. Stále nic! Modlil jsem se co nejnaléhavěji: „O, Bože *prosím*.“¹¹ Teprve teď vydechl. Zalila mě taková radost, že jsem málem omdlel. Když ho zdravotníci nesli na nosítkách, muž se na okamžik probral k vědomí. Otevřel oči a podíval se mým směrem „Může jet tenhle člověk s námi?“ zeptal se. „Právě mi zachránil život.“ Potom znovu omdlel.

Skip a já jsme s ním jeli do nemocnice. Chodili jsme po čekárně, dokud se neobjevil lékař a nesdělil nám, že náš přítel bude v pořádku. Sesuli jsme se na židle a chvíli jsme tam jen tak tiše seděli. Potom se Skip otočil a podíval se na mě. „To bylo úžasné, řekl, „opravdu úžasné. Byl jsem tak vyděšený, že jsem nebyl s to cokoli udělat, ale ty jsi tam šel, jako by ses ničeho nebál — jako by ses nebál ani smrti. Nikdy jsem se s někým tak klidným nesešel. Čím to? Co máš za tajemství?“ V tomto okamžiku mi Pán konečně řekl: „*Ted*“.

Vyprávěl jsem Skipovi o Bohu, který mě miluje, který miluje jeho, který miluje nás všechny tak, že poslal svého Syna, Ježíše, aby za nás zemřel a my tak získali věčný život. Řekl jsem mu, že Bůh chce, abychom se navždy radovali v obecenství s ním, ale v cestě stojí naše hříchy. Řekl jsem mu, že kdo chce, může se od svých hříchů odvrátit, přivítat ve svém životě Ježíše jako Spasitele a Pána a přijmout dar nového života v Duchu svatém. Řekl jsem mu, že ve chvíli, kdy to člověk učiní, získá nejen zaslíbení věčné spásy, ale též zaslíbení radosti a pokoje, jež přesahují lidské pochopení. Řekl jsem Skipovi, že pokud po tom touží, může se hned na místě se mnou modlit, aby přijal Pána do svého srdce. Chtěl a učinil to.

Milý čtenáři, chceš-li i ty radost, pokoj a věčný život u Boha, můžeš se modlit, právě teď, právě tam, kde jsi, tutéž modlitbu, kterou se modlil onoho odpoledne Skip:

Pane Ježíši Kriste, věřím, že jsi zemřel za moje hříchy, že jsi byl pohřben a vstal třetího dne z mrtvých. Lituji svých hříchů a odvracím se od nich; přicházím k tobě pro milost a odpuštění. Vírou v tvé zaslíbení tě osobně přijímám jako svého Spasitele a vyznávám tě jako svého Pána. Pane Ježíši Kriste, přijď do mého srdce, dej mi věčný život učíš mě Božím dítětem. Děkuji ti. Amen.

Takhle prosté to bylo pro Skipa a stejné to je i pro tebe a pro každého člověka.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ **MÁ ŽENA BONNIE - BOŽÍ VOLBA**

„Kdo nalezl manželku, nalezl věc dobrou.“ (Př 18,22)

POVOLÁN JAKO PASTOR

Od svého psího dobrodružství v Dallasu jsem pod Božím vedením prožíval významné změny; Pán mě uváděl na cestu, kterou vybral. Krátce po oné příhodě mi řekl, že nastal čas, abych dostudoval, i to, že končí má práce vychovatele na Státní škole pro retardované děti a mám odejít. Nevadilo mi přestat s postgraduálním studiem, nějaký čas jsem se v něm rádně otáčel, ale když jsem byl pokřtěn v Duchu a začal se modlit za nemocné, bylo mi stále jasnější, že — jakkoli bylo studium zajímavé a jakkoli mě bavilo — nepředstavovalo směr, kterým jsem se měl podle Boží vůle ubírat. Odchod ze Státní školy byl něco úplně jiného: bolelo mě srdce. Pracoval jsem tam již rok a půl. Hodně jsem se naučil o cestách Ducha, viděl jsem, jak se v odpověď na mé modlitby a posty děje mnoho zázraků, tolik jsem ty děti miloval. Pomyšlení, že je opustím, jsem skoro nedokázal unést. Musel jsem však přiznat, že v mém životě je potřeba něco změnit. Bydlel jsem ve svém bytečku a neustále pracoval ve snaze srovnat příležitostné postgraduální kursy se svým napjatým finančním rozpočtem a ještě napjatějším časovým rozvrhem. Sloužil jsem víc a víc. Každá volná noc patřila návštěvám modlitebních skupin a sborů v celém kraji; vydával jsem svědectví, sdílel se o tom, co jsem se naučil o Boží lásce, modlil se s lidmi za uzdravení a za vysvobození od zlých duchů. Jednu noc jsem jel třicet mil jedním směrem, další padesát mil na druhou stranu. Setkání trvala obvykle do časných ranních hodin. Někdy jsem celé dny spal jen tři nebo čtyři hodiny.

Jednou v noci, když jsem jel domů z dalšího modlitebního setkání, mi Pán položil dost neobvyklou otázku: „Víš, kolik si vyděláváš?“ Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel. To, co jsem dělal, jsem nepovažoval za „práci“, za niž bych měl být placen. Skupiny, které jsem často navštěvoval, pro mne obvykle uspořádaly jakousi sbírku. Když jsem měl štěstí, vyšlo to na benzín domů a to mi stačilo. Uvažoval jsem o Pánově otázce a řekl: „Myslím, že bych to mohl spočítat, ale...“ Nemusel jsem — Pán to udělal za mě. „Vyděláváš asi desetinu centu za hodinu,“ řekl. „To není správné. Tak se svými služebníky nejednám.“ Byl to vůbec první náznak, že Pán chce, abych šel do služby na plný úvazek.

Snad nejvíc jsem působil v modlitební skupině v Lubbocku. Úzce jsem tam spolupracoval s mužem jménem Jim Croft a jak se ukázalo, Jim měl hrát v mém životě výraznou roli. Trávil jsem také hodně času s křesťanskou skupinou v Levellandu. Lidé v ní pocházeli z různých církví; protože přijali křest v Duchu, v jejich sborech je vyzývali k odchodu. Časem prožili, že se mají organizovat jako sbor, a také to udělali. S ohledem na svůj různorodý původ se pojmenovali sbor Interfaith. Strávil jsem s nimi několik víkendů, sdílel se, vyučoval a sloužil a měl jsem je velice rád. Překvapilo mě, když ke mně jednou přišli se slovy: „Věříme, že k nám mluvil Pán a řekl, že máš přijít a být naším pastorem.“

„Myslíte?“ řekl jsem. „Totiž, to řekl? Jste si tím jistí?“

„Ano,“ odpověděli. „Chtěli bychom, aby ses přestěhoval do Levellandu a hned začal. Uděláš to?“

Nikdy mě nenapadlo být pastorem sboru; ani jsem neměl seminární hodnost. Nelákalo mě být profesionálním duchovním. Přesto jsem musel přiznat, že toto pozvání zapadá do všeho, co Pán v mém životě konal. Řekl mi, abych šel do Státní školy kvůli výchově ke službě, a nyní mi sdělil, že čas vyučování skončil. Dorostl jsem k důvěře v pomazání, jež na mě Pán vložil k uzdravování a vysvobozování. Nikdy jsem nebyl ordinován jako starší v lubbocké skupině, kde jsem sloužil spolu s Jimem Croftem. Navíc mi bylo dvacet devět let, nebyl jsem ženatý, neležela přede mnou žádná konkrétní kariéra, bydlel jsem v kumbálu v texaském Lubbocku a vydělával jsem — podle Božího výpočtu — desetinu centu za hodinu. Nastal zřejmě čas pro něco nového. Modlil jsem se za to a cítil jsem, že mě Pán vede, abych pozvání přijal. V říjnu 1974 jsem se stal prvním pastorem sboru Interfaith v texaském městě Levellandu.

Byly to vzrušující časy. Rozhodl jsem se, že budu věnovat plnou pozornost svým povinnostem ve sboru Interfaith a přestal jsem do jiných skupin jezdit. Avšak mnoho lidí z nich začalo navštěvovat sbor Interfaith, aby zůstali součástí toho, co Pán mezi námi činil. Někteří jezdili tři čtvrtě hodiny, celou hodinu, i více, aby uctívali Pána spolu s námi. Přicházeli z Lubbocku, Brown-fieldu, Amherstu, Sundownu, z celého kraje. Jezdili v neděli ráno, v neděli večer znovu a opět ve středu na večerní bohoslužby. Náš malý sbor rychle rostl nejen početně, ale též ve vzájemné lásce, ve zkušenostech a v praxi moci Ducha. Zvláštním požehnáním pro nás byla velká skupina mladých svobodných lidí, kteří doopravdy hladověli po Pánu, radikálně se mu odevzdali a stali se jeho učedníky. Byli neuvěřitelně horliví. Mnozí z nich nikdy nezažili křesťanství oddělené od pravidelných zkušeností s působením Ducha. Byli přesvědčeni, že uzdravování a vysvobození je normální stránkou každodenního křesťanského života.

SVATEBNÍ OZNÁMENÍ OD PÁNA

Mezi svobodnými byla i Bonnie Elkinsová. Přijala Pána v osmi letech. Vynikala na střední škole, aktivně sportovala. Když jí bylo šestnáct, její rodiče se rozvedli. Ihned po skončení školy si našla brigádu jako servírka v letovisku ve státě New York. Potom odjela do Dallasu, začala pracovat a získala vlastní byt. Jednou se jí znenadání jedna spolupracovnice zeptala, jestli ví, půjde-li po smrti do nebe nebo do pekla. Bonnie si uvědomila, že to neví. O dva dny později znovu odevzdala svůj život Pánu. Téže noci, když klečela a modlila se vedle své postele, ji Pán pokřtil v Duchu svatém. Bylo jí tehdy devatenáct — o devět let méně než mně — a byla dcerou vlivného rančera v západním Novém Mexiku. Do Lubbocku přišla proto, aby studovala na vysoké škole a našla místo k duchovnímu růstu.

Od první chvíle jsem viděl, že Ježíše upřímně miluje a je velmi citlivá na Ducha svatého. Seznámila se s mnoha svobodnými bratry a sestrami, kteří bydleli v Lubbocku a dojížděli do sboru v Levellandu, kde jsem byl pastorem. Její přítomnost na bohoslužbách mě vždy povzbuzovala, neboť pozorně sledovala každé slovo, psala si podrobné poznámky kvůli osobnímu studiu a s otevřeným srdcem přijímala to, co slyšela. Dodnes jsem rád, když při mé službě sedí na viditelném místě.

Protože mi ještě nebylo třicet a byl jsem svobodný pastor sboru s mnoha svobodnými dívkami, byl jsem vůči ostatním zdrženlivý, aby nikdo neměl důvod pochybovat o mé bezúhonnosti. Na ženy ve shromáždění jsem se díval především a jedině jako *na* sestry v Pánu a v tomto kontextu mě také těšila přítomnost Bonnie na shromážděních. Hluboce jsem si vážil její schopnosti slyšet Pána skrze slovo poznání a proroctví a důvěřoval jsem jí. Několikrát od Pána dostala konkrétní povzbuzení pro můj život a po volání a prokázalo se, že její slova jsou velmi přesná. Proto, když mi jednou odpoledne náhle z Lubbocku zavolala a napůl bez dechu mluvila o neobvyklém navštívení Pána, nepochyboval jsem. Vyprávěla, jak kolem páté odpoledne spěchala ze školy domů, aby strávila nějaký čas v modlitbě a obecenství s Pánem, neboť to byla její pravidelná hodina. Ležela na posteli, uctívala v Duchu Pána, a když otevřela oči, uviděla cosi jako mlhu, která pomalu naplňovala pokoj. Několikrát zamrkala a potom si uvědomila, že opravdu vidí něco nadpřirozeného. Jak mlha houstla, rostl v ní pocit, že je před trůnem nebeského Otce. „Moje první reakce byla padnout před ním na tvář. Byla jsem pěkně vylekaná. Ne kvůli nějakému provinění, ale proto, že se Bůh zjevil osobně!“

„Co se stalo potom?“ zeptal jsem se.

„Hm, jen jsem tak zůstávala na podlaze uprostřed jeho úžasné *přítomnosti*“ řekla. „Připadalo mi, že prasknu. Ale zdálo se, že potom to bude ještě báječnější! Po chvíli jsem se opatrně podívala vzhůru. Ve dveřích ložnice stála zahalená postava muže. Vznášel se asi půl metru nad podlahou. Byl vysoký snad čtyři metry, neboť sahal od podlahy až ke stropu! Jeho obličej zakrývala mlha, ale když jsem se na něj podívala, okamžitě jsem v duchu poznala, že je to Ježíš. Po chvíli se mlha začala rozplývat, jako by se svinovala, a on zmizel. Nehýbala jsem se a stále jsem zůstávala obličejem na koberci. Potom jsem uslyšela jeho hlas. Nebyl slyšitelný mým ušima, ale byl tak jasný uvnitř mého ducha, že jsem se nemohla mýlit. Jeho slova mě opravdu rozrušila, řekl: ‚Brzy se provdáš.‘ Právě takhle, úplně klidně. A to bylo vše. Neřekl ani za koho ani kdy!“

„Tedy, zní to, jako by tě skutečně navštívil Pán,“ řekl jsem. „Myslím, že musíme počkat, a potom uvidíme to kdy a za koho.“

Zanedlouho Bonnie začala tušit, kdo tím mužem asi je. Dny i týdny ji Pán zaplavoval myšlenkami na manželství a rodinný život, na to, jak být bohabojnou manželkou a najít stejného manžela. Každý oddíl Písma, který četla, každé slovo, jež slyšela, jako by se vztahovalo k tomuto tématu. Většinou Pán obracel její pozornost k víře a zbožnosti — jejího pastora! Ponenáhlu si začala uvědomovat, že Pán k ní již nemluví o sňatku abstraktně, nýbrž velice konkrétně, a to o sňatku se mnou. Cítila, že nastal čas, aby si o tom promluvila i s někým jiným. Vybrala si Marii Middletonovou, manželku jednoho ze starších v Interfaith, a navštívila ji. Marie se často dostávala do neobvyklých situací, a když Bonnie přijela, právě louskala velikou mísu černých

ořechů. Začala hovor slovy: „Tak co, Bonnie, co ti Pán v poslední době říká? “ Bonnie se zhluboka nadechla a odpověděla: „No, vlastně, myslím, že mi říká, abych se provdala za našeho pastora.“ A bylo to venku. Marie ani nezvedla hlavu od ořechů. Prostě, klidně odvětila: „Mám dojem, že to je od Pána.“

Mezitím mluvil Pán i ke mně. Ačkoli jsem své srdce pečlivě střežil před jakoukoli romantickou náklonností k mladým dámám ve sboru, zjistil jsem, že mě to zřetelně táhne k Bonnie. Pochopil jsem to, když za mnou jako pastorem přišel mladík ze sboru a vyjádřil svůj vážný zájem o Bonnie. Vůbec jsem se necítil jako jeho pastor — žárlil jsem. Vzpomněl jsem si, že v roce 1973 jsem se jedenadvacet dní postil a žádal Boha, aby mi našel a připravil nevěstu, a že návrat Bonnie k Pánu, přestěhování do Texasu a příchod do naší biblické skupiny v Lubbocku se s tímto postem časově shodují. Radil jsem se s mnoha muži, jichž jsem si vážil pro jejich moudrost a zralost a hovořil i se svým přítelem Jimem, který nyní bydlel ve Fort Lauerdale na Floridě. Bylo to vlastně ve Fort Lauerdale, když jsem vedl službu uzdravování a mocných činů. Pán tam ke mě mluvil a vnesl do celé záležitosti světlo. Vydal jsem se tehdy na dlouhou procházku po pláži, abych si srovnal své pocity a získal Boží vedení. Modlil jsem se, sbíral ulity u svých nohou, převracel je v ruce a náhle jsem duchovním zrakem prožil přítomnost Pána. Postavil přede mě Bonnie a řekl: „*Toto je žena, kterou ti dávám.*“ Vyprávěl jsem o tom Jimovi a některým dalším mužům a řekl jsem, že to považuji za Boží vedení. Souhlasili, podle jejich mínění jsem slyšel Pána správně. Po návratu do Texasu jsem Bonnie navštívil, abych ji pozdravil a dal jí jako suvenýr ulity z pláže, ale nezminil jsem se, při jaké příležitosti jsem je nasbíral. Potom jsem svolal starší sboru Interfaith a ptal se na jejich mínění. Jak se ukázalo, někteří již od Pána o mně a Bonnie slyšeli. Až dosud jsme si s Bonnií nikdy nedali schůzku, ani jsme spolu vážně nemluvili o tom, že se vezmeme. V květnu nás nakonec David a Marie Middletonovi pozvali na oběd a pomohli nám domluvit se. Povíдали jsme si dlouho — téměř celou noc! Myslím, že bylo asi pět ráno, když jsem Bonnie požádal o ruku.

Svatbu jsme stanovili na 12. červen — za méně než měsíc. Oba jsme znali vůli Pána, starší a přátelé souhlasili, proč to tedy odkládat. Na neštěstí pro nás a naši církevní rodinu náhle zesnul náš drahý bratr Earl Garner. Earl a jeho žena Ruby mě o několik let dříve adoptovali jako svého duchovního syna. Odložili jsme svatbu na neurčito a Bonnie zůstala nějaký čas s Ruby.

Když jsme přijali, že je vhodná doba vrátit se k našim plánům, zavolaal jsem svému příteli Jimu Croftovi do Fort Lauerdale a zeptal se ho, kdy by mohl přijet a vést shromáždění. Mrkl do svého kalendáře a řekl: „18. července mám volno.“ V neděli 18. července 1976 jsem si tedy vzal ženu, kterou mi Bůh vybral za manželku. Naše svatba, podobně jako „námluvy“, byla neobvyklá. Měli jsme obvyklé ranní bohoslužby, kázal však Jim a já se ujal sbírky. Potom Jim oznámil: „Dnes ráno nás čeká něco trošku jiného. Váš pastor se ožení.“ Šel dozadu do zboru a doprovodil Bonnie dopředu, kde jsem čekal já. Postavil nás proti sobě a vedl ke slavnostnímu slibu. Trvalo to pouhých dvacet minut.

Brzy jsem si uvědomil, že v oné chvíli se zrodila nejlepší část mého života a začal vát čerstvý vítr duchovního vedení.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

POSTGRADUÁLNÍ KURS V UZDRAVOVÁNÍ

AČKOLI JSEM BYL ŽENATÝ a nadále zastával povinnosti pastora sboru Interfaith, mé vztahy s bratry ve Fort Lauderdale stále sílily. Do konce roku 1976 se natolik rozvinuly, že mě vyzvali, abych se tam přestěhoval a připojil se k nim. Věřili, že Pán chce, aby tam založili sbor a domnívali se, že můj dar uzdravování a činění zázraků by tomu významně přispěl. V lednu jsem je na pár dní navštívil a potom jsem se vrátil domů, abych otázku stěhování projednal se staršími sboru v Levellandu. Byli smutní, že odcházím, také já byl smutný, ale všichni jsme se shodli, že Pán to tak chce. V dubnu 1977 jsme se s Bonnií přestěhovali do Fort Lauderdale, abychom pomohli založit sbor Good News Fellowship.

Téměř celý první rok mě zaměstnávaly hlavně povinnosti pastora. Každý týden jsme s Bonnií u nás hostili shromáždění třiceti až pětatřiceti lidí. Vyučoval jsem Bibli a podle Božího vedení se za lidi modlil. Hodně jsem pastoroval, pomáhal s přípravou nedělních bohoslužeb a výchovou nových vedoucích.

POVOLÁN DÁL NEŽ K PASTORACI

Postupem času se těžiště mé služby začalo přesouvat. Už dříve v Texasu, ačkoli mě práce v tamním sboru opravdu těšila, jsem cítil, že na mě Pán vkládá břímě za své záměry ve světě. Zprávy o našich bohoslužbách provázených zázraky se šířily a z celé země přicházely prosby, abych k nim přijel sloužit. Začátkem roku 1979 bylo čím dál jasnější, že kromě pastorských povinností mě Bůh povolává k širší službě uzdravování a vysvobozování. Dostávali jsme stále více žádostí nejen z měst ve Spojených státech, ale i ze zámoří. Kamkoli

jsme jeli, provázelo nás mocné a nepopíratelné Boží pomazání: uzdravení, vysvobození, zázraky, obrácení. Zdálo se, že stojíme na prahu velkého průlomu do význačné služby. Avšak než jsme do ní vstoupili, měli jsme se pod Božím vedením ještě mnohému naučit. Toto vyučování bylo bolestivější i slavnější než vše, co jsme prožili dříve.

Druhého června 1979 porodila Bonnie naše první dítě, syna. Pojmenovali jsme ho Benjámín. Byl jsem nesmírně hrdý otec. Všichni otcové jsou pyšní na své prvorozené děti a zvláště je potěší, když je to chlapec. Pro mě to bylo ještě významnější, neboť podle indické tradice je prvorozený syn považován za zvláštní požehnání. Když jsem držel Benjámínka v náručí, cítil jsem, jak mně naplňuje hrdost nad tím, že jsme *Rajputi*, „synové králů“. Vědomí, že jsme oba, můj chlapeček i já, milovanými bratry Krále králů, Pána Ježíše Krista, to ještě umocňovalo. Během prvních dnů jsme jako novopečení rodiče s Bonnií procházeli běžnými radostmi, úzkostmi a zmatky. Celkem vzato všechno vypadalo v pořádku. Byli jsme hrdí a šťastní a Benjámín byl silný a zdravý. Alespoň na pohled.

V pondělí dopoledne se pastoři Good News Fellowship obvykle scházeli k modlitbám. Asi dva týdny po narození Benjámína mi tam Bonnie zavolala. Byla s chlapcem na povinné prohlídce u lékaře. Předpokládala, že to bude rutinní záležitost, neboť Ben -pokud jsme to mohli posoudit - byl zcela v pořádku. Lékař však zjevně objevil cosi, co upoutalo jeho pozornost, a nařídil speciální testy.

UZDRAVÍ BŮH NAŠEHO SYNA?

Jeho zjištění ho zneklidnilo. „Chci, abyste šli rovnou na pohotovost,“ řekl Bonnií. „Vypadá to, že má v břiše dva novotvary velikosti citrónu. Nejsem si jist, co to je, ale vím, že při narození je neměl. Musíme se na to okamžitě podívat.“

Když mi to Bonnie v telefonu opakovala, slyšel jsem v jejím hlase napětí. „Udělej, co ti říkají,“ odpověděl jsem. „Vezmi rychle Bena do nemocnice. Přijedu za vámi.“ Když jsem vybíhal ze dveří, zavolal jsem na ostatní pastory: „Doktoři říkají, že se s naším synkem děje něco moc špatného. Musím jet ihned na pohotovost. Modlete se za nás, prosím.“

Do nemocnice to bylo asi půl hodiny jízdy. Netušil jsem, že třicet minut může trvat tak dlouho. Snažil jsem se modlit, ale rušilo mě pomyšlení na syna. Co to může být? Rakovina? Ale jaký druh rakoviny by vyrostl tak rychle? Točila se mi hlava. Jednu chvíli bylo všechno báječné — příští právě naopak. Jako by se kolem mě hroutil celý svět. Když jsem konečně přijel do Univerzitní nemocnice, zřizenci právě nesli Bena z rentgenu. Pohled na lékařův obličej mi prozradil, že to je vážné. „Nejsou to nádory,“ řekl. „Je to horší. Jde o ledviny. Jsou hodně zvětšené a nevíme proč.“ Doktor mi oznámil, že Ben stráví noc u nich a ráno ho převezou do dětské nemocnice v Miami. Tamní specialisté snad budou schopni něco udělat. Jeho slova nezněla příliš nadějně, stejně jako nazítří zpráva odborníků. Vysvětlili mi, že Ben má vrozenou vadu, která mu brání normálně vylučovat moč. Jeho onemocnění je velice vzácné a současně vážné: 97 procent všech dětí, které se s ním narodí, zemře v prvních týdnech života. Moč je jedním z hlavních způsobů, jímž tělo vylučuje škodlivé odpadní látky. V Benově případě se tyto škodliviny hromadily v ledvinách a toxiny se absorbovaly zpátky do krve. Lékaři věděli, že Ben potřebuje okamžitou operaci, která uvolní tekutinu zadržovanou v ledvinách. Problém byl v tom, že stejná tekutina, která ohrožovala ledviny, porušila složení krve natolik, že chlapec operaci pravděpodobně nepřežije. Nedá se nic dělat, řekli lékaři, jen „doufat a modlit se“, že se chemické hodnoty spontánně upraví tak, aby mohli operovat. Řídili jsme se tím několik dnů. Lékaři doufali a my s Bonnií jsme se modlili, stejně jako tucty našich přátel a kolegů v církvi. Modlili jsme se za Benovo uzdravení. Modlili jsme se, aby jeho ledviny normálně pracovaly. A když nic jiného, modlili jsme se, aby se upravilo složení jeho krve tak, aby chirurgové mohli operovat. Přesto nedocházelo k žádné změně. Každých třicet minut mu sestry braly krev a posílaly ji do laboratoře na testy. Klíčovým indikátorem byla hladina draslíku v krvi. Klesne-li, mohou operovat. Neklesala. V pátek ráno Benjámínovi selhaly ledviny. Jeho kůže dostala děsivou modrošedou barvu a vitální funkce se ztrácely. Viděli jsme, že náš syn umírá. Byla to otázka hodin. Za Benjámína se modlili lidé v celém kraji. Sbor svolal několik mimořádných modlitebních setkání. Některé domácí skupinky setrvaly na modlitbách celé noci. Pastoři a mnoho členů sboru se postili. Byli jsme zmateni. Pravidelně jsem cestoval po Státech i do zahraničí, vedl bohoslužby plné zázraků a viděl, jak jsou lidé okamžitě uzdravováni z vážných, život ohrožujících nemocí mocí modlitby a vzkládáním rukou. Teď jsem byl v nemocnici a můj vlastní syn stál na prahu smrti. Postil jsem se. Modlil. Volal k Bohu. Přesto Benjámín odcházel den za dnem, hodinu za hodinou. Připomněl jsem si první lekci o Boží lásce a moci, které mě Pán naučil ještě ve Státní škole v Lubbocku: nikdy se neptat proč. Boží cesty převyšují naše chápání. Nezažehněte. Důvěřujte Pánu bez ohledu na závažnost okolností.

Když jsem o tom všem přemítal v malém přístěnku nemocniční haly onoho bolestného pátečního rána, pochopil jsem, co musím udělat. Vzal jsem Bonnií za ruku a modlil se nejtěžší modlitbu našeho života: „Pane, milujeme tě. Patříme ti. Jsme tvoji služebníci. Máme našeho Benjamínka velice rádi, ale víme, že ty ho miluješ ještě víc.“ Plakal jsem tak, že jsem sotva mluvil, ale věděl jsem, že musím pokračovat. „Pane, dáváme našeho synka tobě. Chceme, aby žil. Ale chceme také, abys věděl, že rozhodneš-li se vzít si ho, nepohoršíme se. Neodvrátíme se od tebe. Nebudeme se ptát proč. Budeme ti dál sloužit a věřit v tebe. Amen.“ Nevzpomínám si, že bych někdy dělal něco tak těžkého. Snad nikdo, kdo neprošel trýzní nad ztrátou dítěte, nemůže plně pochopit, co jsme tehdy s Bonnií cítili. Věděli jsme však, že je třeba, abychom to udělali. Věřili jsme v uzdravení. Modlili jsme se za to. Nyní byl čas skončit a vložit Bena do Božích rukou. Ještě jsme stáli v přístěnku a plakali, když se rozlétly dveře. Vešel jeden z laborantů. Podívali jsme se na něho v očekávání nejhoršího. „Měli byste si pospíšet,“ řekl. „Benova poslední krevní zkouška je normální. Budou ho okamžitě operovat.“ Lékaři se nikdy ani v nejmenším nepokusili vysvětlit, proč hodnoty draslíku tak náhle a dramaticky klesly, ale Bonnie a já jsme to věděli. Pán odpověděl na naše modlitby. A jednal i nadále. Během příštích šesti měsíců musel Ben podstoupit pět dalších operací. Celou dobu jsme v nemocnici prakticky bydleli. Bonnie spala většinu nocí stočená na pohovce v jedné z čekáren. Benův stav se neustále zlepšoval. Lékaři se krok za krokem snažili chirurgicky rekonstruovat jeho ledvinový systém tak, aby normálně močil. Mezitím museli implantovat složitou soustavu trubic, které umožňovaly odtok odpadních látek na straně břicha. Ještě nebyl uzdraven. Testy ukazovaly, že ledviny téměř nefungují. Bez funkčních ledvin byly Benovy vyhlídky na normální, plný život značně sníženy. Kvůli jeho věku nemohli lékaři uvažovat o transplantaci. Chlapcův organismus nereagoval na operace vždy dobře. V určitých obdobích se jeho orgány snažily odvrhnout všechny ty trubice a další zařízení. Provázely to nesnesitelné bolesti.

JEŽÍŠ NESE VŠECHNY NAŠE BOLESTI A SLABOSTI

Ben ležel po jedné z operací na jednotce intenzivní péče. Byl napojen na monitory, které ukazovaly křečovitě stahy jeho tělíčka - odpověď na přítomnost trubic. Tolikrát sebou ručičky monitorů prudce škubly ukazující, že spasmus začal. Podle slov lékařů dosahovaly tyto spasmus intenzity porodních bolestí. Protože by analgetika zpomalila tep, nemohli mu nic předepsat. Ben ležel ve své postýlce a křičel bolestí. Chvillemi sebou házel tak zoufale, že mu z boku, kde trubice ústila, tekla krev. Pohled na toto hrozné utrpení mého dítěte byl téměř nad mé síly. Tehdy jsem se modlil: „Ó, Bože, v Bibli říkáš, že tvůj Syn Ježíš přišel, aby nesl naše nemoci a slabosti. Učiň to teď pro Benjamína. Nenech ho trpět. Vezmi nyní jeho bolesti, Pane Ježíši.“

Každou hodinu jsme mohli u Bena deset minut sedět. Potom jsme se vraceli do čekárny. Během jedné z našich pravidelných návštěv pohlédla sestra na monitor a řekla: „Pojďte se podívat. Děje se něco zvláštního.“ Obrátil jsem oči na monitor. Ručička byla na konci stupnice, což znamenalo, že spasmus již začal. „Já vím,“ řekl jsem. „Vypadá to, že je zvlášť silný.“ „Ne, to nemyslím,“ odpověděla. „Podívejte se na *něho*.“ Poslechl jsem ji a spatřil, že navzdory spasmu Ben pokojně spí. Dokonce se usmíval. Pravou, ruku natáhl před sebe a zdálo se, že ho za ni někdo pevně drží. Do očí mi vstoupily slzy. Jako by se k Benovi sklonil Ježíš, vzal ho za ruku a odňal mu bolest. Protože Ježíš je věčný Syn Boží a Golgota je věčná oběť, mohl Pán dosáhnout z kříže a vzít na sebe právě tu bolest, která Bena trápila. Cítil jsem, že hluboko v mém srdci ke mně Bůh mluví. „Maheshi, víš, jak ti bylo, když jsi viděl svého synka v agónii, když jsi viděl kapat z jeho boku krev?“ „Ano, Pane.“ On pokračoval: „Tak bylo mně, když jsem viděl svého Syna viset na kříži a krváčet z rány v boku. Protože můj Syn tak trpěl, nemusí trpět tvůj syn. Dnes jsem tvého syna uzdravil.“

Byla to pravda. Lékaři později udělali kompletní sérii testů a zjistili, že Benovy ledviny se uzdravují. Oblasti močových cest, které dříve nepracovaly, začaly nyní normálně fungovat. V nemocnici nevěděli, co si o tom myslet. Kdosi mínil, že dřívější rentgenové snímky byly asi poškozeny, ale Bonnie a já jsme věděli své. Slyšel jsem, jak ke mně Bůh mluví a nepochyboval jsem, že myslí přesně to, co říká. Uzdravoval našeho syna.

Šest měsíců po narození jsme přinesli Bena z nemocnice domů. Jeho ledviny se začaly regenerovat díky jeho věku a díky Boží zázračné moci. Dnes, kdy píšu tato slova, je Benjamín Chavda silný a zdravý jedenáctiletý chlapec. Byl dokonale uzdraven z nemoci, která ho málem stála život.

Zkušenost s Benem mě navždy změnila. Do té doby jsem se mnohokrát modlil za uzdravení lidí, ale potom to pro mě už nikdy nebylo totéž. Nikdy nebudu schopen potkat nemocného, aniž bych si vzpomněl na hroznou úzkost, kterou jsme s Bonnií prožili. Ni-kdy nebudu schopen sloužit nemocnému, aniž bych se ztotožnil se strachem, zmatkem a bolestí, která je pro něho tak skutečná, jako byla pro nás. Nikdy nebudu schopen modlit se za uzdravení ze sobecké touhy zapůsobit na lidi. Během let strávených v Texasu mě Pán naučil mnoho věcí o uzdravování, ale zkušenost s Benem byla pro mě jakýmsi postgraduálním kursem v uzdravování. Navždy ponesu ve svém srdci bolest, kterou jsem cítil, když jsem viděl svého syna trpět —

bolest, kterou cítil Bůh Otec, vida trpět Ježíše — a soucit, s nímž se Bůh dívá na všechny své nemocné děti. Kvůli bolesti, kterou jsem nesl v srdci pro Bena, v něm budu mít vždy místo pro bolesti druhých.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ KULTOVNÍ STROM

PO BENOVĚ UZDRAVENÍ se v našem životě tempo Božího jednání výrazně oživilo. Pořád jsem zastával povinnosti pastora ve sboru Good News Fellowship ve Fort Lauderdale, ale stále víc se zdálo, že Pán přesouvá důraz v mé službě na uzdravování, zázraky a zvěstování evangelia. Kdykoli jsem vyprávěl o Boží lásce, jeho moc byla se mnou, aby zvěst potvrzovala znamením a zázraky. Vedlo to k rozšíření mé služby ve Spojených státech i v zámoří. Vedl jsem evangelizace, semináře pro vedoucí a službu uzdravování po celém světě: navštívil jsem Rusko, Jugoslávii a Československo, Egypt a Izrael a mnoho dalších zemí v Evropě, Africe a Latinské Americe. Nejvíce jsem se soustředil na Afriku: zvláště Zaire, Zambii, Pobřeží slonoviny, Kamerun a Jihoafrickou republiku. Každoročně jsem se účastnil velkého shromáždění zvaného The International Christian Celebration, které se koná v Jeruzalémě během Svátku stánků.

Ve své službě vidím tři základní linie. První z nich je velké pověření — Ježíšovo přikázání pro všechny, kdo ho následují: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky“. Druhou je soucit s bolestí druhých. Často jsem lidem říkal, že během měsíců práce s retardovanými dětmi a během naší trýznivé zkušenosti s Benjamineem odlomil Bůh kousíček svého srdce a vložil ho do mě. Vnímám zranění druhých a sbližuje nás to. Třetí je nadpřirozená. Od chvíle, kdy mi Pán řekl, abych se modlil za svou matku, a od jejího zázračného uzdravení stále věřím, že Bůh bude mocně jednat v lidském životě. A On tak činí.

MOC MODLITBY A POSTU

Nikdy nepodceňujte moc modlitby a postu; mně se staly základní výzbrojí ke službě. Během postů mi často Pán dá slova poznání a vhléd do své mysli — někdy se týkají situací, kterým jsem předtím nerozuměl. Nikdy nezapomenu na záhadný případ jedné sedmdesátileté ženy; byla slepá a modlili jsme se za ni sedmkrát! Bylo to v roce 1986 během týdenní evangelizace na ostrově Haiti, v zemi, kde jsou mnozí spoutáni démonickými silami voodoo. Večerní shromáždění se konala pod širým nebem na okraji sedmi-settisícového města Carrefour, pět mil od Port-au-Prince. Každou noc jsem zvěstoval evangelium, a potom se modlil za nemocné.

Hned poprvé šla tato sedmdesátiletá slepá stařena dopředu, abych se za ni modlil, a věřila, že ji Bůh chce uzdravit. Vložil jsem na ni ruce a svazoval ducha slepoty. Dotkla se jí Boží moc a ona pod mocí Ducha upadla. Za chvíli jí pomohli vstát a já se zeptal: „Vidíte?“ „Ne,“ odpověděla. Odvedli ji zpět, náš tým pokračoval modlitbami za ostatní.

To se opakovalo šest nocí po sobě. Vždy stála první v řadě, aby žádala o modlitbu za uzdravení. Každou noc jsem na ni vzkládal ruce a svazoval ducha slepoty; potom upadla pod mocí Ducha. Když opět stála, ptal jsem se jí: „Vidíte?“ „Ne,“ odpovídala a mizela v zástupu, stejně slepá jako dřív. Představte si moji reakci, když jsem ji po šesti dnech viděl stát v řadě i po sedmé, poslední noc evangelizace. Řekl jsem si, že na ni vložím ruce alespoň ze soucitu s její nepolevující vírou. Když jsem se za ni pomodlil, zase upadla pod mocí Ducha. Jen co jí pomohli na nohy, znovu jsem se zeptal: „Vidíte?“ Jaká byla moje radost, když se ke mě tato sedmdesátiletá žena víry obrátila se zářícíma očima a řekla: „Vidím úplně zřetelně. Haleluja!“ Byl jsem zmaten. „Pane,“ ptal jsem se při zpátečním letu, „proč se šestkrát neobjevil žádný zjevný výsledek, a potom byla z ničeho nic uzdravena?“ Odpověď jsem dostal až při mém dalším čtyřicetidenním postu. „Pamatuješ se na onu ženu na Haiti, která byla uzdravena ze slepoty po sedmi nocích, kdy ses za ni modlil?“ zeptal se Pán. „Ano,“ odpověděl jsem. „Její slepotu udržovaly démonické síly podobné chobotnicí. Každou noc, kdy ses modlil, odpadlo jedno rameno této chobotnice. Ale teprve když bylo odstraněno poslední chapadlo, mohla nabýt zraku. Někdy vypadají modlitby za uzdravení právě takhle, ty máš být věrný v modlitbě a já uzdravím podle svého slova.“

Od chvíle, kdy jsem v Bibli četl o postu, začal jsem ho praktikovat ve vlastním životě a prožívám jeho ovoce, zvláště v oblasti vysvobození. Nyní se již pravidelně mnoho let postím dvakrát ročně čtyřicet dní, v lednu a v srpnu, a dvakrát jednadvacet dní. Takový režim není pochopitelně pro každého; jsem si však jistý, že mě k tomu Pán takhle povolal. Není to vždy lehké. Jednou v Texasu jsem se postil devatenáctý den čtyřicetidenního postu, když mou pozornost upoutal sáček bramborových lupínek v kredenci. Jako by říkaly: „Sněz nás, Maheshi. Nenechávej nás tady ležet jen tak, jsme slané a křupavé. Sněz nás!“ Nakonec mě dostaly, roztrhl jsem sáček a zhltl je do posledního lupínku. Potom jsem si sedl, olízl prsty, kál se a obnovil půst.

Dokončil jsem ho bez dalšího incidentu. Když se blíží čas postu, dává mi Pán často zvláštní modlitební úkol. Povolává mě na příklad k modlitbám za určitého člověka, církev nebo město. Čas od času mě vyzývá k přimlouvám a k duchovnímu boji za celé národy. Jednou mi řekl, abych použil modlitby a postu k bitvě proti rakovině. V následujících měsících jsem prožíval větší úspěchy při modlitbách za nemocné rakovinou než kdykoli dříve. Zvláště jeden muž mi zůstal v paměti. Jmenoval se Tony. Poprvé jsem ho potkal v roce 1988 při službě v Chicagu. Na pódium ho doslova přinesli čtyři muži. Jeho tělo bylo zdevastováno rakovinou lymfatických orgánů a kostní dřevě; vypadaly mu již všechny vlasy. Jeho pastor mi řekl, že mu lékaři dávají necelý měsíc života. Nebylo těžké tomu věřit. Modlil jsem se a vložil na něho ruce. Boží moc přišla a jako by ho srazila dozadu. Řekl, že cítil, jak do něho proudí síla, ale vypadal stále stejně. Za rok jsem se do Chicaga vrátil. Představili mě vysokému, zdravému muži; potřásl mi rukou tak silně, že mi málem utrhl paži. Byl to Tony - zcela uzdraven! Když jsem studoval téma uzdravování, vysvobozování, postu a modlitby, četl jsem, co dělal na zemi Ježíš. Usoudil jsem, že -je-li Ježíš opravdu „tentýž včera i dnes i navěky " (Žd 13:8), jak stojí v Písmu - potom jsou tyto skutky i dnes připraveny pro nás.

Zkušenost mi ukázala, že je to pravda. Moje služba tak vychází nejprve a především z Bible. Čím více navštěvuji neuvěřitelně rozdílné kultury našeho světa, tím více si uvědomuji, jak je poselství Bible univerzální. Jestliže kážeme skutečné evangelium Ježíše Krista, nikdy nemusíme při přechodu kulturních hranic svá slova měnit.

JAK MĚ BŮH UVEDL DO SLUŽBY

Vždycky se snažím ujistit, že lidé, kteří přicházejí na moje shromáždění, slyší jasné, jednoduché evangelium a mají příležitost odevzdat svůj život Kristu. Spočítali jsme, že v průběhu let přišlo skrze naši službu ke spasitelné známosti Ježíše Krista více než půl miliónu lidí. Většina služby je pro chudé, ačkoli jsem viděl odpovídat na evangelium lidi všech vrstev. Dokonce i nejmocnější vládní činitelé se pokorili a podřídili Kristu, když viděli uzdravení a zázraky, svědčící o jeho moci. Kdykoli je to možné, zveme nově obrácené, aby byli pokřtěni ve vodě.

Vzpomínám si, jak jsem měl jednou v Zaire tu čest připojit se k asi pětaticeti místním pastorům, když v řece křtili kolem tří tisíc nově obrácených. Byl to jeden z největších zážitků mého života. A zároveň jeden z nejhroznějších. Protože ta řeka byla na mezinárodní hranici, doprovázela nás rota vojáků. Z čista jasna začali pálit z automatických pušek do vody, jen několik stop od místa, kde jsme křtili. Vzhledl jsem, abych se podíval, proč střelíjí. Neviděl jsem nic kromě několika kmenů plujících po řece dolů. Vtom se mi rozbřesklo: nebyly to kmeny, ale *krokodýli!* Kdybych nestál po kolena v lepkavém bahně, rázem bych z řeky vyskočil. Díky Bohu, nikdo nebyl zraněn - ani střelbou, ani krokodýly.

Během evangelizací večer obvykle kážu pod širým nebem a ve dne systematicky vyučuji z Písma základy víry a křesťanského života. Na všech setkáních se modlím za uzdravení a vysvobození a prosím Pána, aby potvrdil pravdivost svého slova mocnými činy. Někdy oddělím pro modlitební službu celé dny. Jednou jsem v Kinshase v Zaire vložil ruce na více než patnáct tisíc lidí za jediný den. Co nejtěsněji spolupracuji s pastory v dané oblasti, protože toužím po tom, aby bylo vidět trvalé ovoce mé služby v posílení místních sborů. Často také zakládáme nové sbory. Jeden vedoucí denominace mi kdysi řekl: „Maheshi, když jsi přišel v roce 1985 do Kinshasy poprvé, měli jsme čtyři sbory. Díky nově obráceným z tvých evangelizací a tvému vyučování pro naše vedoucí máme nyní jen v samotné Kinshase více než sto sborů." Všechny výdaje spojené s evangelizacemi pravidelně hradí naše misijní organizace. Přesto na veřejných shromážděních vyzývám ke sbírkám, protože tak se každý člověk může podílet na práci pro Boží království. Tyto peníze užíváme na pokrytí nákladů, spojených se samotnou službou nebo s dalším šířením evangelia v příslušné oblasti.

Jednou v Africe mi Pán dal vnitřní vidění dvou mužů a řekl mi, že kradli ze sbírek. „Chci, abys tyto muže varoval", pověřil mě. „Nebudou-li se kát, do rána je navštíví anděl smrti." Není to slovo, které bych říkal často, ale poslechl jsem. Během několika minut přišli dopředu dva muži a přiznali, že si ze sbírek opravdu vzali peníze pro vlastní potřebu. Bylo tam tehdy více než sto tisíc lidí; šli domů přesvědčení, že Bůh skutečně zná srdce a činy jednoho každého z nás! Klíčovým prvkem mé služby, zvláště ve třetím světě, jsou projevy nadpřirozené Boží moci. Pravidelně vedu v modlitbě lidi ke křtu v Duchu svatém a viděl jsem, jak se Pán tímto způsobem dotkl najednou třiceti tisíc lidí. Někdy vidíme něco, co nazývám „bouře Ducha". Při lesním požáru je takové horko, že naráz vzplanou celé skupiny stromů. Podobně může být na shromáždění tak intenzivní pomazání Ducha, že jsou v jediném okamžiku Boží mocí a přítomností zaplaveny celé zástupy. Vypadá to, jako by k nim Duch přicházel v mocných vlnách. Když se to stane, nezáleží na tom, o čem kážu nebo jak shromáždění vedu. Řízení se ujme Pán. Viděl jsem celé skupiny lidí na vozících a nosítkách, jak pod náhlým dotekem moci Ducha vstávají a tančí radostí.

PEVNOSTI SATANA JSOU ZNIČENY

Při práci v Africe jsem zjistil, že mnohé oblasti jsou ovládány magií a čarodějnictvím. Masy Afričanů žijí ve smrtelné hrůze před místními šamany. Nikoli bezdůvodně: šamani vládou děsivou duchovní mocí a způsobují lidem nemoci, pohromy a smrt. Často vyučují pastory ve zvláštních seminářích o autoritě a moci, kterou máme v Ježíšově jménu nad skutky temnosti.

Na našich shromážděních nejsou konfrontace s kouzelníky a čaroději vzácné. Jednou v Zaire v provincii Kananga — známém centru magie a čarodějnictví - nás potkala velice zajímavá příhoda. Odehrála se ve městě Mbujimai. Modlil jsem se za uzdravení a na modlitbu čekalo několik set lidí. Jedním z nich byl hlavní kouzelník města, ale to jsem tehdy nevěděl. Zjednali si ho šamani z celého kraje, aby šel na shromáždění a prokrel mě. Procházel jsem zástupem a modlil se za jednotlivé lidi. Blížil jsem se k onomu kouzelníkovi, ale nevěděl jsem, kdo to je. Nakonec jsem se dostal až k němu a natáhl jsem se, abych na něho vložil ruce. Náhle jsem uslyšel zvláštní hluk. Přicházel od něho a znělo to, jakoby řvalo několik zvířat naráz. Podíval jsem se vzhůru na jeho obličej. Byl to velmi vysoký muž. Oči měl v sloup, takže jsem viděl pouze bělma. V tu chvíli jsem rozeznal jediné — ten muž má problém. Nevěděl jsem, co říci, a tak jsem pronesl: „Požehnej mu, Pane.“ Sotva jsem to vyslovil, jako by jeho tělo dostalo ránu dva tisíce voltů. Prolétl vzduchem jako hadrová panenka a s žuchnutím přistál asi tři metry daleko. Náraz se mi zdál dost *tvrdý*. „Jemně, Pane“ pomyslel jsem si. Přistoupil jsem k němu, abych se podíval, jak mu je. Snažil se vstát, ale nešlo to. Kroutil se, svíjel a zápasil — marně. Jako by na něm seděl neviditelný anděl. Pokračoval jsem v modlitbách za ostatní. O něco později jsem se vrátil, abych vypil sklenici vody, a našel jsem onoho muže stát s pastory. Teprve tehdy jsem se dozvěděl, kým doopravdy je a co se mu stalo. Řekl pastorům, že nebyl schopen vstát ze země, dokud neuznal Ježíše Krista jako Pána. Když mě uviděl, vykulil oči jako podšálky a začal se chvět. Ukázal na mě a řekl: „Nad tímhle mužem je největší duch, jakého jsem kdy viděl.“ Byl to člověk, který za svůj život viděl již nemálo duchů, ale nikdy nic podobného Duchu našeho Boha!

Na konci evangelizací v provincii Kananga jsem lidem řekl, že se již nemusí bát moci čarodějů, protože ve jménu Ježíš je pro ně připravena mnohem větší moc. Vedl jsem je v modlitbě, v níž jsme se zřekli magie a čarodějnictví a strhli satanské pevnosti v kraji. Následujícího jitra přišel ke mně do hotelu posel. „Stalo se něco pozoruhodného“, pověděl mi. „Kultovní strom shořel až k zemi. Musíte se jít hned podívat.“ Právě jsem se připravoval k odjezdu na letiště a věděl jsem, že ve Střední Africe nelze u leteckého spojení riskovat, řekl jsem tedy: „Je mi to moc líto, ale prostě nemám čas.“

Napřesrok jsem se do Zaire vrátil a zjistil, že příběh o kultovním stromu se stal místní legendou. O tři léta později jsem konečně na vlastní oči uviděl, co Bůh učinil. Při poslední evangelizaci v Kananze, zatímco jsem vedl modlitby proti silám zla, shromáždila se asi deset kilometrů od nás skupina šamanů. Rostl tam obrovský strom, po celém kraji známý jako kultovní. Svolávali kletby na naše shromáždění a různé jednotlivce. Podle slov jednoho z nich, který později přišel ke Kristu, jednali dokonce o tom, čí maso snědí. Náhle, zatímco mluvili a my se modlili, uviděli na nebi záblesk ohně. Zdálo se, že přichází směrem od nás. Proletěl noční oblohou a zasáhl kultovní strom. Sežehl větve a listy, takže zbyl jen zuhelnatělý kmen.

Onen strom stojí poblíž Kanangy dodnes. Kdysi byl vysoký víc než třicet stop. Nyní vypadá jako zbytek obrovské zápalky, ohořelé shora dolů. Kmen se nerozštěpil, což by se pravděpodobně stalo, kdyby ho zasáhl blesk. Část kmene od země je netknutá, a to by nebylo možné v případě, že by někdo založil oheň na zemi. Mluvil jsem s několika lidmi z vesnice, kteří viděli, jak přichází oheň z nebe a stravuje strom shora dolů. Dosvědčili rovněž, že tři z šamanů na následky ohně později zemřeli.

Pohled na ten kultovní strom na mě silně zapůsobil. Když jsem se k němu blížil, abych se dotkl jeho kůry, vzpomněl jsem si na Elišovu otázku: „Kde je Hospodin, Bůh Eliášův?“ (2. Kr 2,14). *Je tady, mezi námi, pomyslel jsem si. Je s námi v moci a síle. Je tady svým Duchem, aby oslavil svého Syna Ježíše tím, že skrze své služebníky dnes činí stejné skutky, jako činil skrze Ježíše - dokonce křísí z mrtvých.*

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ **VZKRÍŠENÍ KATSHINYIE**

„Pán mi ukazuje, Že je tu muž, jehož syn dnes ráno zemřel. Přijdeš-li dopředu, budu se za tebe modlit. Bůh chce pro tebe učinit zázrak.“

DO AFRIKY JSEM SE ZNOVU PODÍVAL až v roce 1984. Bylo to poprvé od chvíle, kdy jsem před mnoha lety přijel jako student do Spojených států. Kdesi hluboko v nitru jsem vždy předpokládal, že jednoho dne mě Pán opět přivede do země, kde jsem se narodil. Nikdy jsem však o to neusiloval, nikdy jsem k tomu

Pána nenutil. Jednoduše jsem očekával, až přijde pravý čas a Bůh mi to ukáže. Na první cestě jsem doprovázel svého přítele a kolegu, významného učitele Písma Dereka Prince. Sloužili jsme spolu po celé Zambii. Právě tam mě jednou pozdě v noci zavolali do vesnice v buši, kde zemřel malý chlapec na mozkovou malárii. Modlil jsem se, aby ožil, ale nic se nestalo. Stál jsem pak před chýší, ovíval mě africký vítr a náhle jsem uslyšel hlas Ducha svatého: „Protože jsi byl věrný, spatříš veliké věci.“

ZVLÁŠTNÍ POZVÁNÍ

Nyní, v roce 1985, jsem se tam vracel. Zase jsem cestoval s Derekem a zase jsme jeli především do Zambie. Já však na základě pozvání, které přinesla pošta loni v lednu, směřoval i do Zaire. Přišlo na zažloutlém papíře, natukané na starém psacím stroji, jemuž scházelo nejedno písmeno. Pisatel se představil jako pastor ze Zaire, za něhož jsem se modlil na shromáždění o Svátcích stánků v Jeruzalémě. V dopise stálo: „Byl se mnou ještě jeden bratr ze Zaire, který trpěl mnoho let velkými obtížemi se zády. Modlil ses za něho, on padl na podlahu pod mocí Ducha svatého, a když se znovu postavil, byl zcela zdrav. Sláva Bohu! Pán nám ukázal, že tvůj příjezd do Zaire náš národ navždy změní.“ Podepsán pastor M'Poy Mwambi. Váhal jsem. Navždy změnit jejich národ? Kdo tito lidé jsou? Z Jeruzaléma jsem si je nepamatoval — bylo tam vždy tolik lidí, kteří přicházeli pro uzdravení. Vzhled pozvání ve mně vzbuzoval údiv nad tím, jak budou s to uspořádat shromáždění, když nemají ani psací stroj se všemi písmeny! Přesto jsem na jejich prosbu neustále myslel. Bojoval jsem s ní. Měl bych přes půl světa k lidem, o nichž nic nevím? Očekával jsem na Boží odpověď. Hovořil jsem o tom s Jimem Croftem a on se zeptal: „Kolik to bude stát?“ To bylo ono! Samotná letenka bude jistě stát mnohem víc, než si náš skrovný rozpočet může dovolit. Požádám sekretářku, aby zjistila ceny. Potom jim napíšu a řeknu, že je to pro mě v současné době finančně nemožné, ale že zvažím jejich prosbu později. Když jsem dostal zprávu o cenách, nevěřil jsem vlastním očím. Celý úsek cesty navíc - ze Zambie, kde budu s Derekem, do Zaire a zpět - bude stát celkem dvacet sedm dolarů ! Dosud jsem nikam neletěl, a ani později ne, za sedmadvacet dolarů. Odjezd na dvouměsíční cestu jsme naplánovali na konec května. Hned na začátku se však objevila komplikace. Vážná.

DRUHÝ SYN, DRUHÁ ZKOUŠKA

V únoru jsme zjistili, že je Bonnie těhotná a v září by měla porodit naše čtvrté dítě. Dcery Anna a Serah se narodily naprosto v pořádku v průběhu čtyř let po Benovi. Po utrpení s Benem jsme si představovali, že všechny starosti o zdravé děti jsou již za námi. Mýlili jsme se. Brzy po zjištění těhotenství začala Bonnie krvácet. Lékaři řekli, že jde o vážný případ čehosi, co nazývali „placenta previa centralis“. Placenta je prý pod velkým tlakem a těhotenství je ohroženo; malá naděje, že se dítě narodí živé, bude záviset na tom, zda Bonnie dodrží během celého těhotenství naprostý klid na lůžku. Šla si tedy lehnout a ze mě se stala maminka. Modlil jsem se již za tisíce lidí a myslím, že vím, co znamená modlit se vroucně. Mohu vás však ujistit, že jsem se nikdy za nikoho nemodlil tak vroucně jako za Bonni. Přiznávám, že mé motivy byly poněkud sobecké. Dokud nebude natolik silná, aby vstala, musel jsem se starat o naše tři malé děti úplně sám! Díky Bohu za pomoc naší „adoptované babičky“ Lois Hanksové, sestry z našeho sboru, již jsme říkali „Yoo-Hoo“.

Začátkem dubna vypadala situace hrozně. Bonniin porodník nás informoval, že je pouze 25% naděje, že Bonnie bude nosit dítě dostatečně dlouho. Dokonce ani potom nelze říci, jaké komplikace mohou nastat. Kvůli nebezpečí krvácení se lékař zajímal především o Bonni. I mírné zhoršení mohlo snadno vést k situaci, kdy nebude schopen nahradit ztrátu krve tak rychle, aby jí zachránil život. Přesto respektoval naše rozhodnutí udělat maximum pro záchranu dítěte.

Denně jsme toto rozhodnutí obnovovali. Bonnie se zmocňovaly periodické vlny stahů předčasného porodu. Během jedné z nich se polovina poškozené placenty odtrhla a vyšla ven. Zaťali jsme zuby a modlili se. Občas jsme si řekli, že by neškodila chvilka zábavy: lehl jsem si k Bonnie do postele, poslouchali jsme kazety Billa Cosby a smáli se. Dvacátého sedmého dubna začala Bonnie rodit doopravdy. Těhotenství trvalo stěží dvacet čtyři týdny. Okamžitě ji odvezli do nemocnice a dali jí léky na zastavení stahů, zároveň ji ale připravili i na předčasný porod. Ten se nakonec zázračně zastavil. Podívali jsme se na našeho lékaře a on se podíval na nás; mohli jsme dělat jediné - vydržet. Následující týden žádný z nás mnoho nespal. Cítili jsme, že se blížíme k poslednímu milníku maratónského běhu o život našeho dítěte. Bonni začínal pětadvacátý týden a každý den znamenal pro dítě větší naději. Pátého května se narodil Aaron Chavda. Vážil necelých sedm set gramů. Vzpomínám si, jak jsem se díval do inkubátoru a užasle si říkal: „To je můj syn.“ Byla to ta nejdrobnější lidská bytost, jakou jsem kdy viděl. Když s ním spěchali na intenzivní péči novorozenecké jednotky, vydal první zvuky - tři tichá „mňouknutí“ jako novorozené koťátko. Naš porodník, jehož dlouhotrvající starost spěla nyní ke konci, neboť ji přebíral nový tým odborníků, se na nás podíval a řekl: „Dosud jsem neviděl nikoho blíž Bohu.“ Následující dny ukázaly, že Aaron trpí řadou vážných komplikací. V

míšním moku měl krev, což lékaři považovali za známku mozkového krvácení a možného poškození mozku. Střeva byla úplně zablokovaná, neboť jejich část již před časem odumřela. Následkem toho došlo k toxickému zánětu pobříšnice. Vynořilo se podezření, že má cystickou fibrózu nebo podobné vrozené onemocnění. Nevěřicně jsme na sebe s Bonnie zírali. Znovu! Před očima vyvstala záplava vzpomínek na Benovo utrpení. Ačkoli jsme tuto bolest již prožili, nová situace přinesla svůj vlastní strach. S *Aaronem* jsme procházeli cestou bolesti poprvé. A kam nás zavede, věděl pouze Boží Syn.

BOLESTNÉ ROZHODNUTÍ

Následující týden jsem měl odjet do Afriky. Rozhodování, co dělat, mě trápilo. Cesta byla naplánována tak komplexně, že změna byla vyloučená. Cítil jsem, že mě Pán jasně volá k službě a nechtěl jsem ji odmítnout. Nechtěl jsem zklamat lidi, kteří na mě čekali. Ale nechtěl jsem ani nechat Bonnie samotnou. Bylo jasné, že pokud Pán mocně nezasáhne, zbývá Aaronovi jen pár dnů života. Odjedu-li, Bonnie ho bude muset pohřbit sama.

Nakonec jsme se rozhodli, že do Afriky pojedou. Nikdy jsem nedělal obtížnější rozhodnutí. A nikdy bych ho *nemohl* udělat bez Bonnie. „Tvá práce je jít tam, kam tě Pán posílá," řekla mi. „Po tom, co jsme prožili s Benem, vím, že nezáleží na tom, zda tady jsi nebo nejsi ty, ale zda je tady Pán. A já vím, že tady je. Bude-li Aaron žít, bude to proto, že Bůh zasáhne, ne proto, že ty budeš doma."

Před odjezdem jsem strávil několik minut s Aaronem o samotě. Pomazal jsem ho olejem a modlil se nad ním. Potom jsem řekl: „Aarone, nevím, jestli tě ještě uvidím. Chci, abys věděl, že tvůj tatínek tě miluje. Ale Ježíš tě miluje ještě víc než já. Pokud tě už tady na zemi neuvídím, vím, že tě uvidím v nebi." Poté jsem odjel na letiště.

Služba v Africe byla od první chvíle mocná, viděli jsme uzdravení, vysvobození, obrácení. Přesto jsem stále myslel na Bonnie a na Aarona. Jednou se mi podařilo Bonnie ze Zambie zatelefonovat. Nesmírně mě potěšilo, že Aaron dosud žije. Nazítří jsem nastoupil do letadla směr Zaire.

Takový týden jako v Kinshase jsem dosud nezažil. Město naplnila přítomnost Ducha svatého. Na evangelizaci přišla rodina prezidenta republiky. Nejvyšší generál i velitel civilní služby se obrátili a byli naplněni Duchem svatým. Uzdravení hledalo tolik lidí, že jeden den jsem od devíti ráno do šesti večer nedělal nic jiného, než stál a vzkládal ruce. Během toho jediného dne jsme se modlili za více než patnáct tisíc lidí. Další den jsem měl před večerním shromážděním hodinovou přestávku a nechal jsem v hotelu přísné instrukce, aby mě za žádných okolností nerušili, neboť jsem si chtěl na pár minut odpočinout a nabrat dech. Sotva jsem si lehl, ozvalo se zaklepaní na dveře. Muž z hotelového personálu se velice omlouval, ale v hale je prý skupina mužů, kteří trvají na tom, že mě musí vidět. Unaveně jsem se vlekl do haly. Našel jsem tam pětadvacet členů parlamentu; klečeli a prosili, zda bych na ně mohl vložit ruce a požehnat jim. Nej památnější okamžik cesty nastal ve středu ráno, kdy jsem kázal zástupu třiceti tisíc lidí na náměstí Kasavubu. Domluvil jsem a odstoupil od mikrofonu, když mi Duch svatý řekl: „*Je tady muž, jehož syn dnes ráno zemřel. Pozvi ho dopředu a modli se za něho. Chci pro něho učinit zázrak.*"

Bodlo mě u srdce. Pomyslel jsem na svého Aarona, který ležel na jednotce intenzivní péče v Americe. Vždyť muž, jehož syn toho rána zemřel, jsem mohl být já *sám*. Poslechl jsem. Přistoupil jsem k mikrofonu a řekl, co mi Pán uložil. Téměř okamžitě se ze zadní části zástupu rozběhl muž, mával rukou a křičel: „To být já! To být já!" Položil jsem mu ruce na ramena a modlil se za jeho syna. Potom jsem viděl, jak utíká z náměstí pryč.

PŘÍBĚH KATSHINYIE

Mulamba Maniakai žil se svou ženou a synem v ulici Lumbi v části Kinshasy zvané Mikondo. Na rozdíl od většiny sousedů a příbuzných byli křesťané. Jakmile Mulamba slyšel, že v centru Kinshasy budou shromáždění, na nichž bude nějaký Američan kázat Boží slovo, domluvil si práci tak, aby mohl přijít. Tehdy jsem nevěděl, že byl jedním ze dvou tisíc lidí, kteří navštívili naše první setkání v pondělí ráno.

Poté, co se ten den vrátil domů, vyděsil se, neboť jeho šestiletý synek Katshinyi těžce onemocněl. Později nám Mulamba vyprávěl: „Přišel jsem ze shromáždění domů a našel jsem svého synka ochrnutého. Nemohl jít, nemohl stát, nemohl sedět. Když jsem se ho dotkl, byla jeho kůže horká. Manželka zavolala mého staršího bratra Kuambu. Rozzlobil se na mě: „Tvé dítě je nemocné. Jak můžeš dávat tomu svému Bohu přednost před dítětem?" V úterý jsme s bratrem vzali chlapce na ošetrovnu společnosti, kde jsem pracoval. Udělali testy. Řekli nám, že má mozkovou malárii. To bylo zlé. Máme prý jít příštího dne na kliniku v Mikondo a dostaneme tam léky. Ve středu jsme museli vstávat velice brzy, abychom se na kliniku dostali. Měl jsem velký strach. Bylo to už víc než dvacet čtyři hodin a můj syn nemluvil. Nehýbal se. Když jsme se blížili ke klinice, chlapec se náhle vzepjal do oblouku a trhl hlavou dozadu. Potom úplně ochabl. Nedýchal. Srdce mu

nebylo. Zemřel mi v náruči. Byly asi čtyři hodiny ráno. Lékař na klinice dal mému synovi injekci, aby ho oživil. Nic se nestalo. Píchal ho do paží a prsou. Synek nereagoval. Zažehl plamen a přidržel ho u jeho nohou. Nic. Nakonec mi řekl: „Váš syn je mrtvý. Nemohu pro něj nic udělat. Musíte ho vzít do nemocnice Mama Yemo v Kinshase a dostanete potvrzení o úmrtí, abyste ho mohl pohřbít. V nemocnici se na synka podívali a řekli: „Je mrtvý.“ „Nemůžete nic dělat?“ zeptal jsem se. Odpověděli: „Musíte jít a koupit si povolení k pohřbu.“ Neměl jsem peníze. Nechal jsem tedy synovo tělo a bratra v nemocnici. Šel jsem se podívat ke společnosti, kde jsem pracoval, zda bych si tam nemohl půjčit. Když jsem vešel na ulici, modlil jsem se: „Jsi veliký Bůh. Jestli ti Kat-shinyiova smrt přinese slávu, nech ho umřít. Ale pokud ne, nech ho znovu žít. Tolika lidem jsem řekl, že jsi Dobrý pastýř. Jak mi uvěří, když můj vlastní syn umře?“

Vzpomněl jsem si na jeden příběh v Bibli. Umřela tam žena jménem Dorkas. Petr, Boží služebník, právě přijel do jejího města. Modlil se za ni a ona ožila. Potom ke mně Pán promluvil. Řekl mi: „Proč pláčeš? Můj služebník je tady ve městě. Jdi k němu.“

Šel jsem na náměstí Kasavubu, kde jsem předtím slyšel Maheshe kázat. Když jsem tam dorazil, odcházel od mikrofonu. Byl jsem smutný, protože jsem myslel, že s modlitbami už skončil. Potom se k mikrofonu vrátil. Řekl: „Pán mi ukázal, že je tu muž, jehož syn dnes ráno zemřel. Pojď dopředu a Pán učiní zázrak.“ Rozběhl jsem se dopředu. Mahesh se za mě modlil. Cítil jsem velikou radost. Cítil jsem ve svém nitru víru. Věděl jsem, že Pán odpoví. Hned jsem běžel zpátky do nemocnice.“

Když byl Mulamba pryč, zůstal jeho starší bratr Kuamba v nemocnici s Katshinyiovým tělem. Popisuje, co se tam dalo: „Nechali nás samotné. Plakali jsme. Shromáždilo se kolem nás mnoho lidí a plakali jsme. Sestry nám řekly, ať jdeme domů, protože dítě již zemřelo. Bylo poledne. Seděl jsem tam a držel tělíčko-bratrova synka v náruči. Náhle jsem ucítil, že se hýbe. Potom kýchl. Posadil se a chtěl něco k jídlu. Začal se ptát: „Kde je můj tatínek? Kde je můj tatínek?“ V té chvíli se jeho otec vrátil. Když našel dítě, jak volá: Kde je můj tatínek?, měl velikou radost. Vyprávěl nám, jak šel na shromáždění a slyšel toho muže říkat, aby šel dopředu. Všichni lidé v nemocnici včetně sester byli ohromeni. Můj bratr hlasitě chválil Boha. Mnoho lidí si myslelo, že se zbláznil, protože křičel. Volal: „Bůh je dobrý. Je pravdivý. Moje slzy se proměnily v radost. Nazítří jsme šli na shromáždění. Chtěli jsme na vlastní oči vidět muže, který mluvil o tomhle zázraku. Viděli jsme, jak slepí zase vidí. Viděli jsme, jak chromí odkládají berle. Když jsme to uviděli, řekli jsme, že Bůh je dobrý. Celá naše rodina se pokořila a uvěřili jsme v Pána Ježíše Krista.“

„SPATŘÍŠ VELIKÉ VĚCI“

O pár týdnů později jsem se vrátil do Fort Lauderdale. Moje první otázka na letišti zněla: „Jak je Aaronovi?“ Představte si mou radost, když jsem slyšel, že dosud žije! Přežil operaci. Byl to boj, ale celé týdny lpěl na životě a denně rostl do zdraví a síly. Dnes, když píšu tato slova, je Aaron chytrý, čilý pětiletý chlapec. Bůh ho zcela uzdravil.

Od oné první návštěvy v roce 1985 jsem byl v Kinshase několikrát. Hodně času jsme strávili s Mulambou a jeho bratrem. Mluvili jsme s tamními pastory a rovněž s lékaři a sestrami na klinice Mikondo a v nemocnici Mama Yemo. Potvrdili příběh Katshinyiovy nemoci, smrti a návratu do života. Byli jsme též u Kat-shinyie a jeho rodiny. Dosud bydlí v ulici Lumbi 26 ve čtvrti Mikondo v Kinshase. Mulambův bratr Kuamba a všichni členové jeho rodiny stále věrně následují Pána Ježíše. Dodnes vyprávějí přátelům, spolupracovníkům a sousedům o velikých věcech, které jim Pán učinil. Mulamba a Kuamba začali studovat Bibli, vedou modlitební skupinu a pěvecký sbor sedmdesáti pěti dětí.

Katshinyi je naprosto normální chlapec. Podrobnosti onoho neobyčejného dne roku 1985 si pamatuje jen mlhavě. Dodnes má na nohou jizvy v místech, kde ho lékaři na klinice Mikondo spálili, aby se ubezpečili, že je opravdu mrtev.

V neděli, poslední den naší cesty v roce 1985, přišel Mulamba dopředu, aby poprvé veřejně vyprávěl o veliké věci, kterou Bůh učinil pro jeho syna. Hlavou mi táhly milióny myšlenek. Myslel „jsem na stovky lidí, kterých se v uplynulém týdnu dotkla uzdravující Boží moc. Myslel jsem na tisíce, kteří odevzdali svůj život Ježíši Kristu. Myslel jsem na zázraky Boží lásky, které jsem viděl - nejen tento týden, ale v průběhu let. A zvláště jsem myslel na tu loňskou osamělou noc, kdy jsem stál před chýší v buši severozápadní Zambie po neúspěšné modlitbě za vzkříšení dítěte, protože jsi byl věrný,“ řekl mi Pán, „spatříš veliké věci.“ Onomu dítěti bylo pět let, když zemřelo. Nyní, o rok později, jsem po modlitbě viděl šestileté dítě se stejnou nemocí vstát z mrtvých. V téže době jsem prožil, jak byl skrze Boží lásku, která činí neuvěřitelné zázraky, zachráněn život mého vlastního synka. Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych byl věrný, a Bůh dodržel své slovo. Spatřil jsem veliké věci, přesahující mé nejodvážnější představy. Opravdu, pomyslel jsem si, ať Pán učiní cokoli, už mě to nepřekvapí.

KAPITOLA PATNÁCTÁ OSVOBODĚNÍ NÁRODY

„PROSÍM, PANE. Prosím. Pomodlíte se za mé děvčátko?“

Právě skončilo shromáždění s uzdravováním v provincii Sachibandu v severozápadní Zambii. Strávil jsem tam několik dní a sloužil nejubožejším, nejpouštěnějším lidem, jaké jsem kdy viděl. Mnozí z nich vlastnili pouze kousek látky kolem beder. Většina z nich neměla boty. Z okolních vesnic se jich shromáždily tisíce a zoufale toužily po Božím slovu a po doteku jeho moci. Bůh jejich víru odměnil. Vzkládal jsem na ně ruce a modlil se za ně a oni padali na zem, přemoženi zjevnou přítomností a mocí Ducha svatého. Jeden muž, jehož kotníky byly od narození groteskně stočeny a znetvořeny, byl okamžitě uzdraven. Došlo k mnoha dalším zázračným uzdravením; bylo jich víc, než jsme mohli spočítat.

Otočil jsem se, abych se podíval na ženu, která na mě volala. Řekla: „Pane, viděla jsem, jak jsou ti lidé uzdravováni. Pomodlil byste se za moji holčičku?“ „Samozřejmě,“ odpověděl jsem. „Kde je?“ Žena zvedla lem svých šatů. Tam, schováno pod matčinou sukni, stálo malé děvčátko. Byly mu asi tři roky. Klekl jsem si, abych je vzal za ruku. Když jsem k sobě dívku přilákal, uviděl jsem po celém jejím těle ošklivé červené vředy. Zjevně trpěla nějakou strašnou kožní nemocí. Zamrazilo mě, jen jsem se na ni podíval. Mohl jsem si jen představovat bolesti, které ji určitě sužují. Potom sklouzl její matce s ramen šál a všiml jsem si jejích zad. I její kůže byla pokryta vředy. Vypadalo to jako malomocenství. Modlil jsem se za obě s rukama na jejich ramenou. Matka ke mně vzhledla se slzami v očích a řekla: „Děkuji vám, pane. Kazatelé k nám přicházeli už dřív, ale vy jste první, kdo se k nám sklonil a dotkl se nás. Děkuji vám, že jste přišel až z Ameriky, abyste se za nás ubohé modlil.“ I moje oči se zalily slzami. Pomyslel jsem

si: Boží srdce určitě s těmito lidmi cítí. Pán Ježíš nepochybně mluvil právě o takových lidech, když říkal: „Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mě pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatočům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy“ (Lk 4,18-19). Když jsem odcházel, cítil jsem, že mi Pán připomíná příběh Eliáše v jeskyni na Chorébu (1. Kr 19). Eliáš se setkal se silným odporem, neboť poslouchal Boží přikázání, a uprchl do jeskyně, kde se schovával před nepřáteli. „Co tady děláš, Eliáši?“ zeptal se ho Pán. Eliáš vyprávěl svoji strastiplnou historii a snažil se vysvětlit, proč se schovává v jeskyni. Pán zopakoval svou otázku a Eliáš odpověděl stejně. Potom se Bůh přestal ptát a začal přikazovat: „Vrať se svou cestou...“ Poslal Eliáše, aby se modlil za ty, kdo byli posláni izraelský národ vysvobodit.

Nyní mluvil Pán ke mně: „Máš soucit s těmito lidmi?“ „Ano, Pane,“ odpověděl jsem. „Tak, jak vidíš tyto lidi, já vidím národy. Mám s nimi soucit. Jsou zraněné. Jako tato žena hladovějí po všem, co ode mě mohou dostat. Chci k nim poslat svou církev, aby se jich dotýkala, aby se za ně modlila, aby je sytila, aby je uzdravila. Ale moje církev se schovává, jako by byla v jeskyni, odvrací svou tvář od chudých a potřebných, zatvrzuje své srdce proti národům. Pomazání je zde, ale oni ho nevidí. Chci použít svou církev, aby osvobodila národy.“ Kolikrát jsem již od té doby viděl toto Boží zaslíbení potvrzené! Když přinášíme Boží slovo chudým země, přichází v moci Duch svatý. Opravdu, Boží srdce bije pro tyto lidi.

JÁ - MISIONÁŘEM V AMERICE?

Bůh mě povolal nejen k tomu, abych nesl jeho Slovo a uzdravení chudým v zemích třetího světa. Stejně jako jsem viděl mnoho uzdravených v Africe, spatřil jsem mocné projevy Ducha ve Spojených státech. Když jsem ku příkladu sloužil v roce 1988 na Světové misijní konferenci Christian Broadcasting Network (CBN) University ve Virginia Beach ve státě Virginia, požádali mě, abych vystupoval v televizním programu CBN „Straight Talk“. Během vysílání jsem dostal slovo poznání, že Bůh uzdravuje „paní v červeném oblečení“, která trpí krutými bolestmi v kolenou. Později do CBN zavolala žena z Colorado Springs a řekla, že měla na sobě červený svetr a byla uzdravena z artritidy. Plakala do telefonu a vysvětlovala, že se kvůli zhoršující nemoci již nemohla starat o své děti. Cítila, jak jí kolena prochází teplo, a potom ji bolest opustila. Nakonec jsme dostali téměř dvacet odpovědí od žen v červeném oblečení; všechny říkaly, že během vysílání prožily uzdravení. Volal rovněž nějaký muž a oznamoval, že byl v tu dobu uzdraven z artritidy. Kvůli intenzívním bolestem v kolenou byl upoután na lůžko. Řekl, že ve chvíli, kdy pocítil uzdravující Boží dotek, vstal a běhal nahoru a dolů po schodech před domem.

Nikdy nezapomenu na sjezd v roce 1986 v Richmondu ve Virginii. Sponzorovali ho lidé z New Generations Campus Ministries a přijelo tam více než šedesát černošských universit Ameriky. Když jsem vzkládal ruce na vedoucí sjezdu, skupina studentů zpívala na pódiu, vzdáleném asi šest metrů. Otočil jsem se,

abych se na ně podíval, a všichni spadli s pódia, přemoženi mocí Ducha. V tutéž chvíli zavál vítr Ducha svatého na ochrnutou ženu v pojízdném křesle. V sále nebyl sebemenší průvan, ale její vlasy vlály. Řekl jsem jí: „Dotýká se vás Duch svatý.“ „Nikdy jsem se takhle necítila,“ odpověděla. Potom z křesla vstala.

Bylo pro mě ctí vidět uzdravující Boží ruku pracovat ve Spojených státech, ale podstatě své služby Americe jsem víc porozuměl 7. března 1986 ve washingtonském hotelu. Právě se mi dostalo privilegia vést národní den modlitby a postu za Ameriku ve sněmovně representantů a vrátil jsem se do svého hotelového pokoje. Náhle jako by mi z očí spadly šupiny. Jako adoptovaný syn tohoto národa mám vůči Americe velký dluh vděčnosti, proto mě to, co mi tam Bůh řekl, překvapilo. „Povolávám tě, abys byl misionářem i v Americe.“ Já? pomyslel jsem si. Moje srdce bylo vždy především u chudých a zlomených lidí třetího světa! Co mohu nabídnout Americe?

Boží záměry se pomalu vyjasňovaly a Bůh odpovídal na otázky, které jsem kladl během čtrnácti let modliteb a postů. Za svých častých dlouhých postů jsem se cítil zvláště a osaměle. Věděl jsem však, že mě k nim Bůh volá. V onom hotelovém pokoji mi Pán řekl: „Učinil jsem pro tebe půst a modlitbu živou pravdou. Teď procházej tímto národem a předávej tento dar, vyučuj tisíce těch, které ti ukážu. Satan chce Ameriku zničit zevnitř a vybuďoval v ní mnoho pevností zla. (Přesto) je moje vůle, aby z Ameriky

vyšel mocný útok evangelia do všech národů... Satan plánuje tento národ oslabit a zničit. Úkolem věřících, ochotných zaplatit cenu modliteb a postů, bude, aby Amerika zůstala silná. Vždyť tento rod (zlý duch) nevyjde jinak než modlitbou a postem...”

Čtrnáct let jsem se modlil za Boží navštívení v Americe. V hotelovém pokoji v hlavním městě národa se vše objasnilo. Klíč k vítězství nad pevnostmi zla - sekulárním humanismem, potraty, komunismem, drogami, rozvody, pornografií, zneužíváním dětí a ateismem - přijde skrze duchovní boj. Na počátku byla Amerika založena jako země, kam lidé přicházeli, aby sloužili živému Bohu a radovali se ze všech jeho darů. Jenže v průběhu let naše bezpečnost a požehnání zdánlivě ustoupily soběstřednému usilování o svobodu bez disciplíny a odpovědnosti. Je snad divu, že takové úsilí široce otevřelo cestu sekulárnímu humanismu, potratům, komunismu, rozvodům, pornografii, zneužívání dětí a ateismu?

Nyní jsem věděl, že přišel čas pozvednout duchovní zbraně přimluvy a postu, dokud pevnosti nepadnou a do Ameriky nepřijde probuzení. Pochopil jsem, že mě Bůh pověřuje povoláváním dalších spolubojovníků.

Až pevnosti padnou, potom jedním z prvních příjemců vylití Ducha svatého v Americe bude černé společenství. Životní podmínky a historické zkušenosti našich černých bratří a sester z nich činí kandidáty číslo jedna, neboť Duch přijde na ty, kdo jsou pokorní, svatí a hladoví. Ať v Kinshase, Zaire, Mombase, Keni nebo Washingtonu ti, kteří jsou pyšní a myslí si, že jsou naplněni, od Boha nic nedostanou. Ale ke každému, kdo pokorně a poslušně odpovídá na Jeho Slovo, se Bůh sklání v lásce a milosrdenství. A když Duch svatý přijde, učiní lidem ty, kdo jím nebyli.

UZAVŘENÝKRUH

Cesta, která pro mě začala tehdy, když jsem jako chlapec chtěl lpět na hrdém dědictví svých předků *Rajputů*, místo abych přijal lásku a milosrdenství Ježíše jako svého Pána a Spasitele, se stala úžasnou poutí, lemovanou po celé délce „znameními“ veliké moci a soucitu Páně.

O velikonocích roku 1990 jsem vedl evangelizace v Chatsworthu/Durbanu v Jižní Africe. Tato indická čtvrt' je soustředěna kolem největšího Křišnova chrámu na jižní polokouli. Žije v ní jeden milión Indů. Právě zde, mezi chrámem a kulturním centrem *Ra-putů*, jsme postavili stan pro dvanáct tisíc lidí a zvěstovali Ježíše jak hinduistům, tak muslimům. Deset tisíc lidí přijalo Krista jako Pána a Spasitele. Stovky dalších byly uzdraveny z nevyléčitelných nemocí a vysvobozeny z moci zlých duchů.

Vzpomínám si, jak jsem stál před chrámem, slunce se odráželo od jeho zlatých kupolí a mně se vybavil jiný chrám, před nímž jsem stanul jako čtrnáctiletý chlapec se slovy: „Bože, vím, že tady někde jsi, prosím, ukaž se mi.“ A on to učinil. Mojí vizí je naplnit Ježíšovo přikázání a zvěstovat evangelium provázené divy a znameními po celé zemi. Když lidé vidí Boží zázraky, poznávají, že zvěst evangelia je pravdivá. Chci, aby všichni muži i ženy mohli poslechnout Ježíšova slova: „Jděte a zvěstujte, co jste viděli a slyšeli: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium“ (Lk 7,22). Od noci v Mombase, kdy Pán Ježíš položil ruku na mé rameno a řekl: „Můj bratříčku“, po vyslanectví lásky ve Státní škole, vzkříšení z mrtvých Katshinyie Manikaie a obrácení tisíců lidí z celého světa ke Kristu, jsem viděl, jak Ježíš činí nejrůznější znamení a zázraky. Stejně jako jsem prožil, že je nejvyšší pravda, jsem poznal, že je nejvyšší láska. Pochopil jsem, že jen láska může způsobit zázrak.

ZEMĚ NA PŘECHODU

Rozhovor s Maheshem Chavdou místo doslovu

Během Maheshovy časově náročné návštěvy v Praze nacházíme chvílku, abych mu položil pár otázek. Menší zavalitý muž snědého obličej se usmívá.

Bratře Maheshi, těšil ses do Československa?

Ano. Vždy, když jsem zde byl (jsem zde potřetí), znamenalo to pro mne požehnání. Pán na mne zapůsobil zvláště vírou lidí a jejich skutečným hladem po Kristu. Když jsem zde byl poprvé - bylo to v roce 1989 — viděli jsme veliké zázraky. Bylo to právě zde v této budově (modlitebna ECM v Praze, v Ječné ulici - pozn. red.). Vzpomínám si, jaká byla všude - i venku — spousta lidí, kteří se nemohli vejít dovnitř. Bylo to v době velikého tlaku a lidé hladověli po Bohu, po pravdě. Přijal jsem požehnání z integrity charakteru československých lidí. Chtěli najít pravdu a spravedlnost za každou cenu, byli za skutečnou svobodu ochotni zaplatit čímkoliv. Věřím, že to, co tito lidé hledali, existuje pouze v Ježíši Kristu. Přijal jsem požehnání také z odezvy lidí na evangelium, se kterou jsem se zde setkal loni. Při tom všem, co jsem zde prožil a co cítím, že svatý Duch koná pro tento národ, jsem se těšil, až k vám znovu přijedu. Věřím, že nás Bůh spojil pevnými pouty lásky, cítím se s vámi skutečně spojen jako člen vaší duchovní rodiny.

Jsou si jednotlivá tažení s kázáním evangelia podobná, nebo je pro tebe každé tažení nové?

Určité podobnosti zde jsou, ale Bůh vždy dělá skvělé nové věci. Ten hlad po Bohu, který vždy vidím - jako i včera večer, když stovky lidí povstávaly, aby přijaly Ježíše Krista jako Spasitele! Přestože se to stává často, je to pro mě pokaždé něco nového, protože se do Božího království narodí vždy nové duše. I když jde o vnější podobné věci, věřím, že teď žijeme v novém období - věřím, že Československo je zemí, která má Boží povolání. Když váš prezident stál před Kongresem Spojených států a pronášel svou řeč, ohlas kongresmanů byl nebývalý — mnoho časopisů podalo svědectví o tom, že členové kongresu plakali. Váš prezident reprezentoval váš lid. Cítím, že Československo je státem na špičce duchovního dění a že směr, kterým se ubírá, budou následovat mnohé národy. Československo bude příkladem. Jste v období přechodu, v období rozhodování. Je pro mě požehnáním, když vidím soudržnost mezi lidmi a hlad po svobodě. Modlím se za vás, abyste jako jednotlivci i jako celý národ zvolili správně. Mnohé národy sledují, zda bude váš ekonomický, sociální a vůbec mnohostranný přechod úspěšný. Stane se to, když uznáte a učiníte Ježíše Krista svým králem a svým vůdcem a budete ho následovat. On je ten, kdo bude váš národ zaopatřovat, On je Pán, který se postará, On je Pán, který uzdravuje. Celá země potřebuje mnohé uzdravení: v duši národa zůstaly hluboké rány — kvůli dlouhému útlaku, kterým jste prošli. Lidé potřebují odpustit a uvidět, jak se rány zahojí. Pouze Ježíš uzdravuje nejen jednotlivce, ale i města a národy.

Co od svých letošních evangelizací v Československu očekáváš?

Budeme hlásat Boží království a evangelium Ježíše Krista v Praze, v Ústí nad Labem a v Popradě. Jsem opětovně vděčný, že v této službě můžeme pokračovat a rozvíjet přátelství s lidmi v Československu. Těším se na tato shromáždění. Věřím, že je to pokračující proces v době, kdy Bůh na Československo volá: Toto je doba, kdy se musíte jasně rozhodnout - pro Ježíše Krista. Je to skutečně kritické období vašich dějin. Jestliže se jako národ obrátíte k Pánu, pak platí to, co je zapsáno ve 2. knize Paralipomenon 7,14:

A můj lid, který se nazývá mým jménem, se pokoří a bude se modlit a vyhledávat mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hřích'a uzdravím jejich zemi.

Uzdravení tedy přijde, jestliže se obrátíte k Bohu a k Pánu Ježíši Kristu.

Jak je, prosím, organizován Tvůj čas, tvůj všední den?

Je zde vždy napětí mezi veřejnou službou a tím, pro co jsem nasazen místně — zvláště myslím na svou zodpovědnost vůči ženě a dětem. Máme dva chlapce a dvě děvčata mezi šestým a jedenáctým rokem věku. Jsem Bohu věčný, že mi jako děti dal právě je. - A přece, Bůh nás povolal hlásat evangelium v moci, znameních a zázracích a sloužit nuzným v různých národech. Moje žena i já do práce pro Boží království cítíme velké nasazení a povolání. Dala mi pro mé cesty naprostou volnost. Někdy cestuje se mnou také ona. Každý druhý rok se mnou například tráví několik týdnů v Africe. Společně jezdíme také každý rok do Izraele, abychom kázali evangelium v Jeruzalémě. Manželka se mnou nemůže cestovat pořád, je však šťastná, když mě propouští. Samozřejmě - v tom, kolik času mám strávit doma a kolik na cestách, je skutečné napětí. Obyčejně jsem přibližně dvě stě dní v roce na cestách (někdy je to však i dvě stě padesát). Proto, když jsem doma, snažím se trávit (myslím tím kvalitně trávit) se svou rodinou co nejvíce času.

Zbývá ti čas na odpočinek?

Odpočinku nemám dostatek. Je to proto, že v různých zemích je tolik potřeb, a tak strávím mnoho času v zámoří a na konferencích ve Spojených státech. Cítím, že bych měl trochu víc odpočívat a také více času věnovat psaní. *Ani ne před půl rokem vyšla tvá první knížka - Jen láska může způsobit zázrak...* S potěšením mohu říci, že od té doby vyšla již třikrát. Zhruba za měsíc vychází její čínský překlad. Jednoho dne snad vyjde i v češtině. Obsahuje také fotografickou přílohu - např. s fotografií chlapce, který byl vzkříšen z mrtvých, a s fotografií lékařské zprávy z kliniky, konstatující jeho smrt. (Chlapec byl pak po osmi hodinách vzkříšen.)

Během nejbližších několika let bych chtěl napsat několik knih s tématy, o nichž cítím, že jsou na programu. Seminář (byl dvoudenní, v modlitebně ECM v Ječné ulici - pozn. red.) o půstu a modlitbě, je živou pravdou, kterou Bůh vložil do mého života. Také tomuto tématu bych rád dal knižní formu, protože vím, jak mnoho mladých lidí prahne v tuto hodinu po tom, aby byli zapojeni do Kristova díla. Kniha se stane jednou z možností, jak jim k tomu napomoci.

A teď otázka od mé manželky: Co ti, prosím, dělá v životě největší radost?

Mou největší radostí je, mohu-li naplnit to, k čemu mne Bůh volá. V mém životě i v životě mé ženy je Boží povolání sloužit jeho záměrům mezi národy, kázat evangelium se znamením a zázraky a sloužit nuzným. Je pro nás velkou radostí, když můžeme vidět ovoce naší práce: duše získané pro Pána. Vidět, jak nuzní přijímají evangelium Ježíše. Zvláště zjevné to je v Africe - po pěti i šestidenní cestě džunglí Afričané přinášejí nemocné a umírající. Někdy putují přes sto kilometrů, aby přijali evangelium a modlitbu za uzdravení. My pak vidíme, že se jich Bůh dotýká - tisíce jich každý večer přichází k Pánu. Já, moje žena i naše děti milujeme tu skutečnost, že naše životy jsou používány pro zvěstování lásky Ježíše Krista světu.

Poslední otázka: Máš nějaké slovo pro Církev v naší zemi?

Československo je ve skutečně klíčovém období. Je to kritická doba, neboť je to doba přechodu. Než žena porodí dítě, je chráněna v lůně matky. Když však dítě přechází z jednoho světa do druhého, může někdy ďábel dítě zardousit. Přechody bývají kritické. V Československu přecházíte z období poroby do období svobody. K čemu však bude tato svoboda užívána? Je tu vakuum. Který duch toto vakuum naplní? Vždyť nebude-li uvítán Svatý Duch, přijde nějaký jiný duch - duch antikrista. Nyní tedy záleží na věřících v Československu, aby zaujali svá správná místa jako přímluvci za svůj národ a aby prosili, aby Bůh vaši zemi uzdravil: „*O Bože, vylej v této kritické době na náš národ svého Ducha, aby lidé v Československu ve velkých rozměrech a nádherným způsobem zakusili Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána!*“ Tehdy také Bůh uzdraví vaši zemi.

Děkuji ti za rozhovor. Ať ti Bůh požehná!

Rozhovor byl natočen 24. května 1991.

Přetištěno z časopisu Život víry 1991/8, s. 155-158.

Otec Maheshe Chavdy, Kashavlal Chavda, působí ve svém královském turbanu imponantním dojmem. Turban odpovídá tradici jeho předků, rajputských "královských synů".

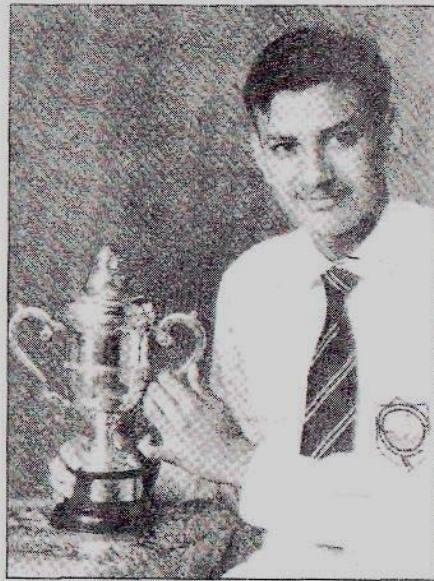

Mahesh Chavda ve věku čtyř let, ještě s dlouhými vlasy. Podle rajputské tradice byl poprvé ostříhán v pěti letech v domově svých předků v Indii.

Maheshův otec a matka, Kashavlal a Laxmiben Chavdovi, na svatební fotografii. V době svatby, která byla uspořádána podle hinduistické tradice, bylo Kashavlalovi třicet a Laxmiben čtrnáct.

Jako pilný žák obdržel Mahesh ve čtrnácti letech jednu z mnoha školních cen.

Jako výraz své právě nalezené víry v Ježíše se Mahesh ve věku šestnácti let dává na Nyali Beach v Mombase v Keni od jednoho misionáře pokřtít.

V osmnácti letech opouští Mahesh svou rodinu a rodnou zemi, Keňu, aby studoval na Wayland Baptist University v Plainview v Texasu.

Copyright © May 1976, Lubbock-Avalanche Journal. Used by permission.

Letecký pohled na stopy zka-
zy zanechané zlopověstným
tornádem, které 11. května
1970 zasáhlo Lubbock v Te-
xasu. Bytovky, úřady a rodin-
né domky beze střech, zčásti
zřícené nebo zcela zpustošené
budovy a haldy trosk na vol-
ných pozemcích svědčí o udá-
lostech této noci hrůzy, ve
které přišlo o život dvacet
šest lidí a nejméně dva tisíce
lidí bylo zraněno.

Za použití těžké techniky se
město Lubbock rekonstruuje
po tornádu z 11. května. Ma-
hesh, který ve městě Lubbocku
v době tornáda bydlel, musel
opravit skleněnou výplň
u vlastních čelních dveří. Bě-
hem tornáda celá tato výplň
roztržila vršek gauče, kde seděl
jen chvíli předtím, než mu
hlas řekl: "Vstaň!". Mahesh
věří, že ho možná navštívil
anděl.

Copyright © May 1976, Lubbock-Avalanche Journal. Used by permission.

"Kdo našel man-
želku, našel věc
dobrou." Třiceti-
letý pastor Mahesh
Chavda se v Inter-
faith Church v Le-
vellandu v Texasu
18. července 1976
žení s dcerou far-
máře Bonnie El-
kinsovou.

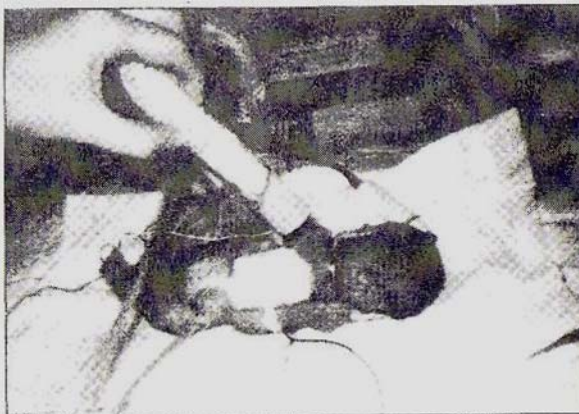
Hrdý otec se svým zdánlivě zdravým prvorozeným synem Benjaminem, kterému byly dva týdny. Benjamin byl právě zasvěcen Pánu. Příští ráno musel být urychleně převezen do nemocnice na jednotku intenzivní péče a začal pětiměsíční boj o přežití s poruchou dýchání, která ohrožovala jeho ledviny i život.

Benjamin ve věku přibližně jednoho měsíce. Prodělal už několik operací. Tato fotografie ukazuje obvazy a vyčnívající trubice, které byly voprovány, aby vyprazdňovaly Benjaminovy maličké ledviny. Tyto trubice mohly být odstraněny, až když Benjamin dosáhl stáří sedmi měsíců.

Benjamin, silný a zdravý, s obnovenými ledvinami, na fotografii ve školní uniformě v devíti letech.

Aaron Chavda dva týdny po předčasném porodu váží pouhých 540 gramů. Aaron se narodil o patnáct týdnů dříve. Po porodu ze sebe vypravil tři slaboučká zamňouknutí jako narozené kotě!

Mahesh se vrací z Afriky, kde byl právě vzkříšen z mrtvých černoušek Katshinyi, a zjišťuje, že jeho maličký syn Aaron je ještě naživu a dělá pokroky. Aaron je stále na novorozenecké jednotce intenzivní péče v Plantation General Hospital ve Fort Lauderdale na Floridě. Jsou mu dva měsíce.

Ve třech letech si šťastný a zdravý Aaron hraje před domem ve Fort Lauderdale.

Mahesh káže evangelium několikatisícovému zástupu v Africe a vyjadřuje tak touhu svého života. Když zde Mahesh káže o Ježíšově krvi, věří, že Bible ukazuje na to, že znamení a zázraky mají kázání evangelia doprovázet.

"Budete vzkládat ruce na nemocné a ti se uzdraví ..." Jako součást svých tažení pořádá Mahesh celodenní shromáždění s uzdravováním a slouží nemocným vzkládáním rukou. Lidé, kteří přicházejí se všemi druhy slabostí, sedí v řadách na zemi. Mahesh při této službě postupně vzkládá ruce na každého člověka. Modlil se za téměř sedmnáct tisíc lidí během jediného dne.

Detailní fotografie Maheshe při práci během celodenního shromáždění a modliteb za uzdravení.

Tuto šedesátiletou, od narození slepou, o samotě sedící ženu Mahesh vyfotografoval během svého působení v Pákistánu. Dotklo se to jeho srdce, protože pro něj zpodobňovala stav celého národa, který žije v temnotě a čeká na Kristovo světlo.

Na konci večerního kázání Mahesh řekl: "A nyní, Pane Ježíši, ukaž těmto lidem, že zvěst evangelia je pravdivá". Za okamžik vyšla ze stínu tato původně slepá žena. Nyní mohla najednou jasně vidět. Dosvědčila, že když Mahesh mluvil, uviděla náhle zářivý záblesk světla, její oči prohlédly a vrátil se jí zrak .

Mahesh držící v náručí jedno ze stovek dětí, které se po modlitbách za uzdravení narodily původně neplodným ženám. Toto dítě bylo pojmenováno "Mahesh Moke" (Malý Mahesh) k Boží slávě za to, že poslal Svého služebníka, aby požehnal rodičům těchto dětí.

"Jděte a zvěstujte, co slyšíte a vidíte: Slepi vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni a chudým se zvěstuje evangelium". Dříve chromá zairská žena chodí bez berlí.

Korzety a berle odložené během shromáždění v zambijské buši.

Mladá dívka přivedla svého dříve chromého bratra, který byl uzdraven na shromáždění v Kamerunu. Je zde zachycen, jak běží po rampě s jedním z místních pastorů.

Mulamba Manikai drži svého syna Katshinyiho. Chlapec zemřel na mozkovou malárii a byl vzkříšen z mrtvých čtyři dny před zhotovením této fotografie.

"A přidalo se k nim na tři tisíce lidí..." Místní pastoři pomáhají Maheshovi pokřtít v řece Zaire tři tisíce lidí během jednoho dne v době kampaně v roce 1987.

Přibližně půl milionu lidí po celém světě přijalo Ježíše jako Pána a Spasitele díky Mahesh Chavda Ministries na shromážděních jako bylo toto v Kisangani v Zaire.

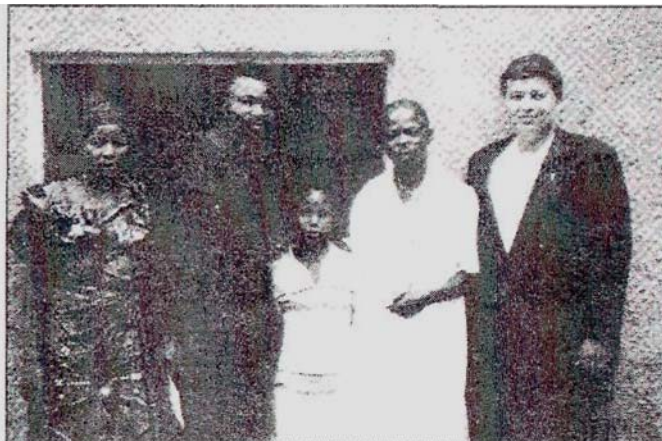
Pastor Kabanga, viceprezident Assemblies of God v Zaire, páli hromádku amuletů a čarodějných elixírů, odevzdáných jednotlivci, kteří se roku 1989 během shromáždění v Kinhasse zřekli čarodějnictví a přijali Krista.

Pastor M'Poy Muambi stojí u úpatí "Stromu kouzelníků" v Kananga v Zaire. Nyní pouhý ohořelý kmen byl kdysi bylo obrovským stromem s rozpětím koruny kolem deseti metrů. Kouzelníci z celé oblasti se pod ním scházeli k zaklínání a doslova obchodovali s lidskými životy.

Mahesh a místní pastoři potvrzují, že strom shořel odshora dolů. Očití svědkové dosvědčují, že proud ohně proletěl oblohou od místa konání evangelizace během posledního večerního shromáždění v roce 1986. Oheň zasáhl vršek stromu a ztrávil jeho větší část. Hořel tři dny.

Rodina Manikai a Mahesh u kliniky Mikondo v Zaire s lékařem Iwangou Embumem, který v roce 1985 v této nemocnici potvrdil Katshinyiho smrt.

Mahesh na návštěvě rodiny Manikai v Mikondo v Zaire roku 1986, rok po Katshinyiho vzkříšení z mrtvých.

Mahesh s dětmi ze sboru, který v Mikondu vznikl po Katshinyiho vzkříšení působením rodiny Manikaiů.

C.S.S.P.

C. A. D. Z.

Av. Kibayi No 10 Q. Mikondo
Zone de KIMBANSEKE

Kinshasa le 12.06.1985

N/Réf. :

V/Réf. :

Objet: Transport - de Malade
KATshini - Mulikai -

Cit. Médecin,
Je vous envoie l'enfant: KATshini - Sexe: Mâle
Age: 6 ans.
Pren a 4h00 du matin au dispensaire avec
- Hyperthermie T: 40°C T. A 7/5
- Conseil: aspiration: néant.
- Battement cardiaque: cœur: néant
ne réagit pas à l'injection
- Concl. Δ - Paludisme
- déshydratation

N.B. Décédé

Voir hôpital M.M Yemo pour un certificat
de décès.

Assist. Medical Rep.
IWANGA-EMBUM.

W. Wanga

Úřední osvědčení o úmrtí z kliniky Mikondo v Zaire popisuje ohledání těla Katshinyiho Manikaie dne 12. června 1985. Jsou uvedeny jednotlivé body ohledání a závěrečná diagnosa: "mrtev". Dokument je psán francouzsky.

C. S. S. P.

C. A. D. Z.

Av. Kitoyi No 10 Q. Mikon'lo
Zone de KISIBANSEKE

Kisumu 12. června 1985

N/Réf. :

V/Réf. :

Věc: Převoz pacienta
Katshinyi Manikai

Vážený doktore,
posílám Vám toto dítě, Katshinyiho. - Pohlaví: mužské.
Věk: 6 let

Přiját ve 4 hodiny ráno s

- hypertermie T 104°F B.P. 7/5
(40°C - pozn. př.)
- zástava dechu

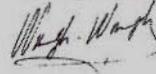
- puls: nehmatný
- nereaguje na vpích
- malárie
- dehydratace

Závěr: MRTEV

Úmrtí list vyžádejte v nemocnici Mama Yemo.

Lékař ve službě

Iwanga Embum

Osvědčení o úmrtí přeložené do češtiny.